

Birinci Bölüm

Regan, Matthew Swain'ın bürosundan çıktığında kar yağıyordu. Birden, sokağın karşısında bulunan kahveye gitmeye karar vererek hemen karşıya geçti. Kahveye girdi, pencerenin yanındaki boş masalardan birine oturdu. Masasına gelen garson kıza gülümsedi.

<<Yalnızca çay lütfen, Edith,>> dedi. <<Bana saati söyleyebilir misin? Saatimi evde unutmuşum.>>

<<Saat dördü geçiyor, Mis O'Neil. Böyle günlerde hava ne kadar erken kararıyor, değil mi? Umarım, herkesin dediği gibi kötü bir kış geçirmeyiz; işleri çok aksatıyor kötü havalalar.>>
<<Haklısın. Ama galiba söylenenler doğru çıkacak.>>

Garson kız içini çekerek, <<Ne yapalım, başa gelen çekilir. Bir iki ay dışımızı sıkarsak bahar gelecek,> dedi ve masasından ayrıldı.

'Ve yaklaşık dört hafta sonra ben de yirmi beşime basacağım,' diye içinden geçirdi Regan. Kendisine bir koca bulması için tam beş haftası vardı. Eğer bu süre içinde aradığı kocayı bulamazsa o kadar sevdiği evi elinden gidecekti. Matthew Swain, biraz önce, mahkemeye başvurarak, vasiyete itiraz edebileceğini belirtmişti. Ama bu konuda dava açarak babasının adını lekelemeyi göze alsa bile, böyle bir işlem için geç kalmıştı. Vasiyetnamedeki koşulu üç yıl önce pek anlamsız bulmamıştı. Genellikle kızlar, yirmi beş yaşına gelmeden evleniyorlardı. Sorun, Regan'ın gerçekten evlenmek isteyeceği bir erkekle karşılaşmamasından kaynaklanıyordu. Belki de, geçmişte kendisine yapılmış olan teklifleri yeniden gözden geçirirse iyi olurdu, çünkü pek fazla zamanı kalmamıştı, yeni birini arayacak zamanı yoktu.

Hemen arkasından kahveye girmiş olan genç adam, birkaç masa öteye oturmuş, koyu renk paltosunu çıkarıp, yanındaki sandalyenin üstüne atmıştı. Regan, adamın bakışlarını üzerinde hissediyor, onunla göz göze gelememek için başka yöne bakıyordu. Ona bakarsa, bu davranışının adam tarafından yanlış anlaşılabileceğini ve işin nereye varacağını çok iyi biliyordu. Oysa şimdi, kendini böyle bir sıkıntıya sokmak istemiyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı.

Sıcak sıcak getirilen çay iyi gelmişti. Fincanı iki elinin arasına alıp pencereden dışarıya, lapa lapa yağan kara bakarken, babasının vasiyeti aklına geldi. Babası ayrıca ona bir mektup da yazmıştı.

'Cottam'ın bir aileye ihtiyacı var,' diye başlıyordu mektubu. 'Senin de kendine bir aile kuracağını ümit ederim. Eğer yirmi beş yaşına kadar evlenmemişsen, bir daha evlenmeyeceğini .ok iyi biliyorum. Bu nedenle, evin satılması için gerekli önlemleri aldım. Evden gelecek gelir, öteki paralarla birlikte işletilecek ve sen, otuz yaşına gelip de her şeye el koyma hakkına sahip olana kadar, onlardan gelecek gelirden dilediğin gibi yaşayabileceksin. Her zaman seni sevdiğimi ve yaptığımı her şeyi senin iyiliğin için yaptığımı aklından çıkarma.!

Babası, kendine göre, onun yararına olacağını düşündüğü biçimde hareket etmişti. Regan da babasını çok severdi, ama bu, her konuda aynı fikirde odluları anlamına gelmiyordu. Kimse kimsenin hayatı için önceden karar veremezdi. Cottam üç kuşaktır onlarındı. Kendine bir koca bulamadı diye bu evden vazgeçmek zorunda bırakılması saçmaydı.

Dışarıda hava iyice kararmıştı. Cama kahvenin görüntüsü yansıyor. Farkına bile varmadan camdan, iki masa ötesinde oturmakta olan genç adama baktı. Birden adamın ayağa kalktığını görünce, onu hatırladı. 'Uzun boylu, geniş omuzlu, çevik hareketli bu adam başka hiç kimse olamazdı!

Yanında durunca Regan, ister istemez başını ondan yana çevirmek zorunda kaldı. Bir çift gri gözle karşılaştı. Siyah saçları, yakışıklı denemeyecek kadar sert hatlı bir yüzü vardı. Öyle kolay kolay unutulacak yüzlerden değildi. Regan da unutmamıştı. Nasıl unutabilirdi?

<<Merhaba, Keir. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.>>

Genç dama hemen cevap vermedi. Biçimli burnunu, yeşil gözlerini, dolgun dudaklarını ve kızıl saçların çevrelediği ince yüzünü bir süre inceledi. Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

<<Neredeyse altı yıl olacak,>> dedi. << Beni hatırlayacağından pek emin değildim. Pek değişmemişsin, Regan. Buraya doğru geldiğini görünce, seni hemen tanıdım.>> Regan'ın hiçbir konuşma girişiminde bulunmaması üzerine kaşlarını hafifçe kaldırdı. << Oturabilir miyim?>>

<<Lütfen,>> dedi Regan başka çaresi olmadığını fark edince. <<Avustralya'ya yerleştiğini sanıyordum.>>

<<Evet yerleştim.>> Gri gözlerinde rahatsızlık verici bir parıltı yanıp söndü. <<O sırada yeni bir yerden başlamanın iyi olacağını düşünmüştüm.>>

Regan, bir an, Keir'in ceketini süzdü. <<Başarılı olmuşa benziyorsun,>> dedi.

<<Öyle diyebiliriz.>> Konuyu kapamak istediği belli oluyordu. <<Baban nasıl?>>

Regan'ın yüzü birden ciddileşti. <<Üç yıl önce öldü. Yalnız kaldım.>

<<O kocaman evde tek başına mı yaşıyorsun?>>

<<Hizmetlileri saymazsak, öyle.>>

Keir, <<Yazık,>> dedi. <<Gerçekten yazık. Cottam bence, tam bir aile evidir.>>

Regan onu susturmak istiyor, ama hiçbir şey deden, donmuş gibi oturuyordu. Bir zamanlar Keir ona evlenme teklif etmiş ve Regan onu reddetmişti. Reddetmekle kalmamış onunla alay etmiş, bir postacının oğluyla evlenmeyeceğini yüzüne karşı söylemişti. Şimdi de Keir kendisiyle alay ediyor, geçmiş hatırlatıyordu. Ama Regan buna izin vermeyecekti.

<<Evlilik bana göre değil,>> dedi. <<Başıma buyruk olmayı yeğliyorum.>>

<<Hiçbir bağ ya da takıntın olmadan, öyle mi?>> Sesi yumuşaktı. <<Belki de bu konuda haklısın.>>

Regan istemedi, <<Sen evli misin?>> diye sordu.

<<Zaman bulamadım. Belki de bu isteğim öldürüldü.

Yine onu iğneliyordu, ama Regan hiçbir tepki göstermemekte kararlıdı. <<Gitmem gerekiyor,>> dedi çantasına davranarak.

<<Kaçıyor musun?>>

<<Hayır, kaçmıyorum. Kaçacak bir şey yok.>>

<<Öyleyse otur da çayını bitir. Birer sıcak çay daha içelim.>>

Gri gözlerinde kışkırtıcı ifade karşısında Regan'ın oturmaktan başka çaresi kalmadı. Bu davranışıyla ona boyun eğiyordu, ama bunu düşünmek istemedi. Keir Anderson'a bir zamanlar çok kötü davranmıştı. Artık aralarındaki ilişkinin bir önemi kalmadığına göre, onunla biraz daha oturup, gönlünü hoş edebilirdi.

Konuyu değıştirme amacıyla, <<İngiltere'ye tememml mi döndün?>> diye sordu.

<<Hayır, ziyaret için geldim. Midlans'a gitmiştim. Oraya kadar gitmişken, eskiden oturduğum yerleri de şöyle bir dolaşayım dedim. Bull's Head'de kalıyorum. Oarası da pek değışmiş.>>

<<Altı yıl çok uzun bir süre değil,>> dedi Regan. <<Üstelik buralarda elli yıldır önemli bir değışiklik olmamış galiba.>>

<<İçinde yaşayanlar dışında. Dün, eski dostları bir arayayım dedim, ama Jake Carter'dan başkasını bulmadım.>>

<<Ben kaldım;>> dedi Regan.

<<Sen eski arkadaşlardan sayılmazsın. Biz farklı çevrelerin insanlarıyız. Bir zamanlar bunu kendin söylemiştin.>>

Regan utanmıştı. Özür diler gibi, <<O zamanlar burnu havada bir kızdım;>> dedi.

<<Evlenme konusunda öyleydin yalnızca. Birkaç hafta süreyle epey sıkı fıki olmuştuk.>>

Bunu hatırlatmasına gerek yoktu. Regan her şeyi çok iyi hatırlıyordu. Keir tanıdığı erkeklerden çok farklıydı. Yirmi dört yaşında, ne istediğini bilen, güçlü bir gençti. Bir gece diskoda tanışmışlardı. Arkadaşları Keir'e değışik tepkiler göstermişlerdi. Bir bölümü çok kızmış, bazıları da alay etmişlerdi. Ama Regan onların düşüncelerine hiç önem vermemişti. Keir'le hiç gitmediğı yerlere gitmiş, hiç kimseyle konuşmadığı konularda saatlerce tartışmış, hiç bilmediğı duyguları tatmıştı. Gene de Keir, sınırı aşp, bu on sekiz yaşındaki genç kızın saf duygularıyla oynamaya kalkışmamıştı. Regan onun kendisi hakkında neler hissettiğini çok iyi anlamış, ama herhangi bir önlem almamıştı. Sonunda Keir ona evlenme teklif etmişti. Ama Regan için Keir o sıralarda hiç önem taşımıyordu. Nasıl o kadar bencil olduğuna şimdi kendisi bile şaşırıyordu.

<<Özür dilerim,>> dedi. <<Sana çok kötü davranmıştım.>>

<<Ama beni reddetmekte haklıydın, öyle değil mi?>>

Regan, çenesini mağrur bir tavırla kaldırarak, <<Evet. Ortak yanımız pek azdı,>> dedi.

<<Öyle mi?>> Çok yumuşak bir tonda sormuştu bu soruyu. <<Belki de bu konuda haklısın. Kendi istediğinin yapılmasına öyle alışkıydın ki, benim fikirlerim sana ters gelebilirdi.>>

Onunla yine alay ediyordu, ama buna hakkı vardı. Regan gülererek başını salladı. <<Hiç de öyle değil.>>

Bir süre konuşmadan oturdular. Sessizliği ilk bozan Keir oldu. <<Geçmişı bırakalım artık. Sen yenilerden söz et bana.>>

<<Pek bir şey yok,>> dedi Regan. Ama Keir'in yüzündeki ifade değışikliğini fark ettiğinin bilincindeydi. Aklına çılınca bir fikir geliyordu. Aslında düşündüğü çok saçmaydı. Gülmemek için kendini zor tuttu. Ama belki de bu bir çözüm olabilirdi. Başka birini bulmalıydı, ama kimi? Böyle bir girişimi başka kim kabul ederdi?>>

Keir hala onun yündeki ifadeyi izliyordu. <<Seni rahatsız eden bir şey mi var?>> diye sordu.

Farkına varmadan sözcükler dudaklarından döküldü. <<Evet var. Zor bir durumla karşı karşıyayım ve için içinden nasıl sıyrılacağımı bilemiyorum.>>

<<Benimle konuşmak ister misin?>>

Regan biraz düşündükten sonra, <<Burada olmaz. Bu akşam bana yemeğe gelir misin?>> dedi.

Keir, bu davete şaşırdığını belli etmedi. <<İyi fikir. Otelin yemeklerinin çok iyi olduğu söylenemez.>>

İyi yemekten ne anlardı sanki? Ama aradan geçen zaman içinde zevkleri incelmış olabilirdi. En azından iyi yemekle kötü yemek arasındaki farkı bildiği belliydi.

<<Hala mühendislik mi yapıyorsun?>> diye sordu.

<<Öyle sayılır. Saat kaçta geleyim?>>

<<Yedi buçuk dolaylarında. Yemekten önce birer içki içeriz. Mrs. Sullivan'da, bu gece için özel bir yemek yapmasını isteyeceğim.>>

<<Bir tek kendin için özel aşçı mı tuttun?>>

Regan, << Sık sık konuklar geliyor. Hem Mrs. Sullivan, Cottam'da yıllardır çalışıyor,>> diye kendini savundu.

<<Biliyorum. Onu hatırlıyorum. Çok alingan olmuşsun, Regan. Eskiden kendini savunma gereğini duymazdın.>>

<<Büyüdükçe hepimiz değişiyoruz.>>

Keir gülümsedi. <<Belki bazı bakımlardan. Senin ne kadar değiştiğini görmek ilginç olacak.>> Regan'ın cevap vermesine fırsat vermeden hemen ayağa kalktı. Cüzdanından çıkardığı paraları masanın üzerine bıraktıktan sonra, <<Yedi buçukta görüşmek üzere,>> dedi ve paltosunu giyip gitti.

Regan bir süre onun arkasından baktı. Daha şimdiden Keir'i davet ettiğine pişman olmaya başlamıştı. Ama kaybedecek nesi vardı? Düşüncelerini uygulamak zorunda değildi, isterse fikrini değiştirebilirdi.

Kar tutmaya başlamıştı. Eve giden yolu zorlukla aldı. Bu durumda, belki de Keir gelemezdi. Arabası olup olmadığını sormak aklına bile gelmemişti. Bu havalarda taksi şoförleri uzak yerlere gitmek istemiyorlardı.

İşleri olurla bırakmaya karar verdi. Keir gelmezse, bu saçma fikri uygulamak zorunda kalmazdı. Ama o zaman da, başladığı yere geri dönmüş olacaktı.

Virajı dönünce evi gördü. Gerçekten tek kişi için çok büyüktü. Zamanla bu konuda bir şeyler yapardı. Ama şimdi, içinde doğup büyüdüğü bu evi, babasının haksız isteği için kaybetmek istemiyordu.

Kapıyı Mr. Sullivan açtı. <<Neredesizesi aramaya çıkıyordum,>> dedi. <<Saat üçte evde

olacağını söylemiştiniz.>>

Regan ona sevgiyle baktı. Sırtındaki paltoyu çıkarıp verdi. John Sullivan, otuz yıldan beri bu evde çalışmaktaydı. Babasının ölümünden sonra, neredeyse onun yerini almıştı. Onsuz yapamazdı. Ev satılırsa, eline rahatça geçinebileceği kadar para geçecekti, ama o zaman da bu iyi kalpli adamla karısı işsiz kalacaktı. Çok iyi bir hizmetkar olmasına karşılık, John'un bu yaştan sonra yeni bir iş bulması çok zordu. Kendisi altmış üç, karısı Ann de elli sekiz yaşındayken, emekliye ayrılmak zorunda kalacaklardı.

<<İşler umduğumdan da uzun sürdü,>> dedi Regan. <<Sonra da bir çay içtim. Bu gece yemeğe bir bey gelecek. Mrs. Sullivan'a söyler misin? Kar nedeniyle gelemeyebilir, o yüzden fazla zahmete girmesin.>>

<<Yalnız bir bey mi geliyor?>> John sanki tüm geleceği bu cevaba bağlıymış gibi Regan'ın yüzüne bakıyordu. <<Tanıdık birisi mi, Miss Regan?>>

<<Çok eskilerden.>> Konuğun kimliğini saklamanın bir anlamı yoktu. Cottam'da herkes birbirini tanırdı. <<Tom Anderson'un oğlu, Keir.>> dedi.

<<Anderson?>> John Sullivan kaşlarını çattı. <<Sakin...>>

<<Bilmem hatırlar mısın, Tom postanede çalışıyordu.>>

<<Şimdi hatırladım.>> Düş kırıklığına uğradığı belli oluyordu. <<Karısı öldükten sonra Avustralya'ya gitmişti, öyle değil mi?>>

<<Oğlunun yanına gitmişti. Keir tatilini geçirmek için buraya gelmiş.>>

<<Tatil için garip bir zaman.>>

<<Haklısın ama kim bilir ne düşünür. Belki de orada kış olmadığı için bu mevsimi seçmiştir.>> Regan bunarlı söylerken, bir yandan da masanın üzerinde duran mektuplara bakıyordu. <<Öğlen postasından bunlar mı çıktı?>> diye sordu.

<<Önemli bir mektup mu bekliyordunuz?>>

<<Yo, hayır,>> dedi Regan. <<geleceği değiştirecek bir mektup gelir sanıyorum ben.>>

<<Beklediğiniz bu...bey, acaba... Ne demek istediğimi anladınız sanırım,>> dedi Sullivan.

Regan güldü. <<Korkma, çatal bıçağı nasıl kullanacağını bilir. Eskiden de bilirdi zaten.>>

<<Eskiden mi?>>

<<Evet. Onu, Avustralya'ya gitmeden önce de tanırdım. Doğrusunu istersen ona çok büyük bir kabalık etmiştim.>>

<<Şimdi kendinizi başışlatmak istiyorsunuz, anlaşılan.>> Anlayışlı bir tavırla başını salladı. <<Çok iyi niyetli bir insansınız, Miss Regan, umarım o bunu anlar.>>

<<Anlayacağından eminim. Yol kapanmazsa, saat yedi buçukta burada olacak. Sekize doğru sofraya otururuz.>>

<<Ya gelir de dönemezse, o zaman ne olacak?>>

<<O zaman geceyi burada geçirmek zorunda kalacak. Her ihtimale karşı Mary ona mavi odayı hazırlasa iyi olur,>> dedi Regan.

<<Ama o ada sizin odanızın bitişiği.>> Çok şaşırmıştı. <<Miss Regan...>>

<<Şaka ediyordum. Hava nasıl olursa olsun kalmak istemeyeceğinden eminim.>>

John Sullivan rahatlamış gibi başını salladı. <<Gidip Ann'e haber vereyim,>> diyerek çıktı.

Regan merdivenlerden yavaş yavaş yukarı çıkarken, pencereden, karın durmuş olduğunu gördü. Kafası çok karışık. Keir gelecek miydi? Gelirse ona planlarını açılma cesaretini gösterebilecek miydi, yoksa son anda bu işten vaz mı geçecekti?

Keir Audi'siyle kapının önünde durduğunda saat tam yedi buçuktu. Regan pencereden, onun arabadan inip kapıya ilerleyişini izledi. Kapının çalındığını duyunca derin bir nefes alıp, kararlı adımlarla aşağı inmeye başladı. İşte Keir buradaydı! Regan ona ya sorununu olduğu gibi anlatacak ya da o cesareti bulmayacaktı. Ne yapacağını kendisi de bilmiyordu.

Holde John, Keir'in paltosunu alıyordu. Yüzünden, Keir'in giydiği gri takım elbiseyi beğenmediği açıkça belli oluyordu. Katı kuralcı, John, erkeklerin gece yemeklerinde lacivert ya da siyah giymelerini beklerdi hep. Bu tür kuralların geçmişte kaldığını kabul etmek istemezdi.

Aslında Regan da John'un istediği gibi giyinmemişti. Kısa ve dar bir elbise seçmişti. Yanından geçerken John'a gülümsedikten sonra, elini konuğuna uzattı.

<<Geldiğine sevindim. Şansına kar da durdu,>> dedi.

<<Tekrar yağacağını söyledi radyo,>> dedi Keir. <<Hem şiddetli bir tipi bekleniyormuş.>>

<<Geri dönmekte zorluk çekeceksin demek ki.>>

Keir yavaşça gülümsedi. <<İçkiden söz etmiştin. Nerede? İliklerime kadar üşüdüm.>>

<<Bu tarafa geçelim.>> Birlikte yürümeye başladılar. Bu geniş omuzlu, uzun boylu adamın yanında Regan'ın sinirleri gerilmeye başlamıştı. <<İçkilerimizi babamın çalışma odasında içelim. Oranın salondan daha rahat bir havası vardır. Babam yemeklerden sonra konyasını genellikle bu odada içerdi. Artık ben de kahvemi orada içmekten hoşlanıyorum. İstersen bu gece de öle yapabiliriz.>>

<<neden olmasın?>> Fikir Keir'in hoşuna gitmiş benziyordu. <<Eğer konuşacak konu bulmazsak kitap da okuyabiliriz.>>

<<Benimle alay ediyorsun!>> Regan onu azarlamaya başlayacakken kendini tuttu. Bunu kendi istemişti, kızmaya hiç hakkı yoktu. Neden bu kadar sinirliydi sanki? Kimse onu bu işe zorlamıyordu. Ayrıca fikir, tümüyle kendisine aitti.

Babasının çalışma odası gerçekten çok rahat bir yerdi. Regan eliyle içkilerin bulunduğu masayı işaret etti. <<Kendine bir içki hazırlar mısın? Eğer istediğin başka bir şey varsa, John'a söyleyelim.>>

Keir içkiler arasından bir viski seçti. Şişeyi eline alıp, <<Bu tip viskinin çok zor bulunduğunu sanıyordum;>> dedi.

Regan, <<Bilemem. Ben hiç viski içmem.>> dedi. Keir'in kendi bardağına içkisini koymasını sabırla ekledikten sonra, sakın bir sesle, <<bana da bir şeri koyar mısın, lütfen,>> diye ekledi.

Özür dilerim,>> Keir hiç istifini bozmamıştı. <<Aklım başka yerdeydi.

<<Regan buna inanmamıştı. Özellikle önce ona ne istediğini sormaktan kaçındığını biliyordu. Ama neden? Onu bekletmek için mi? Yoksa onu önemsemediğini göstermek için mi? Aradan altı yıl geçmişti. Keir'in nasıl bir adam olduğunu bilmiyordu. Belki de, altı yıl öncesinin öcünü alıyordu şimdi ondan. Ama istediğini yapabiliirdi. Kime zararı dokunurdu artık?

Bardakları ellerinde koltuklara oturdukları zaman, Regan, <<Bana Avustralya'dan söz etsene,>> dedi.

Keir hemen istediğini yaptı, Sydney bölgesini anlatmaya koyuldu. Ama kendinden pek söz etmiyordu. Regan onun hakkında pek bir şey öğrenememişti. Yalnızca mühendislik yaptığını ve sık sık ülkeyi dolaştığını anlatmıştı.

<<Ya baban? Seninle mi oturuyor,>> diye sordu.

<<babam birkaç yıl önce tekrar evlendi. Kentin öbür yakasında oturuyorlar.>>

<<Demek bir üvey annen var.>>

<<Kim, Alice mi?>> Kocaman bir gülümseme yüzünü aydınlattı. <<O bir üvey anne değil, tatlı bir melektir. Babamı yeniden hayata döndürdü.>>

<<Buna sevindim.>> Konuşacak şey kalmamıştı. Geçmişten söz edemezdi. O zaman geriye konuşacak pek bir şey kalmıyordu.

Ama Keir durumu kurtardı, konuyu politikaya çevirdi. Yemek boyunca bu konuyu tartıştılar. Keir konunun dışına çıkmamaya büyük bir özen gösteriyordu. Yemek bittikten sonra birlikte çalışma odasına geçtiler. John onlara kahve ve konyak getirdi. Regan içkisinden bir yudum aldıktan sonra kendisini daha rahat hissetmeye başladı. Ama bir türlü konuya giremiyordu.

Keir gene bilmeden ona yardımcı oldu. Yanına gelip bardağını aldı. Sonra onu ayağa kaldırdı, kendine çekip öptü. Dudakları sertti. Bir süre sonra Regan'ı bırakıp gözlerinin içine baktı.

<<Beni neden çağırdın, Regan?>> diye sordu. <<Kaldığımız yerden devam etmek için değildi herhalde?>>

Rgan titreyen bacaklarına bir destek arar gibi yanında duran koltuğa dayandı. <<Bir bakıma öyle sayılır,>> dedi. <<Ama anladığın biçimde değil. Beni bir daha öpmeni istemiyorum, Keir. Hiçbir zaman. Anlıyor musun beni?>>

<<Seni öpmemem olanaksız,>> dedi keir omuzlarını hafifçe silkerek. <<Şimdi, benden ne istediğini anlatır mısın, lütfen?>>

<<Çok zor. Yani anlatmak demek istiyorum.>>

<<Dene bakalım.>>

<<Pekala.>>Keir'den uzaklaştı. Bardağına biraz daha konyak doldurdu. <<Para kazanmak ister misin?>>

Kısa süren bir sessizlikten sonra Keir, <<Ne kadar?>> diye sordu.

<<On bin.>> İçki bardağını elinde sıkı sıkı tutuyordu. Başını kaldırıp Keir'e baktı, ne düşündüğünü anlayamadı. <<Yeterli mi?>> diye sordu.

<<Karşılığında benden ne beklediğine bağlı.>>

<<Çok basit. >> Regan derin bir soluk aldı. <<Benimle evlenmeni istiyorum.>>

Konu Başlığı: Ynt: Kiralık Koica / Kay Thorpe
Gönderen: bedinur üzerinde Kasım 16, 2007, 10:08:12 ÖÖ

İkinci Bölüm

Keir böyle bir teklif beklemiyordu. Uzun bir süre sessiz kaldı. Yüzüne bakmakta olan Regan, onun dudaklarının aldığı biçimden korkmaya başlamıştı.

<<Bu bir şaka mı?>> diye sordu keir sonunda. <<Çünkü, öyleyse, bende şaka anlayışımı sana gösterebilirim.>>

<<Şaka değil. Başka seçeneğim olsa, sana böyle bir teklifte bulunmazdım. Beş haftaya kadar yirmi beşimi dolduruyorum ve eğer o zamana kadar kendime bir koca bulamazsam, bu ev elimden gidecek. İşte bu kadar basit.>>

<<Basit ha?>> Bir kahkaha attı. <<Öyle tabii! Senin için koca bulmak zor olmamalı. Seninle evlenmeye can atan, en azından bir düzine adam vardır.>>

<<Ama yalnız kağıt üzerinde geçerli olacak bir evlilik için değil,>> dedi Regan. Keir'in yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü.

<<Anlıyorum, daha doğrusu anlamaya başlıyorum. Bu abanın fikri olmalı, değil mi? Uzağı gören, ama ne yazık ki duygusal yönü olmayan bir adamdı. Senin her türlü koşula kolaylıkla uyabileceğini düşündü demek.>>

<<<Sorun koşullara uymak değil,>> dedi Regan tersçe. <<Sorun, evlenmek istediğim bir erkekle karşılaşmamış olmam.>>

<<O zaman neden evden vazgeçmiyorsun?>>

<<Bunu da yapmak istemiyorum. Babamın yaş sınırı koyması kötü oldu. İstedğim gibi birini bulunca evleneceğim kuşkusuz. Ama sevmediğim biriyle evlenemem.>>

Keir'in dudakları büküldü. <<Birini seveceğin günü görmek isterdim,>> dedi. << Bu anlaşma ne kadar zaman için geçerli olacak?>>

<<İkimizden biri bu işten kurtulmak isteyinceye kadar,>> dedi Regan.

<<Ee, sonra?>>

Regan omuzlarını silkti. <<Hemen boşanırız. Zaten ayrı yaşayacağız.>>>
<<Sen burada, ben Avustralya'da mı?>> diye sordu Keir.

<<Evet. Senden tek istediğim, soyadını almak. Kısa vadeli bir borç da diyebiliriz.>>

<<Çok bir şey istemiyorsun. Hele on bin sterlin için, az bile istediğin söylenebilir.>>

<<Demek kabul ediyorsun?>>

<<Neden olmasın?>> Omuzlarını silkti. <<Para kazanmanın daha zor yolları da var. Bu iş ne zaman gerçekleşecek?>>

<<Heen, yani işlemler tamamlanır tamamlanmaz.>> Keir'in bu kadar çabuk kabul etmesine bir türlü inanamıyordu. Yumuşak bir sesle, <<Bu paraya çok ihtiyacın olmalı,>> dedi.

<<Belki.>> Sesi hiçbir duygusunu ele vermiyordu. <<Yarın sabah ilk iş, işlemleri başlatırım. Ev sorunu da yok. Her şey yolunda giderse, perşembeye nikah kıyılır.>>

Regan'ın sesi kendine bile yabancı geliyordu <<Masrafları ben karşılayacağım,>> dedi.

<<Nikah memurluğunda kıyılacak bir nikahın pek masraflı olacağını sanmıyorum, ben verebilirim.>>

Regan'ın boğazı kurumuştu. Demek Mrs. Anderson olacaktı! Bunu düşünmesi için deli olması gerekirdi.

Keir aklından geçenleri okumuş gibi, <<Önünde iki üç gün daha var, istersen fikrini değiştirebilirsin,>> dedi.

<<Hayır, caymayacağım,>> dedi Regan kesin bir ifadeyle. <<Son umudum sensin.>>

<<Son umut! Ne garip değil mi? Kader bazen insanlara ne oyunlar oynuyor. Bu sabahki falımda, yeni bir maceraya atılacağım yazılıydı. Bundan sonra yıldız fallarını daha dikkatli okuyacağım.>>>> Bir an sustu. <<Bu arada, bir konyak içsem iyi olacak.>>

<<İstediğin kadar al.>> Keir içkilerin durduğu masaya doğru ilerlerken, Regan oradan uzaklaştı. Her yanı titriyordu. Koltuğa oturup başını arkaya yasladı.

<< Bana her şeyi olduğu gibi anlatsan iyi olur,>> dedi Keir masaya yaslanarak. <<Baban vasiyetinde ne yazmış?>>

Regan hiçbir şey saklamadan, vasiyeti ona anlattı. Sözünü bitirdiğinde, Keir'in kısık gözlerle kendisine baktığını gördü.

<<Otuzuna gelmeden bıraktıkları senin denetimine geçmiyorsa, bana bu on bir sterlini nereden bulup vereceksin? Babanın işlerini idare edenler avans vermeyi istemeyebilirler.>>

<<Endişelenmene gerek yok,>> dedi Regan. <<Büyükanнемden kalan para var. Perşembeye kadar çeki hazırlarım.>>

<<O zaman da senin elinde pek bir şey kalmayacak.>>

<<İhtiyacım olan parayı ve ev masraflarını her zaman, aile avukatımız olan Matt Swain'den alırım. Vasiyetteki koşulu yerine getireceğime göre, bu para kesilmeyecek. İstediğim gibi yaşamımı sağlayacak kadar gelirim var.>>

<<Para sıkıntın olmadığı belli, ama kendini yalnız hissetmiyor musun?>>

<<Dostlarım var. Sonra Sullivan'lar yanımda. Ayrıca, sana daha önce de söylemişim, yalnızlığı seviyorum.>>

<<İstediğin gibi hareket etmek istiyorsun, öyle değil mi? Sen garip bir insansın, Regan.>>

<<Bu seni ilgilendirmez,>> dedi Regan kısaca. <<İçkini bitirdiyse, bir an önce gitmen iyi olur. Bu akşam erken yatmak istiyorum.>>

<<Nasıl istersen.>> İçkisini bir dikişte içip bitirdi. <<Perşembeden önce görüşecek miyiz?>>

<<Hayır,>> dedi Regan. <<Sana iletmek istediğim bir konu olursa, otele telefon ederim.>>

<<Odamda olmayabilirim.>>

<<O zaman beni araman için sana mesaj bırakırım. Ama böyle bir şeyin gerekeceğini hiç sanmıyorum.>>

<<Bakarsın bir terslik çıkar. Son anda kaybetmek istemem.>>

<<Korkma bir şey kaybetmeyeceksin. Özgürlüğün bile elinden alınmayacak. Nikahı sabaha ayarlayabilirsen, Perşembe günü, öğleden sonra ilk uçakla Avustralya'ya dönebilirsin.>>

<<Ya yüzük?>>

<<Tanrı aşkına!>> Regan bir an gözlerini yumdu. Açtığında karşısında Keir'in cevap bekleyen yüzünü gördü. <<Bu konuda bir sorun yok. Büyükanne'nin nikah yüzüğünü kullanabilirim. Bütün mücevherlerini bana bırakmıştı. Parmağıma biraz bol gelebilir ama önemli değil.>> Büyükanne'sinin, sağ olsaydı, yüzüğünün böyle bir biçimde kullanılmasına ne diyeceğini düşünmek bile istemiyordu. Titrek bir sesle, <<Lütfen gider misin, Keir?>> dedi. <<John sana paltonu verir.>>

Güneyden esen sıcak rüzgar Çarşamba akşamı karları eritti. Ertesi sabah her yer, eriyen kardan kalan su birikintileriyle doluydu. Hava da kapalı ve sıkıntılıydı.

Regan kente doğru arabasını sürerken, içinden, <<Gelin olmak için ne güzel bir gün,' diye alay etti. Aslında hava umurunda bile değildi. Mutlu bir beraberliğin peşinde değildi. Kısa bir süre O'neil soyadı, Anderson olarak değiştirilecekti. Ama pek az kişi bunu bilecekti. Herhangi bir dolandırıcılık söz konusu olmadığı sürece, yasal olarak, eski soyadını kullanmakta serbestti.

John'a planını Çarşamba gecesi açıklamıştı. Hoşuna gitmemesine karşın, gerçekleri olduğu gibi kabul etmişti. Hatta, bunca senedir çalıştığı yerden çıkmayacağı için rahatlamıştı. Regan da, hem onlar, hem kendi için seviniyordu. Artık geri dönemezdi.

Nikah dairesine girdiğinde, Keir'i orada buldu. Üzerine iyi dikilmiş, koyu çizgili bir takım giymişti. Regan ise, birkaç kez giydiği gri bir elbiseyle gelmişti. Gelin gibi süslenmeyi gereksiz bulmuştu.

Keir çok ciddiydi. Yüzünde ne bir gülümseme, ne de alay vardı. Regan kendi kendine, <<On bin sterlin için böyle davranıyor,' diye düşündü.

Çekihazırlamış, çantasına koymuştu. Nikah işlemleri biter bitmez Keir'e verecekti.

<<Hazır mısın?>> diye soran Keir'e başıyla olumlu bir işaret yaptı.

Regan nikah memurunu seçerken, babasının eski bir dostunu istemişti. Böylece evliliği gizli kalacaktı. Ama şahitleri düşünmemiştir. Orada çalışan iki kişi gelmişti ve Regan, odaya girer girmez, kendisini tanıdıklarını anladı. Evlilik haberi çok kısa bir sürede çevreye yayılacaktı.

Onları nasıl susturabileceğini düşünmekten, nikah memurunun söylediklerini dinleyemedi. Memur ona ikinci kez sorduğu zaman ancak kendine geldi. Cevabını sakın bir sesle söyledikten sonra Keir'in cevabını, sonra da nikah memurunun son sözlerini dinledi. Rüyada gibiydi. Kendini hiç de evli hissetmiyordu. Ama acı gerçek buydu.

Regan kafasını toparlamaya çalıştı. Artık üzülmünün hiçbir yararı yoktu. Olan olmuştu. Çıkacak dedikoduya da aldırmamaktan başka çaresi yoktu. Bir süre herkes onun bu gizli evliliği neden yaptığını merak edecekti, ama o, söylenenlerin üzerinde durmazsa, sonunda başkaları da bıkip konuyu kapatırlardı. Aslında onu endişelendiren, yakın arkadaşları, özellikle de Robin Sayers'dı. Robin Sayers, ona üç kez evlenme teklif etmiş, Regan da ona, ne bir 'evet' ne de 'hayır' demişti.

<<Eee?>> dedi Keir sabırsız bir sesle. <<Böyle sokağın ortasında mı vedalaşacağız?>>

<<Tabii ki hayır.>> Artık kocası olan bu adama inanmaz gözlerle bakıyordu. <<Öyle yemeğini bizim evde yeriz diye düşünmüştüm. Sonra, yoluna gitmekte serbestsin.>>

<<Paramı aldıktan sonra mı?>>

<<Aramızda basit ve açık bir pazarlık yapmıştık.>>

<<Evet yapmıştık. Haydi gidelim.>>

İki araba arka arkaya eve doğru yola çıktılar. Regan öndeki arabadaydı. Aynadan Keir'i görüyordu. 'Yemekten sonra hayatımdan çıkacak,' diye düşündü.

John onları kapıda karşıladı, yüzü maske takmış gibi ifadesizdi. Ama Regan, gözlerindeki üzüntüyü hemen gördü. Onud aha fazla üzmemek için, Cottam'ın kurtulmasından başka tasası yokmuş gibi çok neşeli davranmaya çalıştı.

Mrs. Sullivan onlara, çok güzel bir yemek hazırlamıştı. Ama Regan yemeğin tadına varamıyordu. Keir ise, hayatından çok memnun görünüyor, yemeğini büyük bir iştahla yiyordu.

<<Şampanya yok mu?>> diye sordu. <<Çok yazık. Düğünlerde şampanya içildiğini sanırdım.>>

Regan,>> Kutlanacak bir şey varsa içilir,>> diye cevap verdi. <<Eper istersen, kahvenle bir puro çebebilirsin. Babamdan çok iyi purolar kaldı. Umarım bozulmamışlardır.>>

<<Ben sigara içmem. Hatırlarsan, eskiden de hiç içmezdim.>>

<<Başlamış olabileceğini düşünmüştüm.>>

<<Başka kötü alışkanlıklarla birlikte mi?>> Gülümsedi, arkasına yaslanıp pırl pırl parlayan masayı süzmeye başladı. <<beni masanın başına oturtmak kimin fikriydi?>> diye sordu.

<<Benim;>> dedi Regan. <<Şu anda senin için yapabileceğim en uygun hareket buydu. <<Anlamlı anlamlı saatine baktı. <<Çeki getireyim,>> diyerek kalktı.

Keir yerinden kıpırdamadan onu izliyordu. Regan, çantasından çeki çıkarıp ona verirken yüzünün

ifadesi değişmedi. Bakışlarını Regan'ın gözlerine dikti, elinde tuttuğu kağıda bakmadan, kararlı bir tavırla çekti yırttı.

<<Senin paranı istemiyorum,>> dedi. <<Benim yeterince param var.>>

Regan bembeyaz olmuştu, kalbi deli gibi çarpıyordu. Konuşacak gücü bulduğu zaman, boğuk bir sesle, <<O zaman benden ne istiyorsun?>> diye sordu.

<<Sen.>> Sesi kararlıydı. <<Seni istiyorum, Regan. Hep istemiştim.>>

Odaya büyük bir sessizlik çöktü. Regan inanmaz gözlerle, karşısında duran Keir'e bakıyordu. <<Ciddi olamazsın,>> diye fısıldadı sonunda. <<Seninle bir anlaşma yapmıştık, Keir.>>

<<Seninle evlendik, bu da bana bazı haklar sağlar.>>

<<Hayır sağlamaz!>> Öfkeden gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı. <<Bu düşünceleri kafandan bir an önce atsan iyi olur, duyuyor musun beni? O evlenme cüzdanının hiçbir önemi yok. O bir kağıt parçasından başka bir şey değil.>>

<<İlgili kişilere bunu açıklamayı isterdim. Onarlın gözünde o cüzdan çok önemlidir.>>

<<Pekala.>> Yumruklarını sıkımış, kendine hakim olmaya çalışıyordu. <<Yasalara göre evli sayılıyoruz, ama yirminci yüzyılda yaşadığımızı unutuyorsun. Evli olmamız, üzerimde hak iddia etmeni gerektirmez!>>

<<Bunların benim için hiçbir önemi yok,>> dedi Keir. <<Buralara kadar, bir zamanlar beni aptal yerine koymuş olan bir kızıdan intikam almak için gelmiştim. Sen de bana bu olanağı gümüş bir tepsi içinde sundun. şimdi bundan yararlanmamamı bekleyemezsin benden herhalde?>> Bakışları Regan'ın bedeninde dolaştıktan sonra dolgun göğüsleri üzerinde durdu. <<Hep çıplak halinin, giyimli halin kadar güzel olup olmadığını merak ederdim, birazdan bunu da öğreneceğim. Sana sahip olacağım, Regan. Altı yıl önce benim olması gerekeni şimdi alacağım.>>

<<Ben de bunarlı yapmana göz mü yumacağım?>> Sesi gittikçe yükseliyordu. <<Burada kalabileceğini düşünmen komik' Burası benim evim. Burada sana yer yok!>>

<Öyleyse beni dışarı at. İstersen John'u çağır, ona attır.>>

Regan dudaklarını ısırıldı. Bu kendi sorunuydu, HJohn'dan ya da bir başkasından yardım isteyemezdi Gücü Keir'i evden dışarı atmaya yetmeyeceğine göre, onu kandırıp tatlılıkla evden çıkarmanın yollarını aramalıydı.

<<Benden daha fazla para istiyorsan, istediğin parayı bulabilirim,>> dedi zorlukla. <<Ama bu birkaç günümü alır.>>

Keir'in yüzü hala çok sertti. <<Sana daha önce de söyledim, senin parana ihtiyacım yok benim. şunu iyice aklına sok, beni parayla satın alamazsın.>>

<<Bende senin önerini kabul etmeye niyetli değilim!>>

<<Keir, <<Önermiyorum,>> diye cevap verdi. <<İstiyorum. Bana olan borcunu ödemenin zamanı geldi.>> Sandalyesini itip ayağa laktı, Regan'a doğru ilerledi. <<Korkulacak bir şey değil, sen de göreceksin. Atı yıl boyunca hep bunu düşledim.>>

<<Denemek için bir çok kadın bulmuşsundur.>>

<<Tek ve biricik aşkıımı unutturmaya yetecek kadar değil. Her şeyimi ayaklarının altına sermiştim, Regan. Şimdi sıra sende. Bana yatak odanı göster. Zaten yeterince bekledim.>>

Koluna dokunan el, her yanının ürpermesine neden oldu. Hışımla silkindi, boyun eğmeye hiç niyeti yoktu. <<Anlaşmamızın dışında hiçbir şey yapmayacağım. Eğer buradan hemen çıkmazsan, polis çağırırım.>>

<<Polise ne diyeceksin? Kocanın, sandığın kadar aptal olmadığını mı?>> Keir başını salladı. <<Bu konuda onar hiçbir şey yapamaz. Bu işten kurtulmanın tek yolu, beni mahkemeye vermendir. Ancak, o zaman da hakime durumu bütün açıklığıyla anlatman gerekecek. Benden ayrılmak istemen için geçerli nedenlerin olmalı. Ama ben sana bu olanağı saylamayacağım.>>

Regan çok sarsılmıştı. Keir her şeyi hesaplamıştı. Sanki böyle olacağını başından beri biliyordu. Ama Regan'ın ona böyle bir öneriyle geleceğini nereden bilebilirdi?

Regan bu kez başka bir yola başvurdu. <<Keir, daha önce sana kaba davrandığım için üzüldüğümü söylemiştim. O zamanlar daha on sekiz yaşında, dünyada hiçbir tasası olmayan genç bir kızdım. Ama artık değiştim.>>

<<Değişmemişsin.>> Sesi yumuşak çıkıyordu. <<Hala insanları kendi çıkarın için kullanıyorsun. Ama bu kez benden kaçamayacaksın, Regan. Seni istiyorum, hem de şimdi. İstersen yukarı, yatak odasına çıkalım, istersen burada...Benim için fark etmez. Ama John ansızın içeri girerse, çok şaşırır herhalde.>>

Regan, gururunu çiğneyemezdi. Eğer ondan özür dilemesini bekliyorsa, daha çok beklerdi. Keir'e bu zevki tattırmayacaktı. İsteklerine boyun eğmekle ondan kurtulacaksa, o zaman bu yolu yeğlerdi. Belki de, hiç tepki göstermemekle, onun hakkındaki düşüncelerini belirtmiş olur, Keir de utanıp giderdi.

Dudaklarında aşağılayıcı bir gülümsemeyle Keir'e döndü. <<Nasıl istersen, Keir. Sana karşı koymayacağım.>> dedi.

Keir'in gözlerinde bir ışık yanıp söndü, ama vazgeçmezdi. <<Öyleyse bana yolu göster.>>

Yukarı çıkana kadar hiçbir hizmetkarla karşılaşmadılar. Regan öfkeyle merdivenleri tırmanıyordu. Yatak odası koridorun hemen sonundaydı. Açık bıraktığı camdan hafif bir esinti geliyordu. Aceleyle pencereyi kapattı. Evin soğuk olmamasına karşın üşüyordu.

Kapının yavaşça kapandığını duydu, sonra, Keir'in ceketini çıkardığını anladı. Elleri bluzunun düğmelerine gitti. Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olacaktı.

Sıra, üçüncü düğmeye geldiğinde, daha fazla dayanamayacağını anladı. Hayır, bu işi yapmazdı! Yapmayacaktı! Keir onu zorlayamadı!

Keir yavaşça yanına geldi. Kravatını çıkarmış, gömleğinin düğmelerini de açmıştı.

<<Beni zevkten mahrum etmeyeceksin umarım,>> dedi Regan'ın ellerini iterek. <<Seni soymayı çok uzun bir süreden beri düşlüyordum.>>

Regn,>> Ben oyuncak bebek değilim!>> diye bağırdı.

<<Biliyorum.>> Keir gülümsüyordu. Gözlerindeki pırıltı Regan'ı rahatsız etmişti. <<Sen genç bir kadınsın ve öyle davranacaksın! Robot gibi olmanı istemiyorum.>>

Neler düşündüğünü anlamıştı demek. Çırpınmaya başladı. Ama Keir kapıyı kilitlemişti. Zaten Regan da John'dan yardım isteyemezdi.

Keir ondan çok güçlüydü. Regan'ı kucağına aldığı gibi yatağın üzerine yatırdı ve kalkmasını engellemek için kollarından bastırdı. Bir yandan da onu öpmeye başlamıştı.

Regan hiç böyle öpülmemişti. Bütün vücudunu bir ürperti sardı. Keir'in dudakları rahat durmuyor, içindeki ateşi iyice körüklüyordu. Regan, birden, ona daha fazla karşı koyamayacağını fark etti.

Keir öpüşlerini ara verince, Regan birden ayıldı. Üzerinde iç çamaşırlarından başka bir şey kalmamıştı. Keir ise hala giyinikti.

<<Gördün mü?>> diye mırıldandı Keir. <<Sana bu işin hiç de zor olmadığını söylemiştim. Bu anı ne kadar çok düşlediğimi bir bilsen. Çok güzelsin, Regan.>> Tatlı tatlı Regan'ı okşamaya başladı. Regan dayanamayıp inledi. <<Hoşlanıyorsun, değil mi? Bu daha bir başlangıç. Tıpkı benim seni istediğim gibi, senin de beni istemeni sağlayacağım. O zaman bir başkasının duygularıyla oynamanın ne demek olduğunu çok iyi anlayacaksın. Seni okşamama izin verip, sonra da masum havalara bürünüp beni nasıl ittiğini biliyor musun? O zamanlar sana kızmıyordum, çünkü, gerçekten masum olduğuna inanıyordum.>>

<<Öyleydin.>> Gözleri kapalı yatıyordu Regan.

<<Bedenen belki, ama kafaca değildin. Beni ağına çekmesini çok iyi biliyordun.>>

<<Keir...>> Zorlukla konuşuyordu sanki. <<... Böyle konuşma. Sana ne yararı...>> Bakışları karşılaştıncaya sustu.

<<İstemediğimi elde etmenin mi?>> diye cümlesini tamamladı Keir. <<Seni hak ettiğin gibi kullanmamın mı? Hayır, bu yeterli değil. Bana yalvardığını duymak istiyorum. Sana sahip olmam için bana yalvarmanı.>>

<<Hiçbir zaman! Bunu hiçbir zaman yapmayacağım.>>

<<Yapacaksın. İnan bana.>> Ani bir hareketle doğrulup oturdu ve Regan'ın şaşkın bakışları altında düğmelerini iliklemeye başladı. Sakin bir sesle, <<Benim hiç acelem yok, önümüzde daha uzun günler ve geceler var.>> dedi.

Regan elini kaldırdı, tam suratına indirecekken Keir havada yakaladı. <<Ben nazik bir bey değilim,>> dedi sertçe. <<Dışarıdan bakınca değişmiş gibi görünebilirim, ama aslında eskisi gibiyim.>>

<<kaba adam!>>

Keir'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. <<Artık kalkıp giyinsen iyi olur.>>

<<Buradan hemen çıkıp git!>> dedi Regan.

Keir, sakin bir sesle, <<Ben senin kocanım ve burada kalacağım,>> diye cevap verdi. <<Valizim arabada, onu alıp geleceğim.>>

Üçüncü Bölüm

Keir gidince Rean banyoya girip kapıyı kilitledi. Bir an için, Keir evden çıkınca evin dış kapısını da kilitlemek gibi delice bir fikre kapılmış, ama mantığı ona, bunun hiç de yerinde bir davranış olmadığını söylemişti. Keri gibi bir adam, hiç sıkılmadan pencerelerden birinin camını kırıp içeri girebilirdi. Regan böyle bir rezalete dayanamazdı!

Banyodan çıktığında, Keir'i odada oturur buldu. Kapının yanında bir valiz duruyordu.

<<Valizimi boşalttım.Ortadan kaldırırsan iyi olur. Gerekince isterim,>> dedi sakın bir tavırla.

<<Ne zaman gerekecek?>>

<<Belli olmaz.>>

Regan ona küçümseyen bir tavırla baktı,>> Daha çok şey elde etmek varken, on bin sterlini alıp gitmek istemiyorsun anlaşılan.>>

Keir hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. <<Böyle düşünmek seni rahatlatıyorsa, sesimi çıkarmayacağım. Bu arada, ben de bir duş yapayım. Sen uzun uzun yıkandın nasıl olsa.>>

<<Dokunduğun yerleri bol suyla yıkamak ihtiyacını hissettim.>>>

Keir çok keyiflenmişti. <<Demek bu evde daha çok sular kullanılacak?>> Regan'ın yüzündeki ifadeyi görünce başını salladı. <<Hemen şimdi değil, canım.Daha sonra. Balayına çıkanlar bile ara sıra dinlenirler. Günümüzün geri kalan bölümünü dinlenip, sohbet ederek, yani birbirimizi tanımaya çalışarak geçireceğiz. Bu arada sen de bana son altı ildir neler yaptığını anlattırırın.>>

<<Sana saati bile söylemem.>>

<<Sormana da gerek yok zaten.>> dedi Keir, kuru bir sesle. <<Evin her yanında saat var.>> Ses tonu gittikçe ciddileşiyordu. <<Kendini bu fikre alıştırsan iyi olur Regan. Eninde sonunda senden istediklerimi bana vermek zorunda kalacaksın. Ne kadar zaman alacağı umurumda bile değil.>>

Regan sessizce banyoya giden Keir'in arkasından baktı, kendisini dinlemeyeceğini çok iyi biliyordu. Birden gardıroba girip kapısını açtı. Keir'in giysileri ve iç çamaşırları konmuştu. Fazla bir eşyası yoktu, ama bunları da ait oldukları yere yerleştirmekte gecikmemişti. Takımların etiketlerine bakarak kalitelerini öğrenmek istediye de hepsi Avrupa malı olduğundan hiçbir fikir edinemedi. Cepleri boştu. Keir'in Avustralya'yla ilgili geçmişinin onun için tam bir sırdı.

Birkaç dakika sonra Keir banyodan çıktı. Üzerine beline sardığı havludan başka bir şey yoktu. Hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden, dolaptan iç çamaşırlarını aldı ve havluyu belinden çıkarıp giyinmeye başladı. Arkası Regan'a dönüktü ve yalnızca birkaç saniye çıplak kalmıştı, ama yine de Regan'ın yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Bir türlü başını çeviremiyordu. O adaleli sırt, incecik bel, damarlarında dolaşan kanın akışını hızlandırıyordu. Sanki gözle görülmeyen bir düşmanla mğcadele ediyormuş gibi bir hisse kapılmıştı.

Ker ansızın ondan yana döndü, yüzündeki ifadeyi görünce, ayıcı bir tavırla, <<Ömründe hiç çıplak erkek görmedin mi?>> diye sordu.

<<Önümde gösteri yapanı görmedim.>> Regan soğukkanlı olmaya çalışıyordu. <<Bilerek yaptın değil mi? Neden? Seni çıplak görmenin başımı döndüreceğini mi sandın yoksa?>>

Keir güldü. <<Bundan ,ben elbiselerimi giyerken değil, soyunurken kork. Şimdilik rahatsın.>>

<<Ne biçim bir adamsın sen?>> Sesinin titremesini kontrole dememişti. <<Altı yıl boyunca yalnız öç almayı düşünen bir adamın, aklından zoru olmalı.>>

<<Ben hiçbir şey planlamamışım.>> Sesi sakindi. <<O kahveye girerken görünceye kadar, seni aramayı bile aklıma getirmemiştin.>>

<<Ama bana dedin ki...>>

<<Ne dediğimi çok iyi biliyorum.>> Omuzlarını silki. <<Seni arada bir düşündüğüm oluyordu...Görmek istediğimi de çok iyi biliyordum... ama hepsi bu. Bana yaptığın teklif, Tanrının bir armağanı oldu benim için.>>

Regan öfkeyle,<< Şeytanın armağanıdır,>> dedi. <<Cehenneme gittiğin gün, yerini bulmuş olacaksın.>>

<<Arkadaşlarımın çoğu da orada olacaktır,>> dedi gömleğini pantolonunun içine sokarken. <<Çocukluk emekten vazgeç artık Regan. Böyle şeyler söyleyerek beni etkileyemezsin.>>

Regan içini çekti. <<Bu oyunu daha ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun?>> diye sordu

<<Her şey senin tutumuna bağlı.>>

Bu sözler üzene Regan tartışmaktan vazgeçti. Keir ondan öç almaya kararlıydı, ama Regan da boyun eğmeye niyetli değildi. Keir'den kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Ancak bunun pek kolay olmayacağı açıktı. Ev düzenine hiçbir şekilde karışmamasına karşılı, varlığı evde hissedilmişti. Keir'i evden atmak için galiba kaba kuvvete başvurmak gerekiyordu. Ama evin içinde bunu yapabilecek güçte erkek yoktu.

Yemekten biraz önce, John, Regan'ı çalışma odasında yakaladı.

<<Haddim olmayarak işinize karışıyorum, ama Mr. Anderson'ın öğle yemeğinden sonra gideceğini söylemişsiniz bana. Kalığına göre, ona bir oda hazırlayayım mı?>> Yüzünden, bu konuyu açmaktan hiç hoşlanmadığı hemen belli oluyordu.

Regan elinde tuttuğu kitabı yerine koyduktan sonra John'a döndü. Yüzüne bakmaktan kaçınıyordu. Ama durumu açıklaması gerekiyordu. Yalan söyleyemezdi.

<<Oda hazırlanması gerekmez,>> dedi, elinden geldiğince soğukkanlı olmaya çalışarak, <<Mr. Anderson benim odamda yatacak.>>

<<Ama o... yoksa...>> Birden bir hizmetkar olduğunu hatırlayarak, kendini toparladı.. <<Özür dilerim, galiba yanlış anlamışım.>>

<<Hiç önemi yok.>> Başka ne söyleyebilirdi ki? John'a gerçeği söylemenin bir anlamı yoktu. Fikrini değiştirdiğini sanması daha iyi olurdu. Keir'le bu anlaşmayı yaptığı zaman zaten John'un gözünden biraz düşmüştü, biraz daha düşmesi hiçbir şey değiştirmezdi.

Tam bu sırada Keir göründü. <<Hah, işte buradaymışsın,>> dedi. <<Ben de nereye gittiğini merak etmeye başlamıştım.>> Odaya girince onlara yaklaştı. Kapıya yönelen John'a bakarak, <<Yemekten önce bir içki içmemizi önerecektim. Neden sen de bize katılmıyorsun, John?>> dedi.

Başka bir zaman olsa, Regan, John'un yüzünde beliren ifadeye kahkahalarla gülerdi, ama o anda kızdı. Keir işleri fazla ileri götürüyordu.

<<John içki içmez,>> dedi soğuk bir sesle. Sonra, <<Hazır olur olmaz yemeğe otururuz,>> diye ekledi.

Keir kapıyı kapatıp çıkan John'un arkasından alaylı bir tavırla baktı. <<Birinci ders mi?>>

<<Eski kuralları değiştirmeye kalkma,>> dedi Regan küçümseyen bir tavırla. <<Hepimiz eşitiz havasına girerek John'u kendi yanına çekmeye çalışman anlamsız. O, bu tür eşitliklerden pek hoşlanmaz.>>

Keir, <<O da en az senin kadar kuralcı bir insan,>> dedi. Bardaklara içki doldurdu. <<Mr. Sullivan konusunda pek bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Alışkanlıklarına çok bağlı.>> Elindeki kadehlerden birini Regan'a uzattı. <<Ama sen yeni alışkanlıklar edinecek kadar gençsin.>>

<<Bana öğretmek istediğin yeni bir şey mi var?>> dedi Regan, uzatılan kadehi görmezlikten gelerek. <<Sağol, ama ben içki istememiştim.>>

<<İstemediğini biliyorum, ama koyduğuma göre bir yudum alma nezaketini gösterebilirsin.>> Gözlerinde tehlike pırıltıları vardı. <<Al.>>

Keir sanki onun kendisini reddetmesini bekliyordu. Bunu sezen Regan, işi daha fazla uzatmamak için kadehi umursamaz bir tavırla alıp, önce Kier'e doğru kaldırdı, sonra başına dikip, bitirdi. Kadehini Keir'e verdi. Tam arkasını dönmek üzereyken, birden Keir'in ellerinin beline dolandığını hissetti. Yerinden kımıldamasına olanak kalmamıştı.

Keir kulağına,>> İçime öyle doğuyor ki,>> diye fısıldadı. <<Eninde sonunda belirli bir anlaşma noktasına geleceğiz, Madam Anderson!>>

Regan kaskatı kesilmişti. <<Bana böyle hitap etme!>> dedi sıkılı dişlerinin arasından.

<<Neden? Soyadın Anderson değil mi?>> Boş eliyle göğsünü okşamaya başladı. <<Varlığımı hatırlatmak için,>> diye kulağına mırıldandıktan sonra Regan'ın arkasına küçük bir şaplak attı. Onu bırakırken, <<Artık ikimiz de yerimizi biliyoruz sanırım,>> dedi.

Yemek çok sessiz geçti. Uzun maun masanın bir ucunda oturmuş olan Regan, bir adamın nasıl bu kadar çok değişebileceğini düşünüyordu. Keir gençliğinde de hakkını aramasını bilirdi, ama şimdiki gibi katı değildi. Böyle olmasının başlıca nedeni, onunla arasında geçenler olamazdı.

Tatlılarını yerlerken Keir, <<Bundan sonra ikimizde masanın aynı yanına otursak iyi olur,>> dedi soğuk bir sesle. << Bu düzenleme oldukça komik oluyor doğrusu.>>

O sırada kafasından aynı şeyleri geçirmekte olan Regan, düşüncelerinin Keir tarafından söze dökülmesi üzerine hemen fikrini değiştirdi.

<<Böyle olmasını yeğlerim,>> dedi soğukça.

<<Geleneksel oldu için mi?>> Keir'in sesi sakindi, ama anlatmak istediğini Regan hemen anlamıştı. <<O zaman biz de yeni bir gelenek başlatırız.>> Kahveleri getirmiş olan John'a bakışlarını çevirdi. <<Bu işi hallet, John.>> dedi.

John soru soran gözlerini kendisine çevirince, Regan umursamaz bir tavır içerisinde girdi. Adamın gerçeği öğrenmesinden, kendisi hakkında kötü düşünmesini yeğledi. Keir'in emirlerini yerine getirip getirmemek, onun sorunu idi.

Babasının çalışma odasında oturmak istemeyen Regan, yemek biter bitmez hemen oturma odasına geçip televizyonu açtı. Ağzını açmak istemiyordu. Keir'i eğlendirmek zorunda değildi.

Ama ne izlediğinin farkında bile değildi. Birden Keir'in sesini arkasında duyunca şaşırdı.

<<Demek hala televizyona çıkıyor? Şarkıcılar için de bir emeklilik yaşı olmalı.>>

<<Sinatra hala insanları etkiliyor, yoksa neden para verip onu dinlemeye gitsinler?>> dedi Regan.

<<Bir efsaneyi yakından görmek için gidiyorlar, onu bunca yıl ellerinin üstünde tutup, sonra da yaşlandı diye atamazlar ya. Eskiden o seyircilerine verirdi, şimdi de seyircileri ona borçlarını ödüyorlar.>>

Regan sustu. Onunla tartışmanın bir yararı olmadığını anlamıştı. Öfkeyle, <<Bütün tartışmalarda haklı çıkmak istiyorsun,>> dedi.

<<Yalnızca gerçekten haklı olduğum durumlarda.>>

Keir koltukta, o kadar rahat bir tavırdaki oturuyordu ki, Regan onun huzurunu bozmak için dayanılmaz bir istek duydu. Ne yapabiliirdi? Söylediği hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Sağlam bir zırha bürünmüş gibiydi.

<<Ne düşünüyorsun?>>

<<Önemli şeyler değil.>> Küçümseyen bir tavırla ona baktı. <<Çok önemli olduğunu sanıyorsun ama benim gözümde hiçbir değerin yok, Keir. Hiçbir değerin yok!>>

Keir gözünü bile kırpmadı, aynı ifadeyle Regan'ın yüzüne bakmaya devam etti. Konuşmaya başladığı zaman, sesi sıradan bir şeyler söyler gibi çıktı.

<<Seni dizime yatırıp bir güzel pataklamanın yararı olacağını bilsem, hemen yapardım, ama ders alacağını inanmıyorum. Bana karşı saygılı davranmasını öğrenebileceğin tek yer, yatak odası!>> Yavaşça yerinden doğruldu. <<Bu gece, bizim düşün gecemiz. Erken yatsak iyi olacak.>>

Regan başını dikleştirdi, yerinden kıınıldamadan gözlerinin içine baktı. <<Ben daha yatmak istemiyorum>>

<<Ben de seni kucağıma alıp götürürüm.>> Eğilip Regan'ı kollarına aldı.

Kendini, Keir'in geniş ve sert göğsüne yaslanmış bulan Regan, onunla mücadele edemeyeceğini anladı. Yukarıda olacaklar aklına geldi. Bir kaç saat önceki yumuşamasını düşününce irkildi. İsteği dışında birisinin ona sahip olması başka, kendini isteyerek teslim etmesi başkaydı. Yararsız da olsa onunla sonuna kadar mücadele etmesi gerekiyordu. Çırpınmaya başladı.

Keir, bir eliyle kolunu, öbürüyle de bacaklarını, sıkıca göğsüne bastırdı. <<John bu halini görürse, sabaha kadar uyuyamaz,>> dedi. <<Mutsuz olduğunu sanmalarını istemezsin herhalde. Biliyorsun, bu işe sen kendi isteğinle girdin, kimse seni zorlamadı.>>

Odaya girdiklerinde Regan, Keir'in güçlü olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Oraya kadar onu

taşımasına karşın nefes nefes kalmamıştı.

Keir onu yatağın üzerine bıraktı. Yattığı yerden ona bakan Regan, yüzünde herhangi bir yumuşama belirtisi göremedi. Tersine, gözleri daha da sertleşmişti. Yoksa içine düştüğü sinirli durum mu, onu böyle görmesine neden oluyordu? Gömleğinin düğmelerini açmasını izledi. Keir, kararlı ve rahat bir tavırla soyunmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra bu güçlü eller, bedenine dokunacak, onu okşayacak ve içindeki ateşin yanmasına neden olacaktı. Keir kadınları çok iyi tanıyordu. Nereye dokunacağını, nereyi daha çok okşayacağını, tüm savunmasını yıkana kadar iyi biliyordu ki...Öğlenden sonra öyle olmuştu, bu gece de aynı şey olacaktı. Onu durdurmasına olanak yoktu.

Bu kez Keir onu bütünüyle soydu. Dudakları umulmadık bir yumuşaklık içindeydi. Regan duygularının uyandığını, bedenin kıvranmaya başladığını hissetti. Artık başka şey düşünmek istemiyor, bütün varlığıyla bu anı yaşamak istiyordu. Yarın gerekli biçimde davranırdı. Ama bu gece, yalnız Keir olmalıydı...

Regan zamanı unutmuştu. Keir onu büyük bir ustalıkla okşayıp öpüyordu. Artık son anın bekleyişinden başka bir şey kalmamıştı Regan için. Tüm bedeni heyecanla titriyordu.

İşte tam bu anda Keir onun gözlerinin içine bakıp, <<Söyle, Regan,>> dedi. <<Söylediğini duymak istiyorum.>>

Bu söz Regan'ı kendine getirdi. Tokat atmak için elini kaldırdı, ama Keir bileğini yakaladı.

<<Alçak!>> dedi Regan boğulur gibi. <<Sen alçak bir herifsin!>>

Keir soğukkanlılığını kaybetmemişti. Yünde alaycı bir gülümseme belirdi. <<Senin gibi bir hanım böyle çirkin sözler söyler mi? Ne ayıp! Ağzına biber sürmek gerek!>>

<<Çekil yanımdan!>>

Keir ses çıkarmadan, denileni yaptı. Ondan uzaklaşarak, anlamlı anlamlı Regan'ın bedenini süzdü. <<İşimiz daha bitmedi. Umarım çok uykucu değilsindir.

Keir'in yataktan kalkmasıyla, Regan hemen yorganın altına girdi, başını yastıklara gömdü. Banyo kapısının açılıp kapandığını, arkasından da duşun sesini duydu. Odada yalnız kaldığını anlayınca, ağlamaya başladı. Keir, her şeyi, en ufak ayrıntısına kadar planlamış, onunla bir oyuncak gibi oynamıştı. 'Ama bir noktaya kadar,' dedi kendi kendine. İstediklerini yapacak kadar kendini kaybetmemişti, hiçbir zamanda yapmayacaktı. Bu konuda çok kararlıydı.

Keir banyodan çıkmadan, sabahlığını giyip, elbiselerini toplayacak kadar kendine geldi. Keir'in giysilerini yere bıraktı.

Keir üzerine babasının bornozunu giymişti. Saçlarının ucu ıslanış ve hafifçe kıvrılmıştı. Bu haliyle eski Keir'e benziyordu. Regan'ın içine bir özlem doldu. Ama Keir'le bakışları karşılaşınca, Keir'in bütünüyle değişmiş olduğunu iyice anladı. Bu adam her türlü insanca duygudan yoksundu.

<<yatmaya mı hazırlanıyorsun? Ne iyi.>>

<<Duş yapmak istiyorum,>> dedi Regan. <<Sabun yerine de lizol kullansam iyi olacak.>>

<<<Kokusuna hiç dayanamam.>> Gri gözleri onunla alay ediyordu. <<Duşun uzun sürmesin, yoksa seni ben çıkarırım. Gece daha yeni başlıyor.>>

Regan banyoya girip kapıyı arkasından kilitledikten sonra rahat bir nefes aldı. Aynaya bakınca, bunca olayın yüzünde hiçbir iz bırakmamış olduğunu görerek, şaşırdı. Ama sabaha nasıl olacağını bilmiyordu. Keir onunla alay etmiyordu, sevişme girişimini tekrarlamaya kararlıydı.

Göze alabildiği kadar uzun bir süre düşün altında kaldı. Duştan çıktığı zaman, geceliğini yatak odasında bırakmış olduğunu fark etti. İçeri girip almaktan başka çaresi kalmamıştı.

Keir çoktan yatağa girmişti. İçeri girdiğinde dönüp ona bakmadı. Regan dolaptan temiz bir gecelik aldıktan sonra tekrar banyoya döndü.

Yakalı ve yarım kollu olan bu geceliği özellikle seçmişti. Büyük teyzesi Daone'nin hediyesiydi. Hayatta kalan tek yakını olan büyük teyzesiyle uzun süredir görüşmemiş olduklarını hatırladı.

Geceliğin üzerine sabahlığını da giydikten sonra, banyoda daha fazla kalması için hiçbir neden kalmadı. Aslında başka bir odada yatmayı çok isterdi, ama Keir buna izin vermezdi. Yatakta uyumadan kendisini beklediğini çok iyi biliyordu.

Odaya girdiğinde Keir'in hala aynı biçimde yattığını gördü. Gözleri kapalıydı ve nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı. Yatağın ayakucunda durup bir süre baktı. Bu kadar yakışıklı bir adam, nasıl böyle korkunç planlar yapabiliirdi.

Keir gözlerini açmadan konuştu: <<Yatağa girecek misin, yoksa ben mi yatırayım seni?>>

Regan yatağa yatmanın, kaçmaktan daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Yavaşça yatağa girip yorgani üstüne çektikten sonra, baş ucunda duran lambayı söndürdü. Beklemeye başladı. Acaba Keir ne gibi bir girişimde bulunacaktı şimdi? Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki.

Birkaç dakika sonra Keir kıpırdandı, arkasını Regan'a döndü.

<<Rahatla biraz,>> dedi. <<Bu gece dinlenmemizin iyi olacağını düşündüm. Önümüzde yeterince zaman var.>>

<<Korktun mu?>> Hiç düşünmeden söylemişti bunu, ama ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

Cevap yumuşaktı. <<Kendimi kontrol edemeyeceğimden korkuyorum. Bu gece bir kez daha seninle sevişmeye kalkarsam, kendimi tutamayabilirim. Benden o kadar kolay kurtulamazsın, Regan. Hadi, artık uyumana bak.>>

Regan, gözlerini karanlığa dikip yattı. Bu gecelik rahattı, ama ya yarın ve yarından sonra ki günler? Kullanabileceği bir silah vardı, ama kılıç gibi, onun da iki yanı keskindi. Böyle bir silahı kullanmaya hazır mıydı?

Konu Başlığı: Ynt: Kiralık Koca / Kay Thorpe
Gönderen: bedinur üzerinde Kasım 16, 2007, 10:11:31 ÖÖ

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah uyandığında, Keir yatakta değildi. Eğer yastığın üzerinde, başının izi olmasa, Regan geceyi yalnız başına geçirdiğini söyleyebilirdi.

Baş ucunda duran saate baktı, sekize çeyrek vardı. Regan içine rken sayılırdı, ama Keir için öyle olmadığı belliydi. Banyonun kapısı ardına kadar açıktı ve içeriden hiç ses gelmiyordu. Genellikle John kahvaltı tepsisini sekiz buçuğa doğru getirirdi. Herhalde bu kez iki kişilik kahvaltı getirecekti.

Bir gece öncesi geldi aklına. Keir'in istediğini yerine getirseydi, bu sabah ne kadar farklı olurdu.Ama Keir onun küçük düştüğünü görmek istiyordu. Regan ona bu olanağı vermeyecekti. Başladığı şeyi sonuna kadar götürmesi için ona yalvarmayacaktı.

Yarım saat kadar sonra KJeir içeri girdi. Elinde dolu bir tepsi vardı.

<<Yukarı çıkarken John'u elinde tepsiyle yakaladım. Buraya kadar çıkarma zahmetinden kurtardım onu. Anladığım kadarıyla tostla marmelat sana, yumurtayla salam da bana.Düşünceli bir adammış doğrusu. Güne karnımı iyice doyurmuş bir halde başlamakta hoşlanırım.>>

Regan yataktan doğrulup oturduktan sonra, yatağın yanındaki portatif masayı yanına çekti.

<<Çok hoş,>> dedi Keir masaya bakarak.<< Benim tarafımda da var mı?>>

<<İki kişilik bir yatak olduğuna göre, olması gerekir.>>

Keir mırıldanarak, <<Konuşun olduğu zaman bayağı kullanışlı olmalı,>> dedi.

<<Bu yatağı paylaştığım tek erkek sensin, o da benim isteğim üzerine olmadı.>>

Keir'in gri gözleri Regan'ın yeşil gözlerini buldu. <<Ne istediğimi çok iyi biliyorsun,>> dedi kısaca.

<<Söylediğin kadarını biliyorum..>> Regan'ın sesinde acı bir ton vardı. <<Ama bunun isteklerinin yalnızca bir bölümü olduğunu sanıyorum.>>

Keir tepsileri portatif masalara yerleştirmekle meşguldü. <<Daha anlat bakalım,>> dedi masasını önüne çekerken. <<Kahvaltı ederken sohbet etmekten çok hoşlanırım.>>

Kier arkasını ona dönüp yatağa oturunca, Regan elindeki bıçağı sırtına saplamamak için kendini zor tuttu. Keir gibi bir adamla yan yana bulunmak, yalnız arzularını değil, içindeki tüm duyguları doruk noktasına çıkarıyordu. Keir'i incitmek ihtiyacıyla kıvranıyordu.

Küçümseyici bir sesle, <<Bunların peşindesin, değil mi?>> dedi. <<Beni sana 'hayır' diyemeyeceğim bir noktaya getirip, istediğin her şeyi elde etmeyi düşünüyorum.>>

Keir başını bile çevirmedi. <<Olabilir,>> dedi. <<<Cottam'ın efendisi! Biraz daha çaba göstermeye değer galiba.>>

Regan'ın iştahı kaçmıştı. Tabağını bir kenara itti. <<Neden çekip gitmiyorsun? Böyle davranmakla bir şey elde edemeyeceksin. Kazanmana izin vermeyeceğim.>>

<<Göreceğiz.>> Sesi sakindi.

Regan söyleyecek bir şey bulmadığı için susmayı yeğledi, ama kahve koyarken ellerinin titremesini engelleyemedi. Keir'den kurtulmanın yolu yok gibiydi. Onu şikayet edeceği kimsesi de yoktu.

<<Nereye gittin?>> diye sordu sonunda. <<Bu sabahı soruyorum.>>

<<Koştum;>> dedi keir. <<Üç kilometre koştum. Avustralya'da, her sabah, hava ısınmadan bir saat koşarım. Kendime gelmemi sağlıyor.>> Çatalıyla bıçağını tabağın içine bıuraktıktan sonra, doymuş bir insanın rahatlığıyla ağzını sildi. <<Harkaydı doğrusu. Ama kahvaltımı yatak odasında etmekten hoşlandığımı söyleyemem.>>

<<Adamlara kolaylık oluyor>>

<<Geçerli bir neden değil.>> Sırtını karyolanın kenarına dayayıp ayaklarını altına altı. <<Aslında yataktan kalkmak için bir neden görmüyorsun.>>

<<Kahvaltımı masada edecek kadar aç olmuyorum.>>

<<Ama sabah kahvalısı önemlidir. Sağlığın için gerekli.>> Durdu, omuzlarını silkti. <<En azından, ben öyle düşünüyorum. Yarın kahvaltımızı aşağıda ederiz. Artık yataktan kalksan iyi olur. Bugün yapmak istediğim bazı şeyler var.>>

Tam, bunların ne olduğunu sormaya hazırlanırken, telefon çaldı. Keir telefonu açmaya yeltenmeyince, Regan uzanıp alıcıyı eline aldı. Telefonun öbür ucundaki ses tanıdıktı. <<Regan! Seni gidi yaramaz kız seni! Dün gece duydum! Bana önceden söylemediğin için seni asla başışlamayacağım. Gizli kalmasını istiyorsan, kimseye hiçbir şey sızdırmazdım, biliyorsun.>>

Regan'ın alıcıyı tutan parmakları, sıkmaktan bembeyaz kesilmişti. Fısıltı gazetesi harekete geçmişti demek, evlendiğini herkes öğrenmiş olmalıydı.

<<Özür dilerim, Fiona,>> dedi. <<Kimseye söylememeye karar vermiştik,>> Keir'in yanı başında oturmuş, konuşmaya kulak misafiri olduğunu biliyordu. <<Şimdi konuşamam. Seni yarım saat sonra arasam olur mu?>>

<<Yoksa hala yatakta mısınız?>> Kıkırdadı. <<Tatlım, saat dokuzu geçiyor. Ne erkekmiş! Sahi, kim bu adam? Bir tek soyadını duydum, Anderson, değil mi? Mrs. Anderson. Bunun sen olduğuna hala inanmıyorum. Alo, Regan!>>

<<Buradayım.>> Regan, Fiona Huntley'in geçmişteki olayları ne kadar iyi hatırlayacağını çok iyi biliyordu. Fiona hiçbir şey unutmazdı. Bu edenle bir açıklamada bulunma ihtiyacını hissetti. <<Görsen tanırsın herhalde,>> dedi.

<<Yani onunla tanışmış olduğumu mu söylemek istiyorsun?>> Ne kadar meraklandığı belli oluyordu. <<Ne zaman? Anderson soyadlı birini hatırlamıyorum...Ancak...>> Uzun bir süre sustu. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu değişmişti. <<Regan, yoksa Keir Anderson mı?>>

<<Evet, o.>> Keir adının söylendiğini duymuş olmalıydı. Regan, başını ondan yana çevirmemeye büyük özen gösteriyordu. <<Cottam'a birkaç gün önce geldi.>>

<<Şekerim, ne kadar romantik!>> Fiona'nın bu işi gerçekten romantik gördüğü belliydi. <<Keir Anderson. Evet, onu çok iyi hatırlıyorum. Uzun boylu, esmer, çok yakışıklı bir erkekti! Onu neden o zamanlar bıraktığını bir türlü anlayamamıştım!>>

Regan bunun kocaman bir yalan olduğunu çok iyi biliyordu. Fiona bunun nedenini pekala biliyordu. En yakın arkadaşı olduğu için bütün sırlarını ona anlatırdı. Keir konusu da bunlardan biriydi. Yirmi dört yaşında, geriye dönüp, yaptıklarına utançla bakıyordu; ama on sekizindeyken Keir yalnızca, yaşamının eğlenceli bir parçasını oluşturmuştu. Fiona konuşmasını sürdürdü.

<<Şimdi ne yapacağım, biliyor musun? İkiniz için bir parti düzenleyeceğim! En iyisi bu akşam olsun. Haberi duyunca herkesin koşarak geleceğinden eminim.>>

<<Bu gece mi?>> Regan kaskatı kesildi. Bu partiden bir kaçış yolu bulmalıydı. <<Çok saçma, Fiona! Bilye...>>

<<Böyle ne? Daha önce de verdim, biliyorsun. Gayet rahat hazırlanabilirim.>> Sesinden, çok

kararlı olduğu belliydi. <<Bu gece olması gerekiyor...Yoksa hemen şimdi oraya gelirim.>>
Kıkırdadı. <<İkinizi de görmek için sabırsızlanıyorum.>>

Regan bu işten sıyrılmayı bir daha denedi. <<Bu akşam gelemeyebiliriz.>>

<<Neden? Balayına gitmediğinize göre her dakikanızı yatakta geçirmeyeceksiniz herhalde.>>
Fiona bir kahkaha attı. <<Bak, sana bir şey söyleyeyim mi? Eğer siz buraya gelmezseniz, biz oraya geliriz.>>

Şaka etmiyordu, Regan bunu çok iyi anlamıştı. Fiona istediğini yapardı. Bunun üzerine,
<<Pekala,>> dedi. <<Geliriz.>>

Telefonu kapatırken, Keir, <<Bana, bu akşam nereye gitmemiz gerektiğini bir zahmet açıkla-
r mısın?>> dedi.

<<Fiona'nın partisine. Eğer bu gece bizim için vereceği partiye gitmezsek, bütün arkadaşları
toplayıp buraya geleceğini söyledi. Bunu yapar da.>>

<<Fiona?>>

<<Huntley. Hatırlayacağını sanmıyorum...>>

<<Hatırlıyorum. Tatlı bir kumraldı. Babası bankacıydı. Eniştesi de elektrik mühendisi. Poly'den
ayrıldıktan sonra birkaç yıl onların yanında çalışmışım.>>

Regan bu ayrıntıları unutmuştu, ama Fiona'nın hatırladığından emindi. 'Tatlı kumral' bu gece çok
eğlenecekti anlaşılan.

<<Anladığım kadarıyla, adım ona hiç yabancı gelmedi,>> dedi Keir. <<Eski ilişkimiz hakkında ne
kadar bilgisi var?>>

<<Her şeyi biliyor.>> Keir'i incitme amacıyla bir daha tekrarladı. <<Ona her şeyi anlatmışım.>>

<<Tam bir boşboğazmışsın,>> dedi Keir doğrudan. <<Allahtan o zaman bunun farkına
varmamışım>>

<<Neden? Ne yapardın ki?>>

<<Seni boğardım. Şimdi de ona anlattığını duyarsam, aynı şeyi yapmaktan çekinmem.>>
Geceliğinin önünden tutup, Regan'ı kendine çekti. Bakışları buz gibiydi. <<İki insanın arasında
geçen olaylar, yalnız o iki kişiyi ilgilendirir, anladın mı?>>

Regan sinmişti. <<Ama o zamanlar daha on sekiz yaşındaydım. Bunca yılda çok şey öğrendim,>>
dedi.

<<Pek değil. Ama artık öğrenmeye başlayacaksın.>>

Öpüşü acımasızdı. Regan karşı koymadı, bunu hak etmişti doğrusu.

Keir gözlerinin içine baktığında, hala öfkeli görünüyordu. <<Bu yalnızca küçük bir örnekti, Regan.
Beni alt edebileceğini sanma.>>

Regan'ın da pek umudu kalmamıştı zaten. Ezik bir tavırla,>> Ne demek istediğini çok iyi
anladım;>> dedi. <<Artık yataktan kalkmama izin var mı?>>

Keir onu hemen bıraktı. <<Hadi kalk bakalım.>>

Sabahlığını üzerine giyerken, Keir birden, <<Jake Carter'la öğle yemeği için buluşacağız. Benimle birlikte gelmek ister misin?>> diye sordu.

Regan tam reddedecekken, birden caydı. Ondan kaçmanın hiçbir yararı olmuyordu. Nasıl Keir bu gece onun arkadaşlarıyla tanışacaksa, O da Keir'in arkadaşlarıyla tanışmalıydı. Altı üstü bir tek adamdı.

<<Neden olmasın,>> dedi. <<Zaten benim de yapacak bir işim yoktu. Kaçta buluşuyorsunuz?>>

<<Yarımda. Öyle sıradan bir öğle yemeği olacak. Kürklere ve pırlantalara hiç gerek yok.>>

<<Şanslıyım, desene,>> dedi Regan acı acı. <<Mink paltom olmadığı gibi, annemden kalan takılarımın hepsi de bankadaki kasada. Şöyle bir palto yeterli olur mu?>>

Kair başını salladı. <<Özür dilerim, kabalık ettim galiba,>> dedi.

Regan'a söyleyecek bir şey kalmamıştı. Sakin bir tavırla, <<Jake'le ne zaman sözleştin?>> diye sordu.

<<Evvelsi gün,>> dedi Keir. <<Doğru, ona haberi verdim. Başkalarından duymasını istemiyordum.>>

<<Tıpkı benim arkadaşlarımdan duyduğu gibi.>>

<<Bunun sorumlusu sensin. Evliliğinin gizli kalmasını istedin.>>

Keir haklı olduğundan Regan omuzlarını silkip konuyu kapattı.

Banyoya girince, kapıyı kilitlemedi. Buna hiç gerek yoktu. Duşu açıp altına girdi. Acaba Keir, onunla, kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaktan ne zaman vazgeçecekti? Karısı olmayı kendisi istediğine göre, yapabileceği pek bir şey yoktu. Kaba kuvvete başvurmadan istediğini elde edebileceğini hissetmişti bir kez. Kollarının arasına alınca Regan her şeyi unutuyordu.

Kendi kendine 'ahlaksız' diye kızdı. Ama bu doğru değildi. Keir'den başka hiç kimse onun aklını başından almayı becerememişti. Ondan ne kadar nefret ederse etsin, Keir'in sevişme konusundaki bilgisi Regan'ı kendinden geçirmeye yetiyordu. Doğrusu bu durumda Regan denetimi elinden kaçırabilir, kazanan Keir olabilirdi.

Peki o zaman ne olacaktı? Duygusal yakınlık kuramamış iki insan, birlikte uyum içinde yaşayabilirler miydi?>>

Cevap 'hayır'dı herhalde.

Gittikleri lokanta, kentin merkezinde, tarihi bir yapıydı. Jake onarlı barda karşıladı. Regan, Jakke Carter'la altı yıl önce tanıştığını hatırladı. Keir'den daha kısa boylu olan Jake, çok neşeli bir tipti. Onların bara yaklaşmasını ilgiyle izledi.

<<Uzun süre saklayamadınız galiba,>> dedi. <<Bana en azından altı kişi gelip, sizin gerçekten evlenip evlenmediğinizi sordu. Ama ben ağzımı açıp da bu konuda tek laf bile etmedim tabii.>>

<<Sağol >> Regan kızgınlığını belli etmemeye çalıştı. <<Herkes bu işe çok şaşırmış olmalı.>>

<<Senin için öyle denebilir. Ben her gün değişik biriyle evlensem, kimse şaşmaz.>>

Regan;<< Bu bekar olduğun anlamına mı geliyor?>> diye sorarak konuyu değiştirmeye çalıştı.

<<Aradığım kadını henüz bulmadım,>> diye açıkladı Jake. <<Bazıları da...>> Anlamalı anlamalı Keir'den yana baktı. <<Ne istediklerini çok iyi bilirler ve ta Avustralya'dan kalkıp buralara gelerek, istediklerini elde ederler.>> Sustu, başını salladı. <<Biliyor musunuz, hala inanamıyorum. Buraya Pazar günü geldin ve bugün...>> Yüzünde neşeli bir ifadeyle Regan'a döndü. <<Tebrikler.>>

<<Bunu bana söylemen gerekiyor,>> dedi Keir.

<<Bana, her zaman için önce kadınlarla ilgilenmem öğütlendi,>> dedi Jake rahat bir tavırla. Sonra ciddi bir tavırla, <<İkinize de mutluluk diliyorum,>> diye ekledi.

Şu ana kadar Rgan, Keir'in Jake'e, aralarındaki ilişki konusunda ne kadar bilgi verdiğini bilmiyordu. Ama Jake'in bu konuşması üzerine, onun bu konuda hiçbir fikri olmadığını anladı. Keir'in Avustralya'dan kalkıp buralara kadar sırf Regan'a evlenme teklif etmek için geldiğine inanıyordu.

Keir onun inancını sarsmamak için, elini Regan'ın omzuna koyup, onu kendine çekti. Dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi yalnızca Regan gördü. <<İkimiz de sana teşekkür ederiz. Bu gece Regan'ın arkadaşları bizim için bir parti veriyorlar. Bizimle gelmek ister misin?>>

<<Regan,>> Evet, lütfen gel,>> demek zorunda kaldı. Sesine daha sıcak bir ton vermeye çalışarak, <<Çok seviniriz,>> diye ekledi.

Jake'in yüzündeki ifadeden üzüldüğü belli oluyordu. <<Benim bu akşam için bir randevum var.>> dedi. <<Ama çağırdığınız için teşekkür ederim.>> Başını bara doğru çevirdi. <<Bizi mi çağırıyorlar?>>

Keir, <<Ben bakarım,>> dedikten sonra ayağa kalkıp yanlarından uzaklaştı.

Şimdi Jake'le baş başa kalmışlardı. İki de bir süre hiç konuşmadan oturdular. Sessizliği ilk bozan Jake oldu. <<Onunla Avustralya'ya mı gideceksin, yoksa ikiniz de burada mı kalacaksınız?>>

Regan, <<Burada kalacağız,>> dedi hiç duraksamadan. <<Cottam'dan ayrılmam ben!>>

Jake hayretle ona baktı. <<Orada kendisine yepyeni bir hayat kurduğunu düşünürsek, çok yazık. Babası da evlenip orada yerleştiğine göre, buraya gelmek istemeyecektir. Ama yine de arada birbirinizi ziyaret edebilirsiniz.>>

<<Olabilir.>> Keir'in masaya doğru gelmekte olduğunu görünce rahatladı. <<İşte yemeklerimiz geliyor.>>

Yemekler çok güzeldi. Ama Regan, erkeklerdeki iştaha karşılık çok az yedi. İkinin de konuşacak o kadar çok konusu vardı ki, Regan bir köşeye çekilip onları dinlemek zorunda kaldı. Konuşmalardan anladığı kadarıyla Jake, belediyede çalışıyordu, hem de vergi dairesinde.

<<Yüksek vergiler nedeniyle söylenmek istemiyorsan, çekinme. Alistım nasıl olsa.>>

Rega, <<Öyle bir niyetim yok,>> dedi. <<Hem senin suçun yok. Bu paraların toplanması gerekir. Sen de görevini yapıyorsun.>>

Bir süre daha konuştuktan sonra Jake, saatine bir göz attı. <<Korkarım gitmem gerekiyor,>>

dedi. <<Bir gece yeniden birlikte olalım. Arada bir çıktığım kız arkadaşlarım var, biriyle birlikte çıkarız.>> Tatlı tatlı gülümsedi. <<Bekar erkekten çok kız var bu kentte, biliyor muydunuz?>> diye sordu. Onların cevap vermesine fırsat vermeden ayağa kalkmıştı bile. <<Görüşmek üzere.>>

Regan başını kaldırmadan kahvesini yudumlamaya devam etti, ama Keir'in kendisini izlediğinin farkındaydı.

<<Eee?>> diye sordu Keir sonunda. <<Kendi grubunun dışında kalan insanlar hakkındaki fikrin nedir bakalım?>>

Regan gülümseyerek, <<Ben daha önce de buraya geldim;>> dedi.

<<Bundan yıllar önce benimle birlikte. Senin arkadaşların burayı pek beğenmezlerdi.>>

Regan onun haklı olduğunu biliyordu. Zaten Keir de, ona başka bir şey anlatmak istemişti. <<Arkadaşını sevdim,>> dedi. <<Karşılaşana kadar onu hatırlayamamıştım.>>

Keir kuru bir sesle, <<Hiç hatırlamış gibi davranmadın,>> diye cevap verdi. <<Allahtan çok duygusal bir insan değildir. Bir kahve daha ister misin?>>

Regan 'hayır' anlamında başını salladı.

<<Öğleden sonra ne yapmayı düşünüyorsun?>>

Keir hemen cevap vermedi. Bu arada yüzüne bir gülümseme yayılmaya başlamıştı. <<Sen karar ver. Ya eve gider, zamanımızın geri kalan bölümünü yatakta geçiririz ya da arabayla dolaşırız. Nasıl istersen.>>

<<İşin aslını istersen, arabayla dolaşmayı yeğlerim,>> dedi Regan soğuk bir sesle.

Keir, <<Akıllı kız,>> dedi alaylı bir sesle,>> Hadi öyleyse, hemen çıkalım.>>

Regan gezintiden çok hoşlandı. Karlı dağ yolunda saatlerce arabayla dolaştılar.

Küçük bir tatil köyünde çay içip sıcak çörek yerlerken, Keir, <<Buraya gelmenin en iyi zamanıymış,>> dedi. <<Yaz aylarında burada nasıl yaşarlar anlayamıyorum. Irmağın kenarında oturacak bir yer bulunmazdı eskiden. Şimdi de pek farklı olduğunu sanmıyorum.>>

<<Daha da beter oldu.>> dedi Regan. <<Turist mevsiminde ben de buraya gelmem. Son geldiğimde de bütün gün yağmur yağmıştı.>>

<<Hava raporlarına bakılırsa, geçen yaz hep yağmurlu geçmiş. Yanlış hatırlıyor olabilirim, ama küçüklüğümde böyle olduğunu sanmıyorum. Haftalarca kızgın güneş altında dolaşırdık.>>

Regan güldü. <<Belki de günler sana haftalar kadar uzun geliyordu o zamanlar. Bana öyle gelirdi. Büyümek için ne kadar da sabırsızlanırdım.>>

<<Olabilir,>> dedi Keir. <<Bu akşam bizi kaçta bekliyorlar?>>

Regan konunun değişmesini hiç alınmadan kabullendi. Geçmişlerini ya da farklı yönlerini konuşmanın zamanı değildi. <<Saat dokuza kadar orada olmazsak, gitmeyeceğiz diye Fiona telaşlanır. O yüzden, evden çıkmadan, akşam yemeğimizi erken hazırlamalarını söylemiştim.>>

<<Öyleyse burada daha fazla oyalanmadan yola çıksak iyi olur. Partide kaç kişiyle karşılaşacağız

dersin?>>

<<Telefon ettiklerinden kaç tanesinin boş olduğuna bağlı bu. En azından bir düzine.>> Kendisi de bu konuda en az onun kadar tedirgindi.

Keir başını kaldırıp, hiç gözlerini kaldırmadan ona baktı. <<Benimle neden evlendiğini bilen var mı?>>

<<Hayır.>> Regan mağrur bir tavırla başını kaldırdı. <<Bu konu kimseyi ilgilendirmez.>>

<<Eğer sen kimseye bir şey söylemezsen, ben de ağzımı açmam.>> Hafifçe gülümsüyordu. <<Bırakalım, gördüklerine inansınlar.>>

Eve geri dönerlerken, Regan pek konuşmadı. Yanında oturan keir'i düşünmeden edemiyordu. Altı yıl önce olaylar farklı bir biçimde gelişseydi ya da Regan farklı bir insan olsaydı, şimdi, arabanın arkasında birkaç çocukla birlikte yolculuk eden, mutlu bir aile olabilirlerdi.

Böyle bir şey olamayacağını düşünerek, kendi kendine gülümsedi. Hem, kendisi Keir'le evlenmek istemiş olsaydı bile, babası bu evliliği önlemek için elinden geleni yapardı herhalde.

Konu Başlığı: Ynt: Kiralık Koca / Kay Thorpe
Gönderen: bedinur üzerinde Kasım 16, 2007, 08:43:40 ÖS

Beşinci Bölüm

Regan ile Fiona, aynı yatılı okulda okumuş ve o zamandan beri dostlukları sürüp gitmişti. Hatta bir ara, bir yıl süreyle Londra'da bir apartman dairesini paylaşmış ve ilgilerini çekecek işler aramışlar, ama bulamamışlardı. Sonunda Fiona'nın önerisi üzerine evlerine dönüp birlikte bir iş kurmuşlardı. Warwick yakınlarında açtıkları butiği, yılın altı ayı Fiona, altı ayı da Regan işletiyordu.

Regan, o gece Keir'le birlikte Fiona'lara giderken yolda bunarlı düşünüyordu. İki hafta sonra butiğe bakma sırası ona geliyordu. Eğer bu evlilik kendi isteğiyle yapılmış normal bir evlilik olsaydı, hisselerini Fiona'ya devredip, Cottam'da, yıllardır düşlediği aileyi kurardı. Ama şimdi ki durumda böyle bir şey söz konusu değildi.

Bir an arabayı kullanan Keir'e baktı. Ne düşündüğünü, yüzündeki ifadeden anlamak zordu. Kağıt üzerinde olsa bile, Keir kocasıydı. Onu razı etmeden bu durumu değiştiremezdi.

Peki ama, neden değiştirmeye çalışıyordu? 'Elinde olanla yetinmeye bak. Daha da kötü olabilirdi,' diye düşündü kendi kendine.

Bundan kötüsü olmazdı. Keir, onu istiyor, ama eski davranışları yüzünden, ondan nefret ediyordu. Karşılıklı saygı olmadan hiçbir evliliğin yürümesine olanak yoktu. O yüzden Keir'den kurtulması gerekiyordu.

Saat dokuza on kala Fiona'nın oturduğu apartmanın önünde park ettiklerinde, evin önünün arabalarla dolu olduğunu gördüler. Robin Sayer'in arabası da oradaydı. Fiona, kapıyı kendi açtı. Üzerine, gözlerinin rengine çok giden mavi bir elbise giymişti.

<<Demek geldiniz!>> dedi, geleceklerinden emin bir tavırla. Beğeni dolu gözleri Keir'e çevrilmişti. <<Merhaba! Beni hatırladın mı?>> diye sordu.

<<Hatırlar gibiyim,>> sesi Keir rahat bir tavırla. <<Ama hiçbir zaman doğru dürüst

tanıştırıldığımızı sanmıyorum.>>

Fiona bir kahkaha attı. <<Kabahat Regan'da. Seni kimseye tanıştırmak istemezdi.>> Aralarına girip kollarını omuzlarına atı. <<Bu mutlu çiftin şerefine içerde kadeh kaldırmak için sabırsızlananlar var. İstedğim kadar kalabalık olmadı, ama bu kadar kısa bir süre içinde daha iyisini yapmak olanaksızdı. Hadi bakalım, hazır mısınız?>>

Regan kendini hiç de hazır hissetmiyordu, ama sesini çıkarmadı. İstese de istemese de bu partiye katlanmak zorundaydı. Fiona'nın söylediklerinin tersine, salon umduğundan da kalabalıktı. Üçünün birden içeri girmesi üzerine, ani bir sessizlik oldu. Herkesin gözü üstlerine çevrilmişti. Odanın öbür uzaında duran Robin'le de göz göze geldi Regan. Ona gülümsemek, ondan özür dilemek istiyordu, ama elinden bir şey gelmiyordu. Bir ara onu yakalayıp durumu açıklayabilirdi belki de. Ama ne diyecekti.

<<İşte geldiler!>> dedi Fşiona. <<Gesinde damat.>>

Oda yeniden gürültüyle doldu. Herkes aynı anda kadehini kaldırmış onları kutluyordu. Regan birden kendini yalnız buldu. Fiona Keir'in koluna girmiş, onu,odadaki konuklarla tanıştıyordu. Regan, çevresini saranlara hiç açık vermemeye çalışarak, böyle birdenbire gizlice evlenmeye ikisinin birlikte karar verdiklerini söyledi.

<<Ne kadar da romantik,>> diye içini çekti salondaki genç evlilerden, Barbara adlı bir hanım. <<Bunca yıldan sonra geri gelip aşkını buluyor. Sanırım bir zamanlar Fiona'nın amcasının yanında çalışıyormuş.>>

<<Onun şirketinde çalışıyordu,>> dedi Regan. <<Ama Fiona'nın amcasının Keir'in adını bile bilmediğini sanmam.>>

<<Sonra da, sen onu reddettiğin için Avustralya'ya gitti, öyle mi?>>Sorusunun cevabını dinleme zahmetine bile katlanmadı. <<Sen delinin biriymişsin meğerse. Ne kadar yakışıklı bir erkek! Avustralyalı kızların elinden kurtulmayı nasıl başarmış acaba? >>

<<Belki de, burada bulunan şeyi o kızlarda bulamadı!>> Robin, Regan'ın arkasından çıkarak, söze karıştı. <<Onunla ilk tanıştığında evlenmeliydin, Regan. O zaman bu kadar uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalmazdı.>>

Barbara hafifçe öksürdü. Robin'n Regan'a karşı duygularını biliyordu. <<Bir an önce gidip kocamı bulsam iyi olacak,>> diyerek, telaşla yanlarından ayrıldı.

Regan, kendini zorlayarak, Robin'in gözlerine baktı. Bu gözlerdeki acı dolu ifadeye kendisinin yol açtığını çok iyi biliyordu. Eğer işin başında ona kesin bir cevap vermiş olsaydı, Belki de şimdiye kadar Robin çoktan evlenmiş olurdu. Evlenmese bile, en azından gözlerinde bu kırıgın ifade olmazdı.

<<Özür dilerim, Robin,>> dedi yumuşak bir sesle. <<Sana haksızlık ettim.>>

<<Evet, ettin.>> Yüzü, her zamanki çekici gülümsemesi olmayınca, hüzünlü bir görünüm almıştı. Bir zamanlar, arkadaşlarından biri Robin'in yüzünü Byron'ın yüzüne benzetmişti. Onun hassa dudaklarına bakan Regan, arkadaşının ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Ama Robin, ünlü şair gibi, oturup da derdini mısralara dökmeyecekti.

<<Gerçekten çok üzgünüm,>> dedi genç kız. <<O kadar ani oldu ki...>>

Robin konuşmaya başlamadan önce, onu uzunca bir süre süzdü <<Bunca yıldır beklediğin o

muydu?>> dedi sonunda.

Regan boğazına kadar yükselen kahkahayı zorla bastırdı. <<Herhalde,>> dedi. <<Ama farkında bile değilmışim.>>

<<Sana göre değil o!>> dedi Robin, Regan'ı şaşırtan bir öfkeyle. <<O Cottam'a layık değil.>>

Regan'da, bu konuda onunla aynı fikirdeydi, ama söyleyebileceği bir şey yoktu. <<O benim kocam,>> dedi, serinkanlı bir tavırla. <<Bu da onu Cottam'a layık kılar. Bu gerçeği olduğu gibi kabullenmek zorundasın, Robin.>>

Fiona'nın yanlarına gelmesiyle konuşmaları yarıda kesildi. <<Şerefe kadeh kaldıracağız, Regan. Yeni, senle Keir'in bir arada olmanız gerekiyor. Özür dilerim Robin, senden almak zorundayım.>>

Regan'ı kolundan tuttuğu gibi Keir'in durduğu gruba doğru götürme başladı. <<Eski aşkların konusunda daha dikkatli davransan iyi olur şekerim. Kocan çok kıskanç gibi göründü bana.>>

<<Hadi oradan, Fiona,>> dedi Regan bıkkın bir tavırla.

<<Hasa bir noktaya değindim galiba. Ani kararından pişmanlık duymuyorsundur umarım.>> Hafifçe Keir'in koluna dokundu. <<İşte eşinizi yanınıza getirdim, efendim. Siz onu yanınızda tutarken ben de odadakileri susturayım bari.>>

Keir, Regan'ı yanına çekerken gözlerinde vahşi bir ifade vardı. <<Gülümse, > diye fısıldadı kulağına. <<Mutlu bir olayı kutladığımızı unutuyorsun.>>

Regan çevresine bir göz attı. Hayır bunlara gerçeği söyleyemezdi. Keir haklıydı. Gururunu kurtarmak için gerçeği belli etmemeliydi.

Gece yarısına doğru parti yavaş yavaş dağılmaya başladı. Regan'le Keir, en son ayrılanlar arasındaydılar. Bu arada Barbara'nın körkütük sarhoş olmuş kocasını arabaya kadar götürürlerken, Regan içinden, böyle bir kocası olmadığı için Tanrıya şükretti.

<<Zavallı Barbara,>> dedi kendi arabalarına doğru yürürlerken. <<Durumu gerçekten zor.>>

<<Öyl. Kocasının neden bu kadar içtiğini merak ediyorum doğrusu.>>

Regan omzlarını silkti. <<Bir neden olması mı gerekir? İçki içmeyi seviyordur.>>

<<Hiç çözemediğin bir sorunun olmadı değil mi? İnsanların neden içtiğini bile bilmiyorsun?>>

Ama her zaman da işleri istediği gibi yürümüyordu. Regan artık arkadaşlarının yanında olmadığına göre, poz yapmasına gerek kalmadığını düşündü. Ama Keir onu çok etkiliyordu. Partidekiler de duygularını anlamışlardı. Hatta Fiona, bir ara yanına gelerek, kulağına,>> Onunla neden gizlice evlendiğini çok iyi anlıyorum,>> demişti. <<Yıllardır onun gibi bir erkeğe rastlamamıştım. Tam bir erkek o.>> Mavi gözleri muzipçe parıldamıştı. <<Ondan kurtulmak istediğin zaman bana haber ver, hemen alırım.>>

Regan kendini konuşacak kadar topladığında Cottam'a yaklaşmak üzereydiler.

<<Keir, seninle konuşmamız gerekiyor. Durumumuz çok gülünç>>

<<Pekala,>> dedi Keir. Yüzünün ifadesi değişmemişti.

Regan derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. <<Seni satın almaya kalktım kabul ediyorum. Bu konudaki duygularından dolayı seni suçlayamam. Herhalde, aynı durumla karşılaşsaydım, ben de aynı şeyleri duyardım.... Ama ben senin gibi davranmazdım, bundan eminim.>>

<<Yani evlenmezdim mi demek istiyorsun?>> Çok sakindi. <<Haklısın, sana bir ders vermenin çok daha basit yolları da vardı, ama ben bu kısa zevkle yetinecek değilim. Belki de bu sabah söylediklerinde sen haklıydın. Yıllarca kentin öbür yakasında oturup, bu yakasında yaşayanları seyrettim ve ilk fırsatta onlara katılmaya karar verdim, yani senin teklifimi kabul ettim.>>

<<Ve bize katıldığına göre?>>

Keir bir süre düşündü. Kaşları çatılmıştı. <<Bizden pek farklı bir yanınız yok. İnsanlar her yerde insan.>>

<<Bu gece aramızda hiç yabancılık çekmedin.>>

<<Sağol>> Bu sözcün altında yatan anlam çok derindi. <<İçinin rahat ettiğini umarım.>>

Regan kıpkırmızı kesilmişti. <<Öyle demek istemedim.>>

<<Emin misin? Fiona'dan öğreneceğin çok şey var. Onun yanlış değer yargıları yok.>>

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Regan yeniden konuşmaya başladığında ses tonu değişmişti. <<Onu çekici buluyor musun?>>

<<Hem de nasıl. Sanırım bir çok erkek de benimle aynı kanıdadır.>>

<<Bede daha mı çekici demek istiyorsun?>>

Keir hayretle yüzüne baktı. İkiniz de aynı derece güzel sayılırsınız.>>

<<Onu sormuyordum.>>

<<Biliyorum. Farklı tiplersiniz. Fiona ne istediğini bilen bir kadın.>>

'Ve istediğini elde eder,' diye düşündü Regan.İç i bir tuhaf olmuştu. 'Hayır, bu kez değil,' dedi kendi kendine. Keir sahipsiz değildi artık. Kocasıydı... Eve gitmekte oldukları aklına gelince hafifçe ürperdi. Neden sanki Keir'den istediğini esirgiyordu? Verip de iş i bir an önce bitirmenin ne zararı vardı sanki? Regan onu gerçekten istemiyor muydu nasıl olsa? Peki ama, ya sonra? Bunu zaman gösterecekti. Belki de bu evliliğe bir anlam kazandırabilirdi.

Eve girince doğru yatak odasına çıktılar. Keir ona dokunmaya bile kalkışmadı. Rahat rahat soyunmaya başladı.

Regan da rahat davranmaya çalışarak paltosunu çıkardı, banyoya geçti. Tıpkı yeni gelinler gibi davranmakta olduğunun farındaydı. Aynada yüzüne bakınca, gerçeği tüm açıklığıyla gördü,. Kendi kendine yalan söylemesine hiç gerek yoktu artık. Keir'i istiyordu.

Uzun bir süre düşün altında kaldı. Düşüncelere dalmışken Keir'in elini uzatıp suyu kapatmasıyla kendine geldi.

<<Benden bu yolla kurtulacağını sanıyorsan, aldaniyorsun. Beklemekten usandım.>>

Kocaman bir havluyu Regan'ın bedenine sardıktan sonra, onu tüy gibi kollarının arasına aldı, içeri ta ıdı. Yata ın  zerine yavaşça bırakarak, yumuşak hareketlerle kurulamaya başladı.

<<Regan, <<Yapma lütfen,>> diye fısıldadı.

<<Bunu sen de benim kadar istiyorsun, haksız mıyım?>>

<<Haklısın,>> Regan kendini tutamamı tı. İçin de kalan son direnme gücü de Ker'in bu baştan çıkararak ok ayı ları altında uçup gitmişti. Bunca yıllık bekleyi ten sonra Keir'e olan borcunu ödemesi gerekiyordu. Belki de bundan sonra yeni baştan ba layabilirlerdi. Havlu üzerinden kayıp d  m   t .

<<Söyle bana, Regan, söyle bana,>> diye Keir ısrar etti.

Regan artık ne dedi inin farkında değildi. <<Seni istiyorum, Keir! Tanrım, seni ne kadar istediğimi bilemezsin,>> dedi kendinden geçmiş bir halde.

Regan uyandığında güneş do mu tu. Gözlerini açıp tavana baktı. Kendini çok mutlu hissediyordu. Ba ını çevirip, yanındaki yastıkta, Keir'in ba ını bıraktığı ize baktı. İçi garip bir hazla ürperdi. Dün gece hayatının en güzel gecelerinden biri olmuştu. Bir zamanlar bu adam, onun yalnız bedenini istememi , onu gerçekten sevmi ti. Acaba aynı i i bundan yıllar önce yapmış olsalardı aynı şeyi duyar mıydı?

Birden içini bir kıskançlık alevi yaladı. Aradaki yıllarda, kim bilir kimler onun kolları arasında yatmı lardı? Ama onarın hiçbirisiyle evlenmemi ti. Oysa Regan'la evliydi. Dün gece o da Regan kadar mutlu olmuştu. Demek ki ellerinde, evlilik için gerekli olan temek vardı. Artık ona karşı say ı duydu una göre, Keir'i sevmesi zor olmayacaktı. Keir'in altı yıl önce kendini saydırması gerekirdi.

O geceyi çok iyi hatırlıyordu. Regan'ın kahkahası karanlığı yırtarken, Keir yumruklarını sıkarak ona arkasını dönüp uzakla mı tı. Kim bilir onu ne kadar incitmi ti ki, arkasına bile bakmadan çekip gitmişti. Onca yıl sonra yeniden kar ıla mı lardı.

Bu da birkaç gün önce olmuştu. Regan bu kadar kısa bir süre içinde ne kadar çok şeyin olup bitti ine hayret etti. Belki bir balayına çıkarlarsa, ba  ba a kalabilecekleri birkaç gün onlara iyi gelirdi. Birbirleriyle konuşmalarına olanak sa lardı.

Yatakta sıkıntıyla döndü. Keir'in hemen yanına gelmesini istiyordu. Sabah ko usunu yapmaya gitmişti anlaşılan... D n sabahki gibi elinde tepsiyile içeri girerdi herhalde. 'Seni istiyorum, seni istiyorum!' diye  lg nlar gibi ba ırmak geliyordu içinden.

Kapının hafifçe vuruldu unu duyunca, yatak da do rulup gülümsedi. Ama Keir yatak odasını girerken kapıyı vurmazdı. Yorganı iyice üzerine çektikten sonra, <<Girin;>> diye seslendi.

John, elinde, iki kişilik kahvaltı tepsisiyle girdi. Demek Keir yemek odasında kahvaltı etmek konusunda ısrar etmiyordu.

<<Tepsiyi masaya bırakabilirsin, John. Sanırım Mr. Anderson sabah ko usundan gelince kahvaltısını hazır görmek ister.>>

<<Ko tu unu sanmıyorum,>> dedi John sıkıntılı bir tavırla. <<Arabası evin önünde değil.>> Bakı larını Regan'ın kilerden kaçırmaya çalışarak, tepside duran beyaz bir zarfı yorganın üzerine

biraktı. <<Mr. Andersonm bu mektubu okumanız için aşağıdaki holdeki masanın üzerine bırakmış.>>

Regan'ın her yanı buz kesmişti. Daha birkaç gün önce evlenme cüzdanına imzasını atan Keir'in el yazısını hemen tanıdı. Bütün gücünü toplayarak, kendini sakin olmaya zorladı.

John odadan çıkar çıkmaz zarfı açtı.

'Peşinde olduğum şeyi elde ettiğime göre, söylenecek bir şey kaldığını sanmıyorum,' diye yazmıştı Keir. 'Eğer içini rahatlatacaksa, sana şu akdarını söyleyeyim ki, öç almak sandığım kadar tatlı değilmiş. Bu ülkeye geldiğimde, seni aramayı aklımdan bile geçirmediğimi belirttiğim zaman yalan söylemiyordum. Aslında senden öç almak için bir fırsat çıkarsa bunu kullanacağımı çok iyi biliyordum. Gördüğün gibi, istenilen fırsat doğdu ve ben de bundan yararlandım. Sen, Regan, eskisi gibisin, başkalarının duygularına hiç aldırmıyorsun. Belki bu olay sana bir ders olur diyorum içimden.

Beni bir daha göremeyeceksin. Avustralya'ya dönüyorum. Evliliğin iptali olanaksız olduğuna göre, ya iki yıl bekleyip normal yoldan boşanırız, ya da gerekli görüyorsan başka bir ol buluruz. Eğer boşanmak için geçerli bir neden arasan, sana istediğin kadar olay yaratabilirim. Adresim arkada yazılı.

Kendine iyi bak ve eğer bu olaydan bir ders aldıysan, sakın bir daha unutma.
Keir'

Regan, kaç saat orada öyle oturup kaldığını hatırlamıyordu bile. Mektubu yavaşça elinden bıraktıktan sonra yerinden kalkıp gardıroba doğru yürüdü. İçi birden boşalmış, kendini hiç alışık olmadığı bir yalnızlığın içinde bulmuştu. Sanki bedeni ona ağır geliyormuş gibi, ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Keir'in gitmesi içinde büyük bir boşluk yaratmıştı. Dün gecedten sonra bunu ona nasıl yapmıştı?

Pazartesi günü Fiona telefon etti. <<Hafta sonunu baş başa geçirmek isteyeceğinizi düşünmüştüm. Dükan aklına bile gelmemiştir herhalde.>>

<<Unutmadım. Gelecek haftaya işi ben devralacağım, tıpkı planladığımız gibi.>>

<<Sahi mi? Bende aradığın erkeği bulunca çalışmaktan vazgeçeceğini sanmıştım. Keir İngiltere'de kalmayı düşünmediğine göre, onunla birlikte gidersin diyordum.>>

<<Sana öyle mi söyledi?>>

<<Kesin bir şey söylemedi, ama ben öyle bir izlenim edindim. Pek öyle herkese kolayca açılan bir tip değil... Keir gibi fikirlerini ve sırlarını kendine saklayabilen pek az erkek vardır.>> Sesindeki saygı açıkça belliydi. <<Yatakta bir harika olmalı!>>

<<Fiona, seninle konuşmam gerekiyor,>> dedi Regan.

<<Konuşuyoruz ya.>>

<<Sana söylemek istediğim önemli bir şey var.>>

Fiona'nın susuşu çok anlamlıydı. Kısa bir süre sonra tekrar konuşmaya başladı. <<Hemen geliyorum.>>

Yarım saat sonra geldiğinde, John onu çalışma odasında bekleyen Regan'ın yanına götürdü.

<<Neler oluyor?>> Regan'ı süzen gözleri endişeliydi. <<Bitkin bir halin var.>>

<<Biliyorum. Utanıyorum da. Daha dayanıklı olmam gerekiyor.>> Arkadaşına baktı. Onun rahat görünümünün altında ne kadar endişeli olduğunu çok iyi biliyordu. <<Keir beni terk etti.>> dedi kısaca.

<<Ne yaptı dedin?>> Fiona inanmaz gözlerle arkadaşına bakıyordu. <<İş için gitti demek istiyorsun herhalde.>>

<<Avustralya'ya geri döndü.>>

<<Tamam, tamam. Ama neden? Neden hemen geri gitti? Yoksa onunla birlikte gitmek istemedin mi?>>

<<Böyle bir teklifte bulunmadı ki.>>Regan ayağa kalkıp, bara gitti. İki bardak içki hazırladıktan sonra birini Fiona'nın eline tutuşturdu. Elindeki kadehi havaya kaldırıp, <<Tarihin en kısa evliliğinin şerefine,>> diyerek içkisinden bir yudum aldı.

Fiona uzanıp onun elindeki bardağı aldı. <<Bunu içmenin sırası değil şimdi. Bana her şeyi başından anlatsan iyi olacak. Keir buraya senin için mi gelmişti.>>

<<Hem evet, hem hayır.>> Regan özür diler gibi baktı. <<Gerçek bu. Bir kahve karşılaşmasaydık, beni arar mıydı, bilmiyorum. Söylediğine bakılırsa, aramazdı.>>

<<Onunla pazartesi karşılaştınız ve Perşembe günü evlendiniz, öyle mi?>> Fiona'nın gözleri irileşmişti. <<Sana ne zaman evlenme teklifinde bulundu peki?>>

<<O teklif etmedi, bunu ben ondan istedim.>> Regan yavaşça bir koltuğa oturdu. <<Babamın vasiyetini hatırlıyor musun?>>

<<Yirmi beşine basmadan önce evlenmezsen, bu evin satılmasıyla ilgili olan bölüm mü? Hatırlıyorum. Ama aradaki bağı bir türlü anlayamadım. Sırf bu evi elinden çıkarmamak için mi ona evlenme teklif ettin?>>

<<Evet.>>

<<Ve o da bunu biliyordu?>>

<<Evet.>> Regan zorlukla yutkundu. <<Bana öyle bakma! Çok ümitsizdim, tam o sırada karşıma çıktı. Bunun bir iş anlaşmasından öteye gideceğini düşünmüyordum.>>

<<Ama o işi başka türlü bağladı, değil mi?>>

Regan yeşil gözlerini kucağında tuttuğu ellerine çevirdi. <<Bana oyun oynadı! Çeki yırtıp attı. Benim paramı istemiyordu.>>

<<Ama başka bir şey istiyordu.>> Fiona'nın sesi yumuşak çıkıyordu. <<Bana bunu anlatmana hiç gerek yok, tahmin edebiliyorum. Altı yıl önce canına okumuştun, o da senden öğ almak istedi.>>

<<Sanki o haklıymış gibi konuşuyorsun.>>

<<Hayır, ama bir yere kadar onun da duygularını anlamak gerekiyor. Bir şeyi elde etmek istediği

zaman kafanı yalnız o işe verip gerisini unutabiliyorsun. Seni eleştirmek değil amacım.>> Fiona, uzun uzun arkadaşının yüzüne baktı. <<Eğer senin için bunun dışında bir anlam taşımıyorsa, gittiğine sevinmelisin.>> Susup bekledi. <<Senin için hiçbir önemi yok muydu?>>

<<Başlangıçta yoktu.>> Arkadaşının ne demek istediğini anladığını gözlerinden okuyabiliyordu.

<<Demek ki haklıymışım, yatakta bir harikaymış!>>

Regan'ın öfkesi ani ve acı oldu. <<Susar mısın lütfen! Senin ağzından bu sözleri duymaktan bıktım artık! Başka bir şey bilmez misin?>>

<<Pek bilmem,>> diye cevapladı Fiona. Gözlerinde muzip bir parıltı yanıp söndü. <<Aldırma. Çoğu boş laf bunların. Bunu, sen de ben de çok iyi biliyoruz.>>

<<Özür dilerim.>> Regan bu sözünde çok ciddi idi. <<Neden parladım bilmiyorum.>>

<<Ama ben biliyorum,>> dedi Fiona yumuşak bir sesle. <Onu seviyorsun, öyle değil mi? Yoksa, neden burada oturup kendini böylesine harap edeceksin.>>

<<İki günde mi? Saçmalıyorsun, Fiona!>>

<<Bunda saçmalık yok. Onun gibi bir erkekle karşılaşsam, değil iki gün, iki dakikada bile aşık olurum. Hem bu yalnız iki günlük bir mesel değildi. İlk çıktığınızda birkaç hafta süreyle birlikte olmuştunuz yanılmıyorsam. O da bir başlangıç sayılabilir.>>

<<Altı yıl önce ona aşık değildim.>>

<<Kendine izin vermediğin için. Sana göre bir adam değildi o da ondan.>> Sesinde alaycı bir ton yoktu. <<Ondan nasıl söz ettiğini şimdi bile hatırlarım. Başka hiç kimseyi öyle anlatmazdın. Onunla eğlenmek için çıktığını ispatlamak istiyordun, ama senin üzerinde bilimli bir etki yapmıştı. Keir'in tek hatası seni beğendiğini belli etmesi oldu, sen de bunu koz olarak kullandın zaten. O zamanlar her ikinizin de burnu kaf dağındaydı. Korkarım ailelerimizin de böyle olmamızda büyük rolü oldu. En azından, benimkilerin, beni mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazır olduklarını biliyordum. Eğer bir gün evlenir de, çocuk çocuğa karışırsam, fazla vermenin az vermek kadar zararlı olduğunu onlara göstereceğim.>>

Regan arkadaşına, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. <<Evlenme fikrini aklından geçirmediğini sanıyordum,>> dedi şaşkın şaşkın.

<<İstediğim gibi birisiyle karşılaşmadığım için herhalde. Ama bir gün ben de aşık olup, evlenmek niyetindeyim.>> Ses tonu birden ciddileşti. <<Artık bu kadar yeter. Burada konu ben değil sensin. Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?>>

Regan omuzlarını silkti. <<Yapacak pek bir şey yok. Beni terk ettiği gerekçesinden hareket ederek boşanma davası açacağım herhalde. Matt Swain bunu halleder.>>

<<Ondan boşanmak istiyor musun?>>

Regan uzun uzun düşündükten sonra, <<Böyle değil,>> dedi.

<<O zaman neden ona gidip, söylemiyorsun?>>

<<Avustralya'ya mı?>>

<<Neden olmasın. Aşık bir kadın için birkaç bin kilometre ne fark eder ki? Eğer istediğin adam oysa, onu kazanmak için mücadele etmek zorundasın, Regan?>>

Buna değer miydi? Son haftayı düşününce, Keir'in hayatını ne kadar etkilediğini fark etti. Ellerinin dokunuşu, sesi, uyandırdığı duygular...

<<Gitmenin bir yararı olmaz. Eğer beni birazcık sevseydi, böyle bırakıp gitmezdi. Hadi artık bu konuyu kapatalım da dükkandan söz edelim. Bu hafta sonu gelmemi ister misin? O zaman yolculuğa daha rahat hazırlanabilirsin.>>

<<Kaliforniya'ya ne zaman istersem gidebilirim. Ama sen burada kalma fikrinde kararlı mısın?>>

<<Kesinlikle. Evimi kurtardım ya, gerisi önemli değil.>>

Ve bütün bir hafta boyunca bu sözü kendi kendine tekrarladı durdu. Çarşamba günü Matt Swain, onunla görüşmek üzere çalışma odasına girdiğinde hala aynı şeyleri düşünüyordu. Matt'in yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

<<Ne var Matt? Bir terslik mi var?>> diye sordu.

<<Mesleğimde hiç hata yapmadığımı sanırdım.>> Sıkıntılı sıkıntılı yere baktı. <<Kocan... Avustralya'ya geri döndü mü?>>

Kim söylemiş olabilirdi? Ne önemi vardı sanki? <<Döndü ve geri gelmeyecek,> dedi.

<<Çok fena. Bu işleri bayağı zorlaştırıyor.>>

<<Cottam konusunda mı?>> Birden meraklanmıştı. <<Evlenmekle, vasiyetnamede öne sürülen koşulu yerine getirmiştin. Onun burada kalmasıyla ilgili hiçbir madde yoktu.>>

<<Biliyorum. Konu o değil. Ama bazı kağıtları imzalaması gerekiyordu. İmzası olmadan bu işleri yürütemiyorum.>>

<<İmzası mı?>> Regan şaşkınlık ve sıkıntıyla onun yüzüne baktı. <<Ciddi olamazsın!>>

<<Çok ciddiym. Eğer bu imzalar olmazsa, başladığımız yere döneriz. Özür dilerim, Regan, ama onun bu kadar erken döneceği aklıma bile gelmemişti.>>

Bu sözler üzerine Regan'ın yanakları kızardı. <<Galiba suçlu benim.>>

Matt başını salladı, ama gözleri sevgi doluydu. <<Seni doğduğun günden beri tanırım. Mutluluğun benim için çok önemlidir. Ama oraya kadar gidip Keir'i buraya gelmeye kandırmak zorundasın.>>

<<Neden ama? Eğer yalnız imzasını istiyorsan, kağıtları yollayıp imzalatırabilirsiniz.>>

<<Hayır, gelmezse olmaz. Şahitler önünde imzalaması gerekiyor. Evlendiğin adamın senin paranın peşinde olmadığını bilmesi gerekiyor. Tam bir ayın var. Onun için pek oyalanmasan iyi olur.>>

<<Yapamam! Onun peşinden gidemem!>> Sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

<<O zaman bu evi kaybedersin. Buna razı mısın?>>

<<Hayır! Öf, Matt, işleri tam arap sağına döndürdüm galiba. Şimdi ne yapacağım ben?>>

<<Sana ne yapman gerektiğini söyledim. Keir Anderson'ı tekrar buraya getir. Başka çare yok.>>

Regan gözlerini sımsıkı yumdu. Keir'in sert ve haşın bakışlı yüzü gözlerinin önüne geldi. Onu buraya geri getirecekti demek!

<<Pekala,>> dedi boğuk bir sesle. <<Gideceğim.>>

Konu Başlığı: Ynt: Kiralık Koca / Kay Thorpe
Gönderen: bedinur üzerinde Kasım 17, 2007, 04:41:12 ÖS

Altıncı Bölüm

Uçaktan inince yüzüne, nemli ve sıcak bir hava çarptı. Akıllılık edip de el çantasına bir yazlık elbise koyduğu için sevindi. Havaalanının tuvaletinde hemen üstünü değiştirip makyajını tazeledi. Artık mücadeleye hazır sayılırdı.

Bu yolculuk için hazırlanması gerekli formaliteleri tamamlaması tam bir haftasını almıştı. Böylece geriye yalnızca üç hafta kalmıştı. Ne yapıp edip Keir'i İngiltere'ye götürmesi için tam üç haftası vardı. Gururunu onun ayaklarının altına sermek, pek öyle kolay olmayacaktı, ama sorun Cottam olduğuna göre her şeyi göze alacaktı.

Gümrük işlemleri için kuyrukta beklerken çevresine bakındı. Ülkenin yerlilerini yabancılardan rahatlıkla ayırt edebildiğini fark etti. Onlarda, kendilerine özgü bir rahatlık vardı. Güneşten bakır gibi yanmış tenleriyle, Regan gibi turistlerde, hemen kıyılarına koşup, onlar gibi yanma istedi uyandırıyorlardı. Oysa İngiltere şu anda kışın ortalarında idi. Nem oranı oldukça yüksekti, ama herhale insan buna zamanla alışıyordu. Yapılacak tek şey, iklime göre giyinmekti. Allahtan yanında uygun kıyafetler vardı.

Bavullarını alıp, bir taksi bulmak için terminalden çıktı. Çevrede birkaç taksi vardı. En önde duranın sürücüsü gazete okumaktaydı. Regan'ın boş olup olmadığını sorması üzerine, <<Pekala,>> dedi bıkkın bir tavırla. <<Bavullarını bagaja koy.>>

<<Bu işi siz yapmayacak mısınız?>> diye sordu Regan öfkeye yakın bir duyguyla.

Adam hiç oralı olmadı. <<Ben bir sürücüyüm, bayan, hamal değil. Eğer yardıma ihtiyacınız varsa kendinize bir hamak bulun:>>

Regan, çevrede hiç hamal görmediğini söylemeye hazırlanırken birden sustu, konuyu uzatmanın anlamı yoktu. Demek buralıların kadına saygı anlayışı bu kadardı!

Arkasında, <<Size yardım edeyim,>> diyen bir ses duydu, başını çevirdi ve ikinci arabanın yapılı, yakışıklı sürücüsüyle karşılaştı. Ötekinden daha genç görünüyordu, ama tıpkı onun gibi çok rahat giysiler giymişti. <<İngilizsiniz herhalde?>> Bavulu bagaja koyup kapağını kapatmıştı bile. <<İlk kez mi ülke dışına çıkıyorsunuz?>>

Regan onun masmavi gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Bahşış verip vermeme konusunda biraz düşündükten sonra teşekkür etmeyi yeğledi. Elini sallayıp öteki arabaya bindi.

Herhangi bir otelde yer ayırtmadığı için sürücünden, kendini bir otele götürmesini istedi.

Kentin görünümü karşısında düş kırıklığına uğramamıştı. Eski ve yeni yapıları, iç içe sokaklarıyla New York'un bir minyatürüydü. Otel odası da tam da istediği gibiydi. 'Eğer,' dedi kendi kendine,

'Her şey yolunda giderse, bu sokaklarda dolaşıp, kenti adım adım dolaşacağım,'

Saat daha on buçuktu. Acele bir duş yapıp, üstüne değiştirmesi on beş yirmi dakikasını alırdı. Neden yarını bekliyordu? Sinirleri iyice gerilmeden, neden hemen harekete geçmiyordu.

Onbir dolaylarında başka bir taksiyle kentin dışına doğru ilerliyordu. İrili ufaklı, birbirinden güzel evlerin yer aldığı mahalle önlerinde uzanıp gidiyordu. Bir süre sonra taksi denize yönelen yola saptı. Kumsalı döven dalgaların sesi duyuluyordu. Ev, ilk dönemeçte karşısına çıktı. Bir yanında masmavi denizin uzanıp gittiği, çam ağaçlarıyla kaplı bir bahçenin önde durdular. Ev tek katlı ama çok büyüktü. Yeni yapılmış olduğu belliydi. Herhalde küçük bir servete mal olmuştu. Evi çevreleyen çimenlik alan bir halı gibi uzanıp gidiyordu.

<<Bir yanlışlık olmalı,>> dedi sürücüyü. <<Aradığım yer burası olamaz.>>

<<Bu adreste yalnız bu ev var,>> diye açıkladı adam sakın sakın. <<Beach Drive demiştiniz. İşte Beach Drive burası.>>

<<Belki aynı adda başka bir sokak daha vardır.>>

Sürücü, sabırlı bir ifadeyle, dikiz aynasından ona baktı. <<Adı nedir?>>
<<Adı mı? Şey... Keir Anderson.>>

Sürücünün parmağıyla gösterdiği yere bakan Regan, posta kutusunun üzerinde yazılı olan adı gördü. Hiçbir yanlışlık yoktu.

Şaşkın bir halde taksinden inip, adama istediği, ücreti ödedikten sonra, tekrar evden yana dönüp incelemeye başladı. Keir, onun parasına ihtiyacı olmadığını söylediği zaman, yalan söylememiştir. Böyle bir evde oturan adamın onun verdiği paraya tabii ki ihtiyacı olmazdı. Şimdi her şey değişiyordu, ama iyiye doğru değil.

Nedense, evde kimsenin olmayabileceği hiç aklına gelmemiştir. Ama ikinci kez zili çalınca, evde kimse olmadığına inamaya başladı. Keşke arabayı yolalyacağına bekletseydi. Şimdi oturup, beklemek zorundaydı.

Yapması gereken ilk iş, bir gölge bulmaktır. Herhalde bahçede oturabileceği bir yer vardı. Sıcak güneş altında evin öbür yanında yürümeye başladı. Pencerelerin hepsinde kalın perdeler asılıydı. Soldaki taş bir kapıdan geçince karşısında denizi buldu. Biraz daha yürüyünce kocaman yüzme havuzunu ve çevresine serpiştirilmiş olan rengarenk şemsiyeleri gördü.

Keir, havuzun kenarında durmuş suya bakıyordu. Arkası ona dönüktü. Üstünde beyaz bir mayo vardı. Güneşten bronzlaşmış teni pırıl pırıl parlıyordu.

Onun görünce Regan'ın içine garip bir burukluk doldu. Kendini kontrol altına almak için durdu. İşin o bölümü artık bitmişti. Buraya, onunla bir anlaşmaya varmak için gelmişti, o kadar.

Sanki bakışlarını hissetmiş gibi, Keir birden Regan'dan yana döndü ve onu karşısında görünce donmuş gibi olduğu yerde kaldı. Yüzünden bir şey anlamak olanaksızdı. Ancak çok şaşırdığı da söylenemezdi, sanki onu bekliyormuş gibi bir hali vardı.

İlk konuşan Regan oldu, sesi titrek çıkıyordu. <<Hiç endişelenmene gerek yok, başına dert olmak için gelmedim. Anlaşmamızın seninle ilgili bölümünde bir eksiklik olmasaydı, seni rahatsız bile etmezdim.>>

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durdu, anma Regan, Keir'in birden sertleştiğini hissetti.

Konuşmaya başladığında sesi kontrollü çıkıyordu. <<Hiç değişmeyeceksin, değil mi, Regan?>>

<<Kolay kolay değişmem.>> Yalnız bir yol izlemekte olduğunun farkındaydı, ama artık geri dönemezdi. <<İstediklerini elde ettin, ama anlaşmanın sana düşen bölümlerini yerine getirip getirmediğine bile bakmadan geri döndün.>>

Kair, kaşlarını akldırdı. <<Nikah defterine imza atmak dışında bir görevim olduğunu sanmıyordum. Yoksa orayı imzalamayı mı unutmuşum?>>

<<Hayır, ama bir imzana daha ihtiyacım var.>> Aptallık ettiğinin farkındaydı. <<Bir takım resmi evraklar var,>> dedi kelimeleri seçerek. <Geçen hafta avukatım haber verene kadar benimde habaerim yoktu. Onlarıda imzalaman gerekiyor, Keir, yoksa Cottam'ı kaybederim.>>

<<Seni de tek ilgilendiren bu zaten.>> Omuzlarını bıkkın bir tavırla silkti. <<Neden buraya kadar zahmet ettin? Postayla yollayabilirdin.>>

<<Ve her şeyi kaybetme riskini göze alayım,öyle mi? Hayır, benim bizzat gelmem gerekiyordu.>>

<<Bütün bunlar bir ev için mi?>>

<<Herhangi bir ev değil. Benim evim için.üç kuşaktır bizim aile yalıyor o evde. Elimden çıkarmaya hiç niyetim yok.>>

<<Ne demek istediğini anlıyorum. Nereye imza atacağımı göreyim bari.>>

<<Kağıtları yanımda getirmedim.>> Kendinde gerisini anlatma cesaretini buadı. <<Geldiğimde seni burada bulacağımdan emin değildim,>> diye ekledi. Araba gürültüleri duyunca başını çevirdi. <<Konukların mı var?>>

<<Evet. Birazdan gelirler. Seni kente götürmeye vakit buluncaya kadar burada kalman gerekecek.>> Regan'ın gözlerinde beliren soru işaretini grmce, <<Meraklanma,>> dedi. <<Kimse seninle evli olduğumu bilmiyor. Bilmelerine de gerek yok. Seni arkadaşım olarak tańıřtırırım onlara.>>

Konukların gelmekte olduğunu gören Regan susmayı yeğledi. Gelenlerin ğ Regan'la Keir'in yaş grubundandı. Rahat giysiler giymişlerdi. Regan kıyafetinden dolayı kendini rahatsız hissetti. Kısa bir süre içinde havuzun kenarı neşeli neşeli konuşan, mayolu insanlarla dolmuştu.

Regan hepsiyle tańıřtırıldı. Hiç kimsenin onu yadırgamamasızerine de biraz rahatladı.

Genç bir hanımın, soyunup rahatlamasınınermesizerine Regan mayo getirmediğini söyledi.

<<Bu sorun değil,>> Genç hanım, çantasından sarı bir bikini çıkartıp ona uzattı. <<Yanımda hep yedek mayo taşırım. Benden zayıf olduğuna göre, bikiinin alt bağcıklarını biraz sıksan iyi olacak. Amast sana tam gelir sanırım.>> Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. <<Siz İngilizlerin tahta gibi göğüsleri olduğunu sanırdık>>

Regan da onun gibi gülümsedi. <<Yalnız erkeklerimizinki;>> dedi. <<Nerede değiştirebilirim acaba? Buraya ilk kez geliyorum da...>>

<<Gel, göstereyim.>>

Bir kapıdan içeri girip, koridor boyunca yürüdüler. Sonunda Regan kendini kocaman bir yatak odasında buldu.

<<Konuk odası,>> diye açıkladı genç handım. Regan soyunmaya başlayınca o da bir koltuğun üzerine oturup, biçimli bacaklarını altına altı. <<Keir’le bu gelişinde mi tanıştınız, yoksa eskiden beri mi tanışırsınız?>>

Regan, Keir’in onlara ne anlatmış olduğunu bilmediğinden, bir an ne diyeceğini şaşırdı. <<Daha önceden tanışıyorduk. Sydney’den geçip de ona bir ‘Merhaba’ demeseydim gücenirdi.>>

<<Anlaşılan çok kalmayacaksın.>>

<<Birkaç gün, o kadar.>>

<<Keir de öyle dedi.>> Anlamalı bir biçimde sustu. <<Harika bir adam, değil mi?>>

<<Regan gülümsedi.<<Bir İngiliz için diyorsun, değil mi?>>

<<Öyle deme, artık o da bizden biri oldu. Dünyanın her yanını dolaşır, ama eninde sonunda yine buraya gelir. Ona bütün bu olanakları Avustralya’nın sağladığını hiçbir zaman aklından çıkarmaz.>>

Regan, hiç düşünmeden, <<Ne iş yapar?>> dedi. Karşısındakinin yüzünde beliren şaşkınlığı görünce, hafifçe omuzlarını silkti. <<Bunu konuşacak kadar zamanımız olmadı da.>>

Karşısındakinin mavi gözleri bulutlanmıştı. <<Herhalde aklın başka yerdeydi. Neyse, Airflow’dan söz edildiğini duydun mu hiç?>>

<<Hayır,>> dedi Regan. <<Çalıştığı şirketin adı mı?>>

<<Onun şirketidir.>> Sanki bunu büyük bir gururla söylemiş gibiydi. <<Yeni bir havalandırma sistemi geliştirdi. Hem daha küçük, hem daha ucuz, Hem de daha iyi çalışıyor. Bu işe üç yıl önce girdi ve pişman olmadı. Bundan sonra da olacağını sanmıyorum. Daha geçen hafta şirketi almak için büyük paralar teklif eden birisini geri çevirdi.>>

Demek Regan’ın on bin sterline yüz vermemesinin nedeni buydu. Kızın söyledikleri doğruysa, büyük bir işadamı olmuştu. Aynada bikinisini kontrol ediyormuş gibi yapıp arkasındaki koltukta oturan kızı süzdü. Avustralyalı kızlardaki doğal güzelliği hiçbir yerde görmemişti. Ayrıca, kendilerinden çok emin bir halleri vardı. Tam Keir’in tipi idi. ‘Acaba ne kadar yakınlar?’ diye düşündü.

<<Kusura bakma ama, galiba adını söylemediler bana,>> dedi sakın görünmeye çalışarak.

<<Adım Jane, Jane Denver.>> Mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. <<Keir’i yıllardır tanırım, ama asıl sormak istediğin, sevgilim olup olmadığıysa, cevabım, sadece arkadaşız olacaktır. Yoksa erkek arkadaşım bana çok kızar.>> Ayağa kalktı. Yüzünde dostça bir gülümseme vardı. <<Hazırsan, dışarı çıkıp, yemek yiyelim. Çok acıktım doğrusu.>>

Regan arkasından odadan çıkarken, kendini suçlu hissetti. İstemeden Keir’e sahiplenmeye çalışıyordu, oysa böyle bir şey yapmaya hiç hakkı yoktu.

Mangalda pişen etlerin kokusu havaya yayılmıştı. Bir süre yalnız başına kalan Regan, oradaki tahta sandalyelerden birine oturup, mangalın başındaki adamları izledi. Keir de onların arasındaydı. Regan, onun, her çevreye kolayca uyum gösterdiğini fark etti. Fiona’nın partisinde de

çok rahat davranmıştı. Gene de, burada, kendisini daha da rahat hissettiği her halinden belli oluyordu.

<<Dikkatli olun, buranın güneşi insanı çarpar,>> diye uyardı, mavi mayolu, sarışın bir genç.
<<Alışık bile olsanız, sonunuzun ne olacağı hiç belli olmaz.>>

Regan başını kaldırıp baktı. Kendisinden birkaç yaş daha büyük, sıırım gibi, yakışıklı bir erkekti.

<<Saçlarımın rengine bakıp da aldanmayın, çok çabuk bronzlaşırım,>> dedi gülümseyerek.

<<İngiltere'nin kışından sonra burada, güneşin altında olmak harika bir şey. Siz Don olmalısınız. Soyadınızı hatırlamıyorum ama.>>

<<Hiç kullanmam da ondan. Bana sadece Don demen yeterli.>> Dostça bir tavırla Regan'ın yanındaki sandalyeye oturdu. <<Keir'i uzun zamandan beri mi tanırısın?>>

<<Yeterince uzun.>> Yüz hatlarının sertleştiğinin farkındaydı. Bu oyun uzadıkça, rol yapmak zorlaşıyordu, ama geri dönmek için de çok geçti. Keir'in ona verdiği rolü sonuna kadar oynamak zorundaydı artık.

<<Çabucak başarıya ulaştı,>> dedi Don.

<<Bundan hoşlanmadın mı?>> dedi Regan gözlerini onun üzerinden ayırmadan.

<<Bir Avustralyalı olmadığı için mi? Yo, hayır. Haklı bir başarı elde etti. İnsanlara, ihtiyaçları olan bir şeyi getirdi. Bu gidişle, çok kısa bir sürede milyoner olur. Bekar kalmak onun için bir sorun olacak:>>

<<Bir erkeği çekici yapan yalnız parası değildir. Ya sen, evli misin?>>

Don biraz duraksadıktan sonra, <<Karımla ayrı yaşıyoruz,>> diye açıkladı. <<Karşılıklı bu karar vardık.>>

<<Uzun süre mi evli kaldınız?>>

<<Üç yıl. Bu yıl boşanma davası açacağız.>> Çok rahat bir tavırla konuşuyordu. <<Bir daha da boynumu ipe geçirmeden önce iyice düşüneceğim.>>

Reganda onunla aynı kanıdaydı, ama şimdilik özgür sayılmazdı.

<<Yemek yemeden önce şöyle bir yüzmeye ne dersin?>>

Su Regan'ı serinletmedi, ama yüzmek iyi geldi. Sudan çıkınca kurulanmak ihtiyacını bile duymadı, güneşin sıcaklığı altında bikinisi anında kurmuştu.

Keir eti kendi elleriyle dağıtıyordu. Tabağına etini alan, daha sonra, arkadaki sofradan öbü çeşitleri alıyordu. Regan, elinde tabağıyla, Keir'in yanına geldi.

<<Çok aç değilim, lütfen küçük bir parça ver,>> dedi sakın bir sesle.

<<Yanmaya başlamışsın, omuzlarını örtecek bir şey bulsan iyi olur.>>

Bunun farkındaydı, ama Keir'in sesindeki emreden ton karşısında direnme ihtiyacı duydu.
<<Sağol, ama pek o kadar kolay yanmam.>>

Keir omuzlarını silkti. <<Sonunda senin başın derde girecek.>>

<<Biz gelmeden önce, siz ikiniz kavga filan mı ettiniz?>> diye araya girdi Don.<<Keir'in bu kadar ters davrandığını ilk kez görüyorum.>>

<<Belki de havadandır,>> diye cevapladı Regan masum bir tavırla. <<Bende sizden biraz önce gelmişim.>>

Güneş omuzlarını ve sırtını iyice yakıyordu. Sırtına bir şey almamakla büyük aptallık ettiğini biliyordu, ama inadı tutmuştu, geri dönemiyordu. Yemekler bitikten sonra, herkesin sörf yapmak için deniz kıyısına gitmeye hazırlandığını görünce rahatladı. Don onlara katılmasını önerince, <<Zamanım yok,>> diye bir yalan söylemekten geri kalmadı. <<Eminim çok eğlenceli bir spor, ama gelemem. Hemen gidip üzerimi değiştirmem gerekiyor. Mayomu Jane Denver'den ödünç almıştım.>>

<<O çoktan gitti. Burada bırakırsan bir ara gelip alır. Fikrini değiştirmez misin? Yanımda fazla bir sörf bile var.>>

<<Aynı günde hepsi birden olmaz,>> diye Keir araya girdi. <<Hem konuşmamız gereken bazı konular var.>>

<<Demek sen de bizimle gelmiyorsun?>> Don sanki düş kırıklığına uğramış gibiydi. <<Ama bana olan borcunu unutma sakın!>>

<<Haftaya. Pazartesiye kadar buraydım.>>

<<Oldu.>> Sonra Regan'a döndü. <<Hala buralara olursan, onunla birlikte gel de gerçek bir sörfçü nasıl olurmuş gör. Hep o kazanacak değil ya.>>

<<O zamana kadar evimde olacağımı sanıyorum,>> dedi Regan. İçinden, Keir'in de onunla birlikte olmasını diliyordu. 'Pazartesiye kadar buradayım' demekle neyi kastetmişti acaba? Pazartesi nereye gidiyordu?

Herkesin toplanıp gitmesi yarım saat daha aldı. Evin önündeki dalgalar yeterince büyük olmadığından, başka bir kumsala gitmişlerdi. Ama gitmeden önce, hep birlikte, tabakları toplamışlardı.

Giysileri, konuk odasında duruyordu. Ama hemen giyinmedi. Önce aynada yanan omuzlarına baktı. Aptallığının cezasını bu gece çekecekti.

Kapıda duran Keir'in sesini duydu. <<Soğuk, karbonatlı bir banyo hazırladım senin için. İçin en az yirmi dakika kal, yanıklarına iyi gelir.>>

Regan başını bile çevirmeden,<< İyiyim,>> dedi. Keir'in dişlerinin gıcırtısını duyabiliyordu.

<<Banyoya gir. Sağdan üçüncü kapı>>>

Regan ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledi. Haklı olduğunu biliyordu. Odadan çıktı, banyoyu buldu. Burası çok lüks bir biçimde döşenmişti. Soğuk su gerçekten iyi geldi.

Keir'e durumu hala tüm açıklığıyla anlatmadığı geldi aklına. Yaptığı ya da söylediği hiçbir şey Keir'i kandırmaya yetmemişti bugün. Konu çok önemliydi ve Keir'in bunu hemen anlaması gerekiyordu. Odaya geri döndüğünde, onu pencerenin önünde durmuş dışarıyı seyredirken buldu.

<<Yanıklarına sürmek için bir krem getirdim,>> dedi genç adam. <<Sırtına ben süreyim.>>

Farkına varmadan,>> Hayır!>> diye haykırdı. Sonra kendisini toplayıp daha sakin bir tavırla, <<Ben hallederim;>> dedi.

<<Akrobat olmadığına göre yapamazsın.>> Keir elinde tuttuğu plastik şişenin kapağını açmış ona doğru ilerliyordu. <<Çocukluk etmenin sırası değil, Regan. Bunu sürmezsem, yarın yerinden kımıldayamazsın.>

<<Bana dokunmanı istemiyorum. Onca yolu bunun için aşmadım.>>

<<Bunu açıkça belirttin zaten.>> Öfkeyle parlayan gözleriyle, onu kolundan tuttuğu gibi, yatağın yanındaki koltuğa oturttu. <<Üzerindeki havluyu açmazsan, olduğu gibi çeker alırım. Aptallığının cezasını hastanede çekme.>>

Regan dudaklarını ısırıldı. Söyleneni yapmaktan başka çaresi kalmamıştı. Elleriyle göğüslerini örtüp, havluyu üzerinden bıraktı. Alında Keir, bilmediği bir şeyi görmüyordu. Ne kadar kolay bir av olduğunu düşünerek utandı.

Teninde parmaklarını hissedince, ürpermekten kendini alamadı. Elleri çok yumuşaktı. Hiç canını acıtmadan kremi, sırtından başlayıp beline doğru sürdü. Keir'in, yüzündeki ifadeyi aynadan görebileceğini bilen Regan, olabildiğince umursamaz bir tavır takınmaya gayret etti, ama içindeki ürpertileri bir türlü önleyemiyordu.

Artık daha fazla dayanamayacağını anlayınca, <<Tamam,>> dedi. <<Gerisini ben hallederim.>>

Keir hiç tartışmadan elindeki şişeyi Regan'a verdi. <<Giyindikten sonra görüşürüz,>> deyip çıktı.

Regan biraz rahatlamıştı. Sütyenini katlayıp çantasına attı, elbisesini giydi. Odadan çıkıp Keir'in yanına gitme zamanı gelmişti artık. Onu otele kadar götürmenin hiçbir anlamı yoktu, çünkü kağıtlar orada değildi. Ondan ne istediğini açıkça söylemesi en iyisiydi.

Keir, havuzun kenarında, hazır vaziyette onu bekliyordu. Regan'ın geldiğini duyunca, ondan yana döndü.

<<Oyalanmadan gidelim. Nerede kalıyorsun?>>

Regan konuşmakta güçlük çekiyordu. <<Bu işi hemen halledemeyeceğiz. İmzalaman gereken kağıtlar otelde değil.>>

Keir, gözlerini ayırmadan bir süre ona baktı. Yavaş yavaş değişen yüz ifadesinden, Regan'ın ne demek istediğini çok iyi anlamaya başladığı belli oluyordu. <<Şu işi açıkça anlatsan iyi olacak,>> dedi sonunda.

<<Pekala, kağıtlar yanımda değil. Şahitler ve avukatın önünde imzalaman gerekiyormuş.>>

<<Avukatın kim?>>

<<Matt Swain. Kağıtları bana vermedi.>>

<<Şunu iyice anlayayım bari... Bunca yolu, beni İngiltere'ye götürmek için mi geldin? Oradayken de imzalayabilirdim ben onları. Hiç aklına gelmedi, değil mi?>>

<<Geen hafta Matt bana gelip de bunu söyleyinceye kadar, hiçbir şeyden haberim yoktu. Ayrıca, böyle apansız ayrılacağın hiç kimsenin aklına gelmemiştir.>>

<<Beni hiç anlayamamışsın. Hala da anlamıyorsun.>>

<<Yani benimle gelmeyecek misin?>>

<<Yeniden dünyanın öbür ucuna gitmem için geçerli bir neden göremiyorum.>>

<<Ama senin bir anlaşma yapmıştık.>>

<<Ben de bu anlaşmaya sadık kaldım. Seninle evlenmemi istedin, evlendim.>>

<<Bana inanmıyorsun, değil mi? >> Sesi alçak çıkıyordu. <<Bütün bunları uydurduğumu sanıyorsun. Ama neden böyle bir şey yapayım ki? Ne çıkarım var bunda?>>

<<Hayır, uydurduğumu sanmıyorum.>> Keir, sanki bu konudan bıkmış gibi görünüyordu. <<Neden anlayamadım gitti, ama öyle diyorsan, öyle olmalı. Şunu unutma, enden çok şey istiyorsun.>>

<<Evim için mücadele ediyorum,>> dedi Regan ümitsiz bir tavırla. <<Eğer üç haftaya kadar imzalamazsan, bütün yapılanlar boşa gitmiş olacak.>>

Keir onu bir süre daha inceledi. <<Hadi gel, içeri girelim;>> dedi sonunda.

Açık yeşil ve beyaz mobilyalarıyla, geniş salonun çok iç açıcı bir havası vardı. Keir'in oturmasını işaret etmesine aldırış bile etmedi. Bir kez oturursa, bir daha kalkmak istemeyeceğinden korkuyordu. Elbisenin altında derisi cayıp cayıp yanıyordu. Başında garip bir ağırı vardı. İçi bulanıyordu, en azından otele gidinceye kadar ayakta durabilmeliydi.

<<Benimle birlikte gelmeni istemekle, senden çok şey beklediğimin farkındayım. İstersen, Singapur üzerinden gidip zaman kazanabiliriz.>>

<<Gene de işlerimi aksatır.>> Keir başını salladı. <<Gidemem, Regan. Pazartesi günü Cairns'de, çarşambaya da Brisbane'de olmam gerek. Ayrıca Sydney'de de çeşitli toplantılarım var. Bu hafta içinde buradan ayrılamam. Programları değiştirmem, bu saatten sonra olanaksız.

Regan ona inanıyordu. Geriye bir tek yol kalıyordu.

<<Ya gelecek hafta? Martin yirmi ikisinde yirmi beşime basıyorum. Demek ki ayın yirmi birine kadar zamanımız var.>> Midesi çok fena bulanıyordu, dişlerini sıkıp, dayanmaya çalıştı. <<O zaman tümüyle hayatından çıkmış olacağım. Ondan sonra istediğin gibi boşanma işlemlerini başlatabilirim.>>

Keir birden uzanıp elini alnına koyunca çok şaşırdı.

<<Senin ateşin var. Şu anda serin ve karanlık bir odada, yatakta olman gerekiyor senin.>>

Regan hiç karşı koymadı. <<Otele döneyim,>> dedi.

<<Bu halde olmaz.>> Onu kolundan tutup kapıya yöneltti. <<Bunu daha sonra konuşuruz.>>

Regan'ı, üzerini değiştirdiği odaya götürdü. Yatak örtüsünü açıp perdeleri çekti.

<<Elbiseni üstünden çıkarsan iyi edersin;>> dedi sakın bir tavırla. <<Yardım edeyim mi?>>

Regan'ın bir şey söyleyecek gücü kalmamıştı. <<Fermuarımı açarsan memnun olurum,>> demekle yetindi.

Keir yalnız Fermuarı açmakla kalmayıp, elbiseyi üzerinden sıyırıp aldı. Onu yatağa yatırarak üzerini örttü.

<<Sana ilaç getirmeye gidiyorum. Hiçbir işe yaramasa da, başının ağrısını hafifletir.>>

<<Başımın ağrıdığını nereden biliyorsun?>> diye mırıldandı Regan, kapıya doğru yönelmiş olan Keir'in arkasından.

Keir hiç düşünmeden cevapladı. <<Çünkü buradaki güneşin insanlar üzerindeki etkisini çok iyi bilirim. Yeni gelenlerin sık sık başına gelir bu.>>

<<Özellikle inatçı olanların, değil mi?>> Özür dileyen bir tavırla elini alnına koydu. <<Kusura bakma başına dert açmak değildi amacım.>>

Keir sertçe, <<Bundan eminim,>> demekle yetindi.

Birkaç dakika sonra, elinde bir bardak su ve iki hapla geri dönmüştü. Hapları rahatça yuması için başını tuttu, sora başını yastıklara bırakıp üstünü örttü ve onu odada yalnız bırakıp çıktı.

Konu Başlığı: Ynt: Kiralık Koca / Kay Thorpe
Gönderen: bedinur üzerinde Kasım 19, 2007, 02:47:16 ÖS

Yedinci Bölüm

Regan gözlerini açtığı anda, odaya, kapalı perdelerle karşın batan güneşin kızıl ışıklarının dolduğunu gördü. Başının ağrısı geçmişti. Belki de uçak yolculuğunun etkisiydi. Birkaç saatlik uykudan sonra kendine gelmişti.

Yataktan doğrulmaya kalkınca sırtı acıdı. Kreme karşın, yanmış teni ağrıyordu. Nasıl giyinecekti. Keir, soyunmasına yardım ettiği gibi, giyinmesine de ederdi. Ama hayır. Kendini toparlamalı, ondan uzak durmalıydı.

Kapı hafifçe vuruldu. Kendini onunla henüz karşılaşmaya hazır hissetmiyordu Gözlerini kapatıp uyur gibi yaptı.

Keir bir kedi sessizliğiyle odaya girip, yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre başucunda durdu. Regan kıpırdanmamak için kendini zor tutuyordu. Birden onun parmaklarının temasını teninde duydu. Üzerinde pikenin hafifçe çekildiğini hissedince, her şeyi unutup pikeye sarıldı.
<<Seni uyandırmanın tek yolunun bu olduğunu anlamıştım,>> dedi Keir kuru bir sesle,
<<Numara yaptığının farkındayım. Başının ağrısı nasıl?>>

<<İyi. Eğer gerçekten uyuyor olsaydım, bana istediğini yapardın.>>

<<Sanmıyorum. Kadın açlığı çekmiyorum ki.>> Ona bakıyordu. <<Kendini nasıl hissediyorsun? Yemeği benimle birlikte yer misin, yoksa odana mı getireyim?>>

<<Kalkıyorum. <<Dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı. <<Fazladan diş fırçası bulunur mu sende?>>

<<Benimkini kullanabilirsin,>> dedi keir şakacı bir tonla. <<Aldırmam bile. Eğer banyoya gideceksen sana bir bornoz bulayım.>>

Gardıroptan çıkarıp verdiği bornoz Regan'ın beyinde kuşku şimşeklerini çaktıracak kadar kadınsıydı. Ama neden kızılıyordu? Bu odada başkaları da kalmış olmalıydı. Burası konuklar için hazırlanmış bir yatak odası değil miydi? Belki de Keir'in üvey annesi yatmıştı burada...

<<Eğer yardıma ihtiyacın olursa, ben mutfaktayım,>> dedikten sonra Keir odadan çıktı.

Regan büyük bir zorluk çekemden banyoya kadar gitti. Ayağa kalkınca, kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kapının yanında duran bavulu görünce, şaşırdı. Yoksa Keir otele kadar gidip eşyalarını mı getirmişti. Gerisin geriye odasına dönünce öbür bavulu da kapının arkasında buldu. Epeyce iş becermişti doğrusu!

Giyinip mutfağa girdiğinde, Keir salatayı hazırlamakla meşguldü. Başını çevirmeden onunla konuşmaya başladı. <<Burada yememizin daha rahat olacağını düşündüm. Salatanın sosunu nasıl istersin?>>

Regan sorusuna, soruyla cevap verdi. Sert bir sesle,>> Ne yapmaya çalışıyorsun Keir?>> dedi.

Keir yalan söylemeye kalkışmadı. <<Bu işi karanlığa bırakmak için bir neden göremedim. Çantadaki kağıtlardan, hangi otelde kaldığını bulmam hiç de zor olmadı. Kocan olduğum için de, eşyalarını rahatlıkla aldım.>> Regan'a döndü. <<İstediklerinin karşılığında, senden biraz dostluk istemem fazla kaçmaz herhalde?>>

<<Dostluk? Benden bu kadarını mı istiyorsun?>>

Keir gülümsedi. <<Şu güneş yanığı geçene kadar böyle kalsın, sonra bakarız. bir şeyler isterken vermeyi de unutmamak gerekir. Hemen yemek ister misin?>>

<<Ben kalmıyorum,>> dedi Regan yavaşça. <<Öne sürdüğün koşullar altında olmaz bu iş.>>

<<Başka seçeneğin yok. İki hafta sonra seninle birlikte uçağa binmemi istiyorsan dediğimi yapmalısın. Zaten burada tek başına olacaksın. Ben pazartesiye Brisbane'e hareket ediyorum, yoksa unuttun mu?>>

Regan ona baktı. Cottam'ı elinde tutmak istiyorsa, buna katlanmak zorundaydı.

<<Pekala,>> dedi <<Sen kazandın.>>

Odasına dönüp üzerindeki bornozu çıkardı ve üzerine, sırtı açık bir elbise giydi. Makyajsız yüzüyle bir melek kadar masun görünüyordu. Kendi kendini avutmaya çalıştı. Aslında Keir ondan çok fazla bir şey istememişti. Ondandır bir şeyler isteyen kendisiydi. Keir'le yeniden sevişmek, onu kendinden geçiren duyguları yeniden tatmak istiyordu. Ama şu anda, yüreğinde, derin bir sızıdan başka bir şey yoktu. Artık birleşmeleri olanaksızdı.

Mutfağa girdiğinde Keir, masaya oturmuş onu bekliyordu. Oturdıkları yerden denizi görebiliyorlardı. Aslında evin hemen hemen her yanından deniz görülüyordu.

Keir, Regan'a bir göz attıktan sonra, <<Şimdi daha iyi olmuş,>> dedi. <<Kendini toparlamış gibisin. Yanıkların nasıl?>>

<<Biraz acıyor, o kadar.>>

<<Hiç şaşmadım buna. Teninden yayılan sıcaklığı oturduğum yerden duyabiliyorum.>> Et tabağını, alması için Regan'ın önüne sürdü. <<Yatmadan önce bir daha krem sürerim. Hem acıyı dindirir hem de soyulmayı önler.>>

<<Akılsız başımın cezasını çekiyorum,>> dedi Regan gözlerini onunkilerden kaçırarak. <<Korunmamı söylemiştin. Neyse... Don ne işle uğraşır?>>

Keir kısaca, <<Gazetecidir,>> diye cevapladı.
<<İyi midir bari?>>

<<İyidir. Ayrıca, evlidir de.>>

<<Ayrı yaşıyorlarmış. Bana öyle söyledi.>>

<<Demek bayağı dost olmuşsunuz. Sen ona ne anlattın?>>

<<Pek önemli bir şey anlatmadım. <<Bu kez doğrudan Keir'in gözlerinin içine baktı. << Ama burada biraz daha kalırsam neler olabileceğini hiç düşündün mü?>>

Keir umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti.

<<Her zaman gerçeği söyleyebiliriz.>>

<<Korkarım bunun için biraz geç kaldık.>>

<<O zaman bu durumla yetinmen gerekiyor.>> Keir onun yüzündeki ifadeyi dikkatle inceledi. <<Cottam'dan ayrıldıktan sonra seninle bir daha karşılaşmayı hiç ummuyordum doğrusu. Buraya kadar gelme kararını pek kolay verdiğini sanmam. Bu sorunu bile incelikle ele almayı beceremedin.>>

<<Yani, kendimi yeterince aşağılamadım, yalvarmadım mı demek istiyorsun?>> Gözlerinde öfke bulutları dolaşıyordu. <<Benden çok şey istiyorsun, Keir.>>

<<İstemekle yalvarmak arasında fark vardır, ama sen bunu nereden bileceksin? Bu nedenle, istediğinin bedelini ödemen gerekiyor. Kendi kendine, bunu çaresizlik kabul ettiğini söyleyebilirsin.>>

Onu yanına bile sokmayacağını söylemek dilinin ucuna kadar gelmişti, ama vazgeçti. Zamanı gelince söyleyebilirdi bunu. Şimdilik işleri oluruna bırakmalıydı. Hemen konuyu başka bir yöne çevirdi.

<<Bu ev, tek başına yaşayan biri için büyük göründü gözüme. Bir apartman dairesi daha rahat olmaz mıydı?>>

<<Geniş yerlerde yaşamayı severim. Belki de, çocukken buna imkanım olmadığı içindir, kim bilir.>>

Ama hizmetçilerin yok.>>

<<Sydney'de mi? Burada, John gibilerini bulamazsın. Haftada üç gün bir kadın gelip evimi temizliyor, ama diğer zamanlarda, ben kendi işimi kendim yapıyorum.>>

<<Yemek yapmak da buna dahil mi?>>

<<Dışarıda yemiyorsam, evet. Yemeğe pek önem vermem, ne olsa yerim. Bir tek kahvaltımı iyi yapmak isterim.>>

Regan hiç düşünmeden,>> Hatırlıyorum,>> dedi sonra kıpkırmızı kesildi.

<<Daha başka neleri hatırlıyorsun?>> diye sordu Keir yumuşak bir sesle.

O anda Regan savunmayı bırakmak istedi. Ona neler hatırladığını, ne kadar acı çektiğini anlatsa acaba tepkisi ne olurdu? Ama o cesareti kendinde bulamadı. Alaya alınma korkusunu yenemiyordu.

<<Pek fazla bir şey hatırlamıyorum,>> dedi. <<İz bırakacak kadar uzun süre benimle olmadın.>>

Keir'in gri gözlerinde bir kıvılcım parladı. <<Bu sözlerini ciddiye almam gerek bu kez.>>

Daha sonra hiç konuşmadan, yemeklerini bitirdiler. Regan tabakları bulaşık makinasına dizerken Keir de masanın üzerindeki topladı.

<<Biraz dışarı çıkıyorum, bir itirazın var mı?>>

<<Yok,>> dedi Keir sakın bir tonla. <<Akşamları hava soğur. Sırtına bir şey alsan iyi olur.>>

Bu kez Regan hiç karşı koymadan odasına gidip bir şal aldı. Gökte parlayan yıldızların dışında her yer tam bir karanlığa gömülmüş gibiydi. Denizden güçlü ama soğuk olmayan bir rüzgar esiyordu.

Şalını iyice omuzlarına sarıp bir ağaca yaslandı. Keir'i zorlamaya gelmezdi. Değişik bir yaklaşım tarzı bulmalıydı. Olayları farklı bir açıdan görmesini sağlamak gerekiyordu. Evet ama nasıl yapacaktı bunu?>>

Bir saat kadar sonra Keir onu aramak için dışarı çıktı. <<Bugün zaten yeterince yandın, bir de üşütüp hastalanmasan bari,>> diye seslendi durduğu yerden.

<<Uykum gelmedi.>> Arkasına dönmeden konuşmayı sürdürdü. <<Hiç düşündün mü, belki de bütün bunlar için bana teşekkür etmen gerekiyor.>>

Cevap vermeden önce uzunca bir süre sustu, Keir. <<Haklısın:>>

<<Evet.>> Bu kez ondan yana dönmüştü. <<Eğer altı yıl önce benimle evlenmiş olsaydın, buraya gelip zengin olmazdın. Demek ki ben sana iyilik yapmışım.>>

<<Bu senin bakış açın. Ya evlenseydik? Belki de benimle birlikte burada olacaktın.>>

<<Bir O'Neil hiçbir zaman göçmen olarak yaşamaz.>>

<<Ama o zaman Anderson olacaktın,>> dedi Keir. <<Hem dedenin İrlandalı olduğunu söyleyen sen değil miydin? Eğer ona İngiliz olma hakkı tanınmasaydı, sen de İrlanda'da kalacaktın. Aslında damarlarında hala aynı kan dolaşıyor.>>

Yenik düşmek üzere olduğunu anlayan Regan omuzlarını silkti. <<Neyse, bu konuyu kapatalım istersen,>> dedi. <<Ben yalnız Cottam'da olmak istiyorum.>>

Keir'in yüzü gölgede kalıyordu. <<Pekala, diyelim ki, aşık oldun ve Cottam'la sevdiğin erkek

arasında bir seçim yapmak zorunda kaldın. O zaman ne olacak?>>

<<Hiçbir zaman aşık olmayacağım,> dedi Regan buz gibi bir tonla. <<Duygularımın mantığımı etkilemesine izin vermem.>> Neredeyse 'tekrar' diye bitirecekti ama bu kez zamanında susmasını bilmişti. Keir'in gerçek duygularını öğrenmesini istemiyordu. <<Eğer istediğim gibi bir erkekle karşılaşmazsam, birkaç çocuğu evlat edinir, onları mutlu etmeye çalışırım. Artık içeri girmek istiyorum,>> diye sözlerini bitirdi.

Keir kapıyı iterek geçmesi için çekildi. Regan gözlerini onunkilerden kaçırdı. O gözlerdeki aşağılayıcı ifadeyi görmek istemiyordu. 'İstediyini düşünsün,' dedi içinden.

<<Bir içki ister misin?>> diye sordu Keir, içeri girdikleri zaman. <<Belki seni biraz rahatlatır.>>

<<Duraksadı. Yatmak için daha erkendi. <<Sağol, bir votka tonik, içinde de küçük bir parça limon olursa sevinirim.>>

Keir içkileri hazırlamaya girişti. Onu izleyen Regan, Keir'in, bir erkekte bulunması istediği bütün özelliklere sahip olduğunu düşündü. Keir çok değişmişti. Onu bu haliyle gören, hep böyle yaşadığına yemin ederdi.

<<Bu akşam için sözün varsa, beni düşünme. Korkma, kaçacak halim yok.>>

<<Senin bir istediğin varsa onu yapalım. Benim bu akşam için hiçbir programım yok, ama belki birkaç arkadaş geçerken uğrar, orasını bilemem. Burada herkes birbirine karşı ok rahattır. Kimse davet beklemesin.>>

<<Yoksa bugün gelenlerin hepsi davetsiz miydi?>>

<<Bir bakıma öyle sayılır. Sörfçüler genellikle kumsalda yemek yerler. Pazar günleri herkes kumsala iner. Ama yarın yüzmek istersen, yüzme havuzuna gir. Burada köpek balıklarına ender rastlanır, ama gözcüler olmadığından, denize girmek çok tehlikeli olabilir.>>

<<Demek sen burada olmayacaksın,>> dedi Regan.

<<İlgilenmem gereken önemli bir konu var. Büyük bir otelin klima tesisatını kurmak için teklif aldım. Daha şimdiden birkaç sorun çıktı.>>

<<Hiç vaktinin olmadığını mı söylemek istiyorsun?>>

Gri gözler kısılmıştı. <<Yalnızca çok işim olacağını belirtiyorum, ama geceleri evde olurum.>>

Rega dudağını ısırdı. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. <<Buraya gelmemek için her şeyimi verebilirdim,>> dedi aceleyle.

<<Kimse sırtına tabanca dayamamıştı ki.>

Birden elinde tuttuğu bardak ağır geldi, yanındaki masaya koyup ayağa kalktı. <<Fikrimi değiştirdim, Keir. Hemen yatmak istiyorum. İçkiyi bitiremediğim için özür dilerim.>>

<<Özür dilemene gerek yok. On dakikaya kadar kremeni getiririm.>>

Karşı koymanın anlamı yoktu. Önemseymiş gibi omuzlarını silkip salondan çıktı.

Keir odaya girdiğinde, yüzükoyun yatağa yatmış onu bekliyordu. Pikeyi beline kadar çekmişti. Sürülen krem sırtının acısını hemen alıyordu. Kendini kontrol etmeye çalışmasına karşılık, Keir'in eli altında gittikçe gevşiyordu. Artık kafasında, sırtını ovan ellerin sertliğinden başka bir şey yoktu. Farında olmadan gerilmeye başladı. Keir'in dokunuşları onu hep böyle etkilemişti. Geçmişte bile... Aslında amacı hiçbir zaman onunla alay etmek olmamıştı, ancak ona 'hayır' demesini de becerememişti bir türlü. O da işi hiçbir zaman ileri götürmeye kalkışmamıştı. Ah, zamanı geri çevirebilseydi!

Onun adını fısıldadığının bile farkında değildi. Keir'in ellerini çekmesi üzerine birden kendine geldi.

<<Bu akdarı yeterli olmalı,>> dedi Keir. <<Sabaha kadar yanma hissi de kaybolmuş olur. Böyle çıplak mı uyuyacaksın?>>

<<Evet.>> Başını, gömdüğü yastıktan kaldırmaya çekiniyordu. İçinde ondan yana dönmek için büyük bir istek vardı. <<Her şey için çok teşekkür ederim. Beni çok rahatlattın.>>

<<Buna sevindim işte.>> Bir kahkaha atı. <<İyi uyu. Kalktığında ben burada olmazsam, kendini evindeymiş gibi hisset. Beşe doğru gelirim.>>

Ertesi sabah, saat dokuzda kalktığında, tıpkı Keir'in söylediği gibi, sırtındaki yanma hissi kaybolmuştu. Artık daha rahat hareket edebiliyordu. Evde çıt çıkmıyordu. Üstüne bir mayo geçirip doğru yüzme havuzuna gitti Suda çıktığı zaman kendini çok daha iyi hissediyordu. Denize girmek isteğiyle yanıp tutuşmasına karşın köpekbalıklarından korkarak caydı.

Buzdolabı ağzına kadar yiyeceklerle doluydu. Regan kendini hiç bu kadar aç hissetmemişti. Kahvaltısını bitirip kahvesini yudumlarken arka kapı açıldı, içeri, yapılı, üzerine bir şortla kırmızı bluz giymiş bir kadın girdi.

<<Aman ne kadar sıcak!>> dedi kadın neşeli bir sesle.

<<Siz Keir'in üvey annesi misiniz?>>

Kadın çok içten bir kahkaha attı. <<Benim adım Betty,>> dedi. <<Pazartesi günleri geldiğimi söylemedi mi size?>>

<<Tam olarak değil. Yalnız haftada üç gün birisinin geldiğinden söz etti, o kadar.>>

<<İşte o benim.>> Gözlerini masada duran bir kahveye çevirmişti. <<Kahve sıcak mı?>>

<<Olması gerekir. Birkaç dakika önce yaptım.>> Rahatsızdı, sonunda dayanamayıp sordu. <<Soyadınızı duyamadım galiba?>>

<<Efendim? Ha, Milligan. Ya sizinki?>>

Asıl soyadını söyleyip kadının yüzünde belirecek ifadeyi görmek gibi bir çılgınlık kapladı içini, ama kendini tuttu. <<O'Neil,>> dedi. <<Regan O'Neil.>>

<Sanırım kocamla siz aynı kökendensiniz. Otuzlarda onun babası İrlanda'dan buraya göç etmiş.>>

<<Mr. Anderson'ın yanında uzun süreden beri mi çalışıyorsun?>>

<<Yirmi aydan beri. Hem biz burada Mr. Demeyiz, onun adı Keir'dir, benimki de Betty. Tamam mı?>>

<<Anladım,>> dedi Regan ayağa kalkıp bornozunun kemerini sıkarken. <<Artık giyinsem iyi olur. Sanırım akşam üstüne kadar buradasın?>>

<<Yalnız on ikiye kadar. Sonra Çarşamba geleceğim.>>

<<Pekala, çarşambaya görüşürüz o zaman.>>

Odasına döndükten sonra Regan, önce bavullarını açıp eşyalarını yerleştirmenin uygun olacağına karar verdi. Buraya gelirken birkaç günden fazla kalacağını sanmıyordu. Keir'in bulunduğu yerde istediğini yapamayacağını bir türlü öğrenememişti.

Daha dün gece, iplerin kimin elinde olduğunu ona göstermişti. Beş dakika içinde her şeye hakim olmuş, sonra da onu bilerek bırakmıştı. Ama bu kez Regan kararlıydı, etkilenmeyecekti, bir daha ona teslim olmayacaktı.

Bütün sabah Betty ile karşılaşmamaya özen gösterdi. Onun daha fazla soru sormasından korkuyordu. Regan havuzun yanındaki şezlonga yatmış dinlenirken, Betty ona el sallayıp gitti.

Çarşambaya erken davranıp Betty gelmeden evden çıkmazsa, başka sorularla karşılaşabilirdi.

Gölgede bile oturulamayacak kadar sıcaktı hava. Ilık suda son bir kez daha yüzdükten sonra çok daha serin olan eve girdi. Öğlen için hazırladığı sandviçi yerken, evi baştan aşağı dolaşmaya başladı.

Kendi yattığı odanın dışında, üç yatak odası daha vardı. Keir'inkini tanıması zor olmamıştı. Lacivert rengin egemen olduğu eşyalarla döşenmişti. İki kişilik yatağının başında müzik seti yerleştirilmişti. Tam bir bekar odasıydı, ama artık o evli bir erkekti. Girdiği bğibihızla odadan dışarı çıkma ihtiyacını hissetti. O yatağı Keir'le paylaşmış olan sayısız kadınları aklına bile getirmek istemiyordu. Eğer dün akşam söylediklerinde ciddiye, kıs bir süre sonra kendisi de bu yatakta olacaktı.

İşte o anda, burada daha fazla kalamayacağını anladı. Ne Cottam için ne de başka bir şey için, olacaklara dayanamazdı. Yapılacak tek şey, her şeyi unutup evine dönmektir. Bir ev, kendine duyduğu saygıyı kaybetmeye değer miydi? Çok geç olmadan buradan ayrılmalıydı.

Giyinirken, dışarıda bir arabanın park ettiğini duydu. Acele etmeden giyinmeyi sürdürdü. Keir onu görmek istiyorsa gelip arayabilirdi. Ne olursa olsun, bu gece otele geri dönecekti.

Aynaya bir göz attı. Gerçekten değişmiş miydi acaba, yoksa ona mı öyle geliyordu?

Keir hala arabadan çıkıp eve girmemişti. Regan merak edip, pencereden baktı. Evet, gelen Keir'in arabasıydı, o da arabanın içindeydi, ama yanında birisi daha vardı.

Arabadan genç bir hanım indi. Usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi biçimli bir yüzü, tepesinde topladığı koyu sarı saçlarıyla çok güzeldi.

Konu Başlığı: Ynt: Kiralık Koca / Kay Thorpe
Gönderen: bedinur üzerinde Kasım 20, 2007, 09:02:11 ÖS

Sekizinci Bölüm

Ön tarafa geldiklerinde Regan, gözlerinde kocaman güneş gözlüğüyle havuzun kenarında

oturuyordu.

Başını okurmuş gibi elinden tuttuğu dergiden kaldırarak, <<Geldiğinizi duymadım bile,>> dedi. <<Beşten önce gelmeyeceğini söylemiştin.>>

<<Saat beşe geliyor,>> diye hatırlattı Keir. <<Dün yeterince güneş altında kaldığını sanmıştım.>>

<<Uzun sürüden beri burada değilim.>> dedi. <<Hem bu saatte güneş çok yakıcı olmuyor,>> Bakışlarını, Keir'in yanında duran kadına çevirdi. <<Merhaba!>>

<<Merhaba!>>

Keir, <<Leonie Holt,>> diye tanıştırdı, sonra sustu. Anamlı bir havası vardı. <<Bizimle birlikte bir süre burada kalacak.>>

<<Gerçekten mi? Ne iyi.>>

<<Aramızdaki ilişkiyi çok iyi biliyor, bu nedenle ona rol yapmana hiç gerek yok Regan.>> İkisine de ayrı ayrı baktı ve <<İçki?>> diye sordu.

<<Ben bir bira içerim;>> dedi Leonie. <<Soğuk olması şartıyla. Son geldiğimde soğutucun arızalıydı.>>

<<Motorunda arıza varmış. Yerine yenisi takıldı şimdi.Ya sen Regan?>>

<<Buz ve votka.>>

Keir içeri girerken Leonie de havuzun kenarına giti. Üzerindeki kırmızı keten takımla nazlı bir kuğu kadar zarifti.

<<Ne kadar güzel bir ev değil mi? Bütün bunları Keir'in çizdiğini biliyorsundur herhalde.>>

<<Hayır, bilmiyordum,>> dedi Regan.>> Ama şaşmadım buna. Eğer öykümüzün tümünü biliyorsan, beraberliğimizin pek o kadar uzun süreli olmadığını anlamışsındır. Beraberlikten konuyu açmışken, sizin aranızdaki ilişki nedir acaba?>>

<<Ben onun bir arkadaşayım.>>

<<İyi bir arkadaş mı?>>

<<Öyle olduğumu umarım.>> Leonie başını Regan'dan yana çevirmişti. <<İlişkilerin çeşitli şekilleri vardır, bilirsin. Bizimki karşılıklı bir anlayış içinde sürüyor.>>

Regan göğsüne saplanan acıya dayanamayacağını sandı. <<Neden buradasın?>> diye sorunca karşısındaki gülümsedi.

<<Bunu Keir'e sorman gerekiyor. Rahatça konuşmanız için sizi bir ara baş başa bırakırım.>>

<<Baş başa kalmamız gerektiğini sanmıyorum,>> dedi kapıdan içeri girmekte olan Keir. <<Önümüzdeki haftalar içinde uyum içinde yaşayacaksak, birbirimize karşı açık olmalıyız.>>

<<Seninle aynı fikirde değilim. Ben gidip bavulumu açacağım.>> Leonie birasını alıp yanlarından uzaklaştı.

Regan, güneş gözlüğüne karşın, Keir'in gözlerinin içine bakmaktan çekiniyordu. Keir oturmadı. Biraz önce Leonie'nin durduğu yerde durarak Regan'a bakmaya başladı.

<<Dün gece sen yattıktan sonra uzun uzun oturup düşündüm. Kendi kendimizi denetlememiz bizi bir yere götürmüyor. Bu edenle Leonie bizimle birlikte kalacak. Seni evine götürene kadar aramızda tampon vazifesini görecek.>>

Regan'ın cevap vermeye hazırlandığını görünce. <<İnkar etmeye kalkma. Dün gece sen de beni, en az benim seni istediğim kadar istiyordun. Bu konuda kaçamak yollarla başvurmamızın anlamı yok. Aramızda gerip bir çekim var, eskiden de vardı. Ama bu kez ben oyun oynamıyorum.>>

<<Ama burada kalmayı ben istemedim ki, sen önerdin.>>

<<Biliyorum, kendimi kontrol edememiştım. Ama artık dikkatli olmalıyım. Korkma, seninle birlikte gelip kağıtları imzalayacağım, tamam mı?>>

<<Oldu. Ben de zaten bunu istiyordum. Bu gece hemen otele dönerim, sen de kız arkadaşınla baş başa kalırsın. Böylece hepimiz rahat ederiz.>>

<<Hiçbir yere gitmiyorsun.>> Sesi kesindi. <<Tabii eğer seninle gelmemi istiyorsan.>>

<<Kısacası, peşinde olduğun tek kadının ben olmadığımı göstermek istiyorsun. Karısıyla metresini aynı evde barındıran ilk erkek sen olacaksın!>>

<<Seni bir güzel dövmeden bırakamayacağım galiba. Leonie benim metresim değil.>>

<<Adına ne dersen de, hepsi aynı kapıya çıkar.>> Regan gittikçe kontrolünü kaybetmekte olduğunun farkındaydı. <<Burada olup da her şeye göz yumacağımı sanma, Keir. Ben o kadar kolay bir kadın değilim.>>

<<Kendine olan saygısını bir taş yığınının yeğleyen bir kadının böyle söylemesi çok komik doğrusu. Yaptıklarının bedelini ödemek zorundasın. Birasını bitirdikten sonra Regan'ın yanına geldi. <<Üstümü değiştireceğim. Bu gece yemeği dışarıda yiyoruz.>>

<<Ben geliyorum.>>

<<Nasıl istersen.>> Keir eve doğru yürümeye başladı.

Regan'ın kendine gelmesi birkaç dakika sürdü. Boğazında garip bir yumru vardı. Biraz önce Keir'in söylemiş oldukları, onun, bu akşam üstü düşündüklerinden pek farklı değildi, öyleyse neden kendini kötü hissediyordu sanki? Keir ona hiçbir zaman değer vermemiştı zaten. Yalnız, Cottam'ı elinde tutabilmesi için aralarında bir anlaşma yapmışlardı, o kadar. Buna sevinmeliydi.

Ama asıl sorunun bu olmadığını biliyordu. Leonie Holt yalnız güzel değil, aynı zamanda da cana yakın bir kadındı. Böyle bir durumu kabullenmesi garipti. Bir arkadaş demişti, ama arkasından gelen gülümseme çok daha derin bir ilişkiyi anlatıyordu sanki. Bunu yapabilmesi için Keir'e aşık olması gerekiyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Ya Keir? O da bunun farkında mıydı? Regan'la evlenirken aklında yalnız bir fikir vardı. Peki, Leonie o zamanlar da varsa, ona karşı çok kötü davranmış olmuyor muydu? Neden Keir onun yardımını istemişti? Aşık bir kadının her şeyi bağışlayacağını bildiği için mi? Anlaşılan Keir onu gerçekten seviyordu.

Regan birden düşünmeyi bıraktı. Çok acı çekiyordu.

Elinde, hala bitiremediği votka bardağıyla otururken, bu akşam yemeği için giyinmiş olan Keir gözüktü.

<<Fikrini değiştirmeyecek misin?>> diye sordu.

Regan başını salladı. <<Bundan sonra numara yapmama gerek yok,>> dedi alaycı bir tonla. <<Bir tek yerin dışında, birlikte olmaktan hoşlanmıyoruz. Döndüğünüzde burada olacağım. Öyle anlaşmıştık, değil mi?>>

<<Doğru.>> Yüz hatları gerilmişti. <<O imzayı hak etmen gerekiyor.>>

Hak etmeye çalışıyordu zaten. Ama bedelinin ne kadar ağır olduğunu yalnız kendisi biliyordu.

Gitmeden önce Leonie onun yanına uğramadı bile. Birkaç dakika sonra sokak kapısının kapandığını, ardından da arabanın gürültüsünü duydu.

Eğer bir seçim yapacaksa, şimdi tam zamanıydı. Yapacağı tek şey bavulunu toplayıp bir taksi çağırmaktı. Yarın bu zamanlar uçakta, Londra'ya doğru uçuyor olabilirdi. Eve ama sonrası? Eğer şimdi giderse Keir kazanırdı. Bu kadar çabuk pes etmemeliydi. Buraya Keir'i İngiltere'ye götürerek Cottam'ı kurtarmak için gelmişti. Dayanması gerekiyordu.

Saatler yavaş geçiyordu. Saat dokuzda, telefon çaldığı zaman, kendisine bir sandviç hazırlamak üzere mutfaktaydı. Hiç düşünmeden telefonu açtı, artık kapatamazdı. <<Alo,>> demesiyle karşıdaki şaşkınlıktan bir süre konuşamadı. Sonra tanıdık bir ses söze başladı.

<<Keir'i arayıp nerede kaldığını soracaktım,>> Bir gün önce yemekte tanıştığı gazeteciydi. <<Anlaşılan o benden önce davranmış. Böyle aradığım için özür dilerim, eğer oradaysa kendisiyle görüşebilir miyim? Onunla konuşmak istediğim birkaç konu daha vardı.>>

<<Özür dilerim, Don. Keir öbür konuğuyla yemeğe çıktı. Bir mesaj bırakacak mısın?>>

<<Öbür konuğu mu?>> Şaşırmış görünüyordu.

<<Evet. Adı Leonie Holt. Belki tanırın.>>

<<Sanmıyorum, ama... Bir dakika... Melbourne'dan mı geldi?>>

<<Pek emin değilim. Onunla bu gece tanıştık. Yemeğe çıkmadan önce pek konuşacak zamanımız olmadı.>>

<<Sen davetli değil miydin?>>

<<Tabii ki davetliydim ama halim yoktu.>> Bir an sustuktan sonra, ses tonuna çok dikkat ederek. <<Demek onu tanıyorsun,>> diye üsteledi.

<<Tanışmıyoruz,>> diye düzeltti Don. <<Ama aynı insandan söz ediyorsak, kim olduğunu biliyorum. Bildiğim kadarıyla bir tiyatro oyuncusu. Keir ara sıra gidip onarlin oyunlarını seyreder.>> Düşünceli bir susuştan sonra, <<Sen onarla göz kulak mı oluyorsun?>> diye sordu.

Regan bir kahkaha attı. <<Günümüzde bu yaştaki insanlara göz kulak olunduğunu hiç duymamıştım.>>

<<Bilmiyorum. Melbourne'luların garip düşünceleri vardır. Eh, Keir ikinizi de kendisine saklayamaz ya. Neden yarın akşam dördümüz birden yemeğe çıkmıyoruz sanki?>>

<<Yarın için ne gibi bir program yapıldığını bilmiyorum,>> diye kaçamak bir cevap verdi Regan.

<<Öneli değil. Yarın sabah Keir'i iş yerinden arayıp ona sorarım. Görüşmek üzere, iyi geceler.>>

Regan alıcıyı yerine bırakırken işi pek idare edemediğini düşünüyordu. Açık vermiş miydi? Eğer Don, söylediği gibi Keir'i ararsa, o zaman bu sorunla kendisi uğraşmak zorunda kalacaktı.

Saat on bire doğru arabanın sesini duydu. Yatağına yatmış, gelmelerini bekliyordu. Eve sessizce girdiler. Konuşmaları bir mırıltı haline kulağına geliyordu. Regan onların yan yana oturma odasındaki kanepeye kurulduklarını hayal etti. Herhalde ellerine birer kadeh de içki vardı. Sonra Keir onu kollarının arasına alıp öperdi.

Koridorda sesler duydu. O kadar alçak sesle konuyorlardı ki onarlı duymak zordu. Derken bir kapının kapandığını duydu... Ama yalnız bir kapının. Sinirli bir tavırla yan dönüp, başını yastığa gömdü.

Ertesi sabah uyandığında yağmur yağıyordu. Ama aniden boşalan yağmur kısa ömürlü oldu. Regan giyinip odasından çıkıncaya kadar güneş çıkmıştı.

Leonie mutfaktaydı. Üzerine giydiği spor kıyafet tüm güzelliğini sergiliyordu. Saçarlarını arkaya atmıştı. Yüzünün bütün çekiciliği olduğu gibi ortaya çıkmıştı.

<<Merhaba,>> dedi başını okumakta olduğu dergiden kaldırarak. <<Hala saat değişikliğine alışmadın galiba.>>

Regan ona, gece çok zor uyuduğunu söylemek istemedi. Bu kadar ileri gitmesi hoş olmazdı.

<<Sabahları erken kalkmak gibi bir alışkanlık edinemedim bir türlü,>> dedi. <<Keir sana söylemedi mi? Mirasyedilerdenim ben de.>>

Mavi gözler gözlerinin içine bakıyordu. <<Bir arkadaşınla başarıyla yürüyen bir butiğe sahip olduğunu söyledi Keir. Orada çalışıyormuşsun. Bana pek mirasyedisin gibi gelmedi.>>

<<Desene Keir sana her şeyi anlatmış.>> Regan buzdolabından aldığı portakal suyunu bir bardağa doldurdu. <<Sanırım sana, ne türlü bir kızla evlendiğini anlatmak istemiş. Herhalde çok şaşırmışsındır.>>

<<Şaşırdım, ama nasıl olduğunu anlayabiliyorum.>>

<<Çok iyisin.>>

<<Öyleyimdir. Eğer birini gerçekten düşünürsen, anlarsın.>>

Regan yutkundu. <<Madem onu bu kadar çok seviyordun, neden onunla evlenmedin? Yoksa sana teklif mi etmedi?>>

Leonie'nin yüzünde beliren gülümseme duruma pek uygun düşmüyordu. <<Bir gün ona, evlenme çağının geldiğini söylemiştim. Bunu bu kadar ciddiye alacağını bilmiyordum.>>

Regan öfkesini saklayamadı. <<Çok mu hoşuna gitti?>>

<<Eğer bana her şeyi anlattığını sanıyorsan, yanıyorsun. Sadece tahminde bulunuyorum. Onu pek iyi tanııyorsun galiba. Eğer tanısaydın ona böyle bir teklifte bulunmazdın. Hoş geçmişinizi düşünsen de yapmaman gerekirdi. Kibrinden, kendinden başka hiçbir şey düşünmüyordun anlaşılan.>>

Regan onun çok haklı olduğunu biliyordu. Kibir doğru laftı. Kendini kontrol altına almaya çalıştı. Leonie'nin böyle düşünmesi daha iyiydi.

<<Olan oldu nasıl olsa. Sonuçta ondan istediğimi elde ettiğim sürece gerisi bana vız gelir. Ona bunu da söyleyebilirsin.>>

<<Ona bir şey söylemek istiyorsan git kendin söyle,>> dedi Leonie. <<Ben aracı değilim.>>

<Pekala, söylerim.>> Regan kendini topladı. <<Bugün ne yapıyoruz? Herkes kendi başının garesine mi bakıyor?>>

<<İstersen birlikte bir program yapabiliriz. Kente iner, öğlen yemeğini orada yiyebiliriz. Keir, eğer başına dert açmak istemiyorsan, birkaç gün güneşe çıkmamanı söyledi.>>

<<Beni düşünmesi ne hoş!>>

Leonie birden içini çekti. << Bak, durumumuz kolay değil ve sen de işleri iyice zorlaştırıyorsun. Onu değişik açılardan gördüğümüzü kabul edip konuyu kapatalım.>>

<<Neden onu hoş göreyim?>> diye sordu Regan. <<Benim burada olmam için hiçbir neden yok. Beni küçük düşürmek istiyor.>>

<<Belki de bunu hak ettin.>> Gülümsüyordu. <<Birazcık...>>

Regan suçunu biliyordu, ama kabullenmek başka bir şeydi. Omuzlarını silkip konuyu geçiştirdi. <<Tartışmaya değmez. Başaramayacak. Pekala, birlikte kente inelim. Bana da bir değişiklik olur, hem alışveriş de ederim belki.><

<<Sydney küçük bir Paris sayılabilir. Biraz pahalıdır, ama verdiğinin karşılığını alırsın. Saat on buçukta çıkarsak yemek yiyene kadar dolaşacak zamanımız olur. Telefon edip Summit'de yer ayırtayım bari. Daha kuleye çıkmadın herhalde.>>

<<Çıkmadım;>> dedi Regan. <<Zamanım olmadı.>> Kendini heveslendirmeye çalışıyordu. Öyle ya, bu ülkeye bir daha belki hiç gelmeyecekti. Bu nedenle, ne kadarını görse kardı. Elindeki bardağı bir dikişte bitirdikten sonra, <<Pekala,>> dedi. <<Ama önce kahvaltı yapacağım, sen de bir şeyler ister misin?>>

Leonie başını salladı. <<Ben yedim.>> Regan'ın kızartmakta olduğu ekmeklere bakarak,, <<Kahvaltı dediğin bu mu?>>

<<Hep bu kadar yerim.>>

<<<Neden yumurta ve salam yemiyorsun?>>

<<Kahvaltı da mı?>>

<<Neden olmasın?>> Gözleri muzip muzip parlıyordu. <<Güçlendirirmiş. Buzdolabında salam var. Keir gitmeden önce biraz kesip bıraktı.>>

<<Sabah kahvaltısını ona sen mi hazırladın?>>

<<Evet. Arada bir birinin ona bakması gerekiyor. Sen yemek yapar mısın?>>

<<Keyfim olduğu zaman. Zevkli bir uğraştır.>>

<<Nasıl yani?>>

<<İyi vakit geçirmek için, başka ne olabilir ki?>>

<<Bu kadar duygusuz bir insan olduğunu hiç sanmıyorum. Neden rol yapıyorsun sanki?>>

Regan güldü. <<Tiyatroda oynayan sensin.>>

Leonie bir an cevap vermedi, sonra, <<Kim söyledi bunu sana?>>

<<Keir'in bir arkadaşı... Adı Don ama soyadını bilmiyorum. Dün akşam, siz yemekten telefon etti.>>

<<Yaa!>> Sesinde bir gariplik vardı. <<Keir'in arkadaşlarından hiçbirinin beni tanımadığını sanıyordum.>>

<<Tanımıyor, yalnız Keir'in senden söz ettiğini söyledi. >> sustu. <<Ama daha önce de buraya geldin, değil mi?>>

<<Yalnızca bir kez, ama o zaman çok az kalmıştım. Kimseyle tanışacak zamanım olmamıştı.>> Leonie'nin esinde bir rahatlama vardı. << <<Belki bu kez Keir beni biriyle tanıştırır.>>

<<Bu bazı güçlükler doğurmaz mı?>>

<<Bir neden görmüyorum. Herkes bize konuk gözüyle bakıyor. Bir de randevuların karıştığını sanabilirler.>>

Regan kuşkuyla. Kimse Keir'in böyle bir hata yapacağına inanmazdı. Hoş, başkalarının ne düşündüğünün ne önemi vardı? Birkaç hafta sonra buradan gidiyordu.

İlk kez, Keir'le birlikte yapacağı uzun yolculuğu düşünmeye başladı. Başına gelecekleri daha önceden bilseydi, buraya gelmezdi. Bu kez evlendiği erkek onu ikinci kez terk etmiş olacaktı.

Sesi amaçladığından da sert çıktı. <<Seninle hemen evlenemeyeceğini biliyor musun? Gerekirse birkaç yıl onu bekler misin?>>

Leonie buna cevap vermeden önce uzun uzun düşündü. <<Keir'i kendime o biçimde bağlamak için acele etmiyorum.>> dedi sonunda. <<Bana ihtiyacı olduğu zaman yanında olurum.>> Sandalyeden kalktı. <<Üstümü değiştirmeye gidiyorum. Bir taksi çağırayım da bizi kente götürsün. On buçuğa kadar hazırlanabilir misin?>>

<<Hazırlanırım tabii. Hadi sen git giyin.>>

Yalnız başına kalınca Leonie'nin biraz önce söylediklerini düşünmeye başladı. Belki de Avustralyalı kızlar böyleydi. Kendisi gider gitmez gelip buraya yerleşecekti demek. Boşanma işlemleri bitene kadar bekleyecek, sonra da belki evleneceklerdi. Evliliğin Leonie için pek önemli olmadığını sanıyordu. Onlar için aşk yeterliydi.

Leonie onu bütün lüks butiklere götürdü. Regan, beğendiği ufak tefek birkaç parça eşyanın dışında önemli bir alışveriş yapmadı. Buradan alacağı herhangi bir elbise ileride, acı anıları tazelemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Dönen kulenin tepesinden kentin manzarası nefes kesiciydi. Okyanus, alabildiğine gözler önüne seriliyordu. Yemeklerini bitirdiklerinde aradan iki saat geçmiş ve kulenin turu bitmiş, başladığı yere gelmişti.

<<Gelecek sefere kıyıya inip bir tekneyle deniz turu yaparız,>> dedi Leonie masadan kalkarlarken. <<Sydney’i denizden görmeden, her yanını gördüm diyemezsin.>>

<<Şimdi neden yapmıyoruz, bol bol vaktimiz var.>>

<<Şimdi Keir’in ofisine gitmemiz gerekiyor. Arabanın anahtarlarını alacağız.>>

<<Araba mı?>>

<<Bir arabaya ihtiyacımız olacağını düşünmüş. Kente inince uğrar alırız demiştim. Ofisi buradan birkaç blok ötede.>> Gülümsedi. <<Ve on yedi kat yukarıda. Belki bir gün bize fabrikasını da gezdirir. Yakında büyümek zorunda kalacak. Şimdiki durumda siparişleri zor karşılıyor. Herkes serin bir yerde oturmak için can atıyor. Yalnız buradakiler değil, Avrupa’dan bile sipariş alıyor.>>

<<Onun hakkında çok şey biliyorsun,>> dedi Regan yavaşça.

<<Keir’in arasına bana anlattıklarından biliyorum. Bi Avustralyalılar gibi o da, işte değilse, işini hiç düşünmez. Boş vakitlerimizi değerlendirmesini çok iyi biliriz.>> Asansör önlerinde durmuştu. <<Hadi binelim.>>

Regan çelişkili bir ruh durumu içerisindeydi. Keir’in ofisini çok merak etmesine karşılık, onunla yüz yüze gelmekten çekiniyordu. Dün gece, ondan birkaç metre ötede Leonie’yle yatmıştı. Belki de bunu özellikle yapmıştı, ona önem vermediğini vurgulamak istemişti... Ama şimdi onun gözlerinin içine bakıp, dün gecedен haberi yokuş gibi davranmak çok zoruna gidiyordu.

Dışarıda bunaltıcı bir hava vardı. Asansöre bindiklerinde Regan rahat bir nefes aldı. Keir’in ofisi on yedinci değil on altıncı kattaydı. Sekreteri, otuz yaşlarında, neşeli, ama işini iyi bilen bir kadındı.

<<Saat üçte randevusu var,>> diye açıkladı. <<Size, konuşmanız için tam yirmi dakika kalıyor.>>

<<On dakikada çıkarız,>> diye söz verdi Leonie. <<Hemen içeri girebilir miyiz?>>

<<Ona burada, olduğunuzu bildirsem iyi olacak. Bütün gün keyifsiz bir haklı vardı. Hiç de böyle olmazdı ya...>> İç telefonu açıp, <<Ziyaretçileriniz geldi. Onları içeri yollayayım mı?>> diye sordu.

<<Evet.>> Sesi sinirli çıkıyordu. <<Mektuba ne oldu?>>

<<Hala arıyorum. Herhalde yanlış bir yere koydum.>> Kızlara gülümsedi. <<Ne demek istediğimi anladınız mı? Hadi girin içeri... Size iyi şanslar.>>

Keir, arkası kapıya dönük, pencerenin önünde durmuş limanı seyreliyordu. Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti. Yüzündeki gülümseme içten değildi.

<<fazla zamanım yok,>> dedi. <<Araba aşağıda. Park yerinde duruyor. Benim arabanın yanına

park edilmiş mavi Packard. Bekçi size gösteriri.>> Masaya uzanıp anahtarları aldı. <<Depoyu doldurttum, ikinizi de sigortalattım.>>

<<Umarım birlikte yaptırmamışsındır. Ben kendi kiraladığım arabayla dolaşmak isterim.>> dedi Regan.

<<İstediğin zaman araba kiralayabilirsin, kimse seni tutmuyor.>>

Regan onun gözlerinin içine bakmaya zorladı kendini. <<Şimdiden otele taşınısam, hepimiz için daha iyi olmaz mı?>>

<<Bunu daha öncede tartışmıştık sanırım.>>

<<Pekala, seni istediğini alma zevkinden mahrum etmeyeceğim.>>

Leonie araya girdi. <<Pişman olacağınız şeyler olmadan buradan gitsek iyi olacak.>>

<<İyi fikir.>> Keir kendini yeniden kontrol altına almıştı. <<Unutmadan söyleyeyim, bu gece hep birlikte yemeğe çıkıyoruz. Don Crossman'ın davetlisiyiz. İki arabayla gitmemek için bizi evden alacak.>> Hala Regan'ın yüzüne bakıyordu. <<Sen buna şaşırmamışsındır herhalde, dün gece telefonla seninle konuştuğunu söyledi. Şunu hiç aklından çıkarma, o her şeyden önce bir gazetecidir. Bizden br hikaye çıkarmayı başarabilirse, bunu istediği gibi kullanmaktan kaçınmayacaktır.>>

<<Belki de senin bir harem başlattığını sanacaktır. Onu yanıltmak için elimden geleni yaparım.>>

Leonie aceleyle araya girdi. <<Biz gidiyoruz. Sonra görüşürüz, Keir.>>

Regan hiç sesini çıkarmadan onu izledi. Tehlikeli bir oyun oynamakta olduğunun farkındaydı. Keir'le böyle konuşmanın hiçbir yararı olmadığını bildiği halde dün geceki acının hıncını çıkarmak için onu sözlerle incitmek istiyordu. Tek silahı sözcüklerdi.

Asansöre bindiklerinde ilk konuşmaya başlayan Leonie oldu. <<Bir gün çok ileri gittiğini anlayacaksın,>> dedi dosdoğru. <<Keir'in kontrolünü kaybettiğini hiç görmedim, ama bugünlerde kendini tutamayabilir. Yaptığın teklifi kabul etmekle, onun da en az senin kadar suçlu olduğunu kabule diyorum. Ama kendini bağışlatmak için seninle İngiltere'ye kadar gelmeye razı olduğunu da unutma.>>

Regan asansörün aynasındaki akislerini seyrediyordu. Aşağı yukarı aynı boyda ve yapıdaydılar, aralarındaki tek belirgin fark, saçlarının rengiydi. <<Ama bir bedel karşılığı,>> dedi Leonie'ye.

<<Haklı olduğunu düşünmüyorum, ama o da insan.>>

<<Ama istediğini yaparsın, değil mi?>>

<<Belki. Önemli olan...>> Asansör durmuştu. Leonie dudaklarını ısırıldı. <<Hadi gidip arabayı bulalım.>>

Arabaya binip yola çıktıktan bir süre sonra Leonie yeniden konuşmaya başladı.

<<Bilmeni istediğim bir tek şey var... Keir benimle hiç yatmadı. Şimdi, için biraz rahatladı mı bari?>>

Eğer kapının sesini duymamış olsaydı belki. Leonie'nin ne yapmak istediğinin farkındaydı, ama ona

yenik düşmemeye kararlıydı. <<Umurumda bile değil,>> dedi. <<Keir benim değil. Benim için önemli olan o evden bir an önce çıkmak!>>

<<Bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum. İsteddiğini elde etmen için sen de onun isteklerine boyun eğmek sorundasın. Hem senin ödeyeceğin bedel, onunkinin yanında devede kulak kalır. Seninki yalnız gurur.>>

Regan birkaç saniye düşündükten sonra, <<Ne demek istediğini anlayamıyorum,>> dedi. <<Seni buraya neden getirdiğini biliyor musun?>>

Leonie hafifçe gülümsedi. <<Çünkü seni hala çekici buluyor. Evet, bana bu kadarını anlattı. Duygularını araya katmak istemediği için Tanrıya şükretmelisin.>>

O kadar inandırıcı konuşuyordu ki, yalan söylediğini düşünmek zordu. Bir tek kapının kapandığını duyduktan sonra, başını yastıklara gömmüştü. İkincisini duyamamış olabilirdi. Ama bunun ne önemi vardı sanki? Leonie'yi Keir çağırmıştı. Birlikte yatmaları tek sorun değildi.

<<Konuyu değiştirmemizde bir sakınca var mı?>>dedi Regan birden. << Bu konudan sıkıldım artık. Duyduğuma göre bir tiyatrodan çalışıyormuşsun.>>

<<Doğru. Altı hafta için tatildegiz.>> Arkasından gelecek soruyu biliyormuş gibi ekledi. <<Dekor değişiklikleri yapılıyor. Yeniden açıldığında daha güzel ve rahat olacak, ama öndeki bir sıra elden çıkacak.>>

<<Bu iyi bir politika gibi görünmedi gözüme.>>

<<Eğer her gece ağzına kadar dolu olsak, haklı olurdun. Ama bu şekilde, boş koltukların sayısı azalacak. Çevrede birçok iyi tiyatro var, rekabet büyük. Sen tiyatrodan hoşlanırs mısın?>>

<<Hem de nasıl. Cottam'da profesyonel tiyatro yok, ama iyi bir amatör grubumuz var.>>

<<İyisini istediğin zaman Londra'ya gidiyorsundur.>>

<<Eskisi kadar çok değil. Ama geçen kışım Broadway'de çok iyi oyunlar gördüm.>>

<<Gerçekten mi? Bak seni çok kıskandım şimdi. Bana biraz New York'tan söz etsene. Amerika'ya gitmeyi çok isterim.>>

Eve döndüklerinde hala konuşuyorlardı. Regan ancak, Leonie arabayı durdurduğu zaman geldiklerini fark edebildi. Sürekli tiyatroyla uğraşan bu kız Keir'e nasıl vakit ayırıyordu?

<< Gerekirse bir gün bu işi bırakabilir misin?>>

Cevap alması oldukça uzun sürdü. <<Bir seçim yapmam gerekirse, bırakırım.>> Regan'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden arabadan indi. <<Yüzeceğim, sen de gelir misin?>>

Regan kendini kötü hissediyordu. Bu bekleyiş günlerini kısaltmanın bir olanağı olsaydı. Evine dönmek istiyordu.

Odasında yatağa uzanmış dinlenirken Keir'in arabasının sesini duydu. Leonie onu holde karşıladı. Aralık kapıdan Leonie'nin sesini ancak duyabiliyordu.

<<Regan uyuyor. Bu akşam birlikte çıkmamızın iyi olacağına gerçekten inanıyor musun?>>

Keir'in ne söylediğini duyamadı. Ancak Leonie'nin cevabını işitebildi. <<Bunu yapacağını hiç sanmıyorum. O da en az senin kadar kimsenin duymasını istemiyor. Hadi gel, dışarı çıkıp bir bira içelim.>>

Uzaklaşan ayak seslerini dinleyen Regan, gözlerini tavana dikti. Demek Keir, Don'un onları yemeğe çağırmasını Regan'ın ayarladığını sanıyordu. En azından konuşmalardan çıkardığı sonuç buydu.

Konu Başlığı: Ynt: Kiralık Koca / Kay Thorpe
Gönderen: bedinur üzerinde Kasım 21, 2007, 12:20:57 ÖÖ

Dokuzuncu Bölüm

Akşam için ipekten bej bir pantolon ceket takım giydi. Yanık tenine açık renk çok yakışmıştı. Korktuğu başına gelmemiş, derisi yüzülmeye başlamamıştı. Aynada yüzüne baktı. Hafif makyajın altına yüzünde bir rahatlık ve emniyet vardı. Yapacağı tek şey bu ifadeyi korumaktı.

Don gelinceye kadar odasında bekledi, sonra salona geçti. İki erkek de rahat kıyafetleri yeğlemişlerdi. Leonie'ye kayısı rengi, örgü bir elbise giymişti.

<<İkisini de kendine saklamana hiç şaşmıyorum,>> dedi Don Keri'e. <<Yerinde olsam ben de öyle yapardım.>>

Keir omuzlarını silkti, ama gözlerindeki ifade sertti. <<Denemekten bir zarar gelmez diye düşündüm. Gitmeden önce bir içki içer misin, Regan?>>

Onların içkilerini bitirmek üzere olduklarını gören Regan, başını salladı. <<Orada çerim artık, sağol.>>

Don Regan'a dönerek, <<Gideceğimiz yer buradan otuz kilometre kadar uzakta, ama kolayca bulabileceğimizi söylediler. Umarım iyidir,> dedi.

<<İyi değilse, kendini bağışlatmak için bizi bir kez daha davet etmek gerekecek, sakın unutma.>>

Don bir süre sustuktan sonra yumuşak bir sesle, <<Bana söyleyeceklerin bu kadar mı?> diye sordu.

<<Sana hiçbir şey söylemedim ki ben,>> dedi Regan. <<sen tahminlerini açıkladın:>>

<<Ama bana yanıldığımı da söylemedin.>>

<<Böyle bir şey yapmaya gerek görmedim.>>

Don hafifçe içini çekti. <<Benimki profesyonel bir merak değil. Dedikodu sayfalarına yazmıyorum. Zaten bu günlerde tatilde sayılırım. Yazacağım kitap için izin aldım:>>

<<Malzeme sıkıntısı mı çekiyorsun yoksa?>> Regan böyle söylediği için anında pişman olmuştu. <<Özür dilerim, düşünmeden konuştum,>> diye ekledi.

<<Özür dilemene gerek yok, biraz da olsa hak etmiştim. Keir'le seni birlikte görünce ilginç bir şeyler olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Arkadaştan öte bir haliniz vardı. Ama aranızdaki

ilişki...>> Biraz düşündükten sonra, <<Başın dertte değil ya?>> diye sordu.

Regan güldü. <<Düşündüğün anlamda değil. Hadi Don, bulanık suda balık avlamaktan vazgeç artık.>>

<<Amacım sana yardımcı olmaktı.>>

<<Neden? Beni tanıımıyorsun bile.>>

<<Bunun ne önemi var!>> Öfkeyle regan'a bakıyordu. <<Neden her şeyi olduğu gibikabul etmiyorsun sanki?>>

<<Yapamam.>> Don'un yakışıklı yüzünü uzun uzun inceledi. Hayur, bu adama karşı hiçbir şey hissetmiyordu. <<Ben çocuk değilim ve kendi sorunlarımı kendim halledebilirim, Don.>>

<<Pekala.>> Pişman olmuş gibi bir hali vardı. <<Oldu.>> Sanki odada ikisinden başkası yokmuş gibi gülümsüyordu ona. <<Ama gittiğimiz yerden Savoy kalitesini de bekleme sakın:>>

<<İngiltere'de bulundun demek?=>>

<<Birkaç kez. Savoy'da kalmadım ama. Bütçeme en uygun olan Holiday Inn'di.>> Birden öbürlerinin farkına vararak. <<Hadi artık yola çıkarlım isterseniz,>> dedi.

Arabada kızlar arkada, erkekler de önde oturdular. Bu iş Leonie'nin hoşuna gitmemiş gibi geldi Regan'a. Yol boyunca Regan, Don'un dikiz aynasından birkaç kez kendisine baktığını görünce, bu gece onun tarafından soru yağmuruna tutulacağını anladı. Bakalım ne tür sorularda karşılaşacak ve bunarla nasıl cevaplar verecekti. Şimdilik ne diyeceğini kendi de biliyordu.

Gittikleri bir yer eski bir evden bozma modern bir restoranı. Oldukça kalabalık olmasına karşılık, yemek ve şarap harikaydı. <<Bugün Leonie'yle birlikte ilk kez Avustralya şarabını attım. Doğrusu bu kadar iyi olmasını beklemiyordum,>> diye cevapladı.

<<Beğendiğine sevindim.>> Don başıyla dans pistini işaret etti. <<Şu kalabalığa katılmak ister misin?>>

Pistin sıklığından Don onu iyice kendine çekti. Kulağına eğilerek, <<Pistin küçüklüğünü görüyor musun? Birkaç masa kaldırsalar, bu sıkıntıya katlanmak zorunda kalmazdık,>> dedi.

<<Bütün masalar dolu olduğuna göre, böyle bir şey yapmak isteyeceklerini sanmam.>>

<<Neyse bu konuları bırakalım, birkaç ayrıntıyı açığa çıkardığımı düşünüyorum.><

<<Ne konuda?>> diye sordu Regan doğrudan.

<<Leonie ile senin onunla birlikte kaldığınız konusunda.>> Regan'ın cevabını bile beklemeden konuşmasını sürdürdü <<Apansız ortaya çıkmaz karşısında şaşırdı ve bir tampona ihtiyaç duydu galiba. Gerçeğe yaklaştım mı bari?>>

Regan kahkahalarla gülmek istiyordu. Hem yaklaşmış, hem de hiç anlamamıştı. <<Kendi çözümünü kendin getiriyorsun,>> demekle yetindi.

<<Biraz aceleci olduğumu biliyorum. Keir'i görmek için buralara kadar geldiğini tahmin ediyorum, ama nedenini bilmiyorum.>>

<<Kırık kalp hikayesi mi?>>

<<Senin gibi birisi için olmaz. Sen öyle bir tip değilsin. Sen ancak, ondan bir şey istemeye gelmiş olabilirsin. Pazar günü bende bu izlenimi uyandırdın:>>

Don'un tahminleri Regan'ı çok sarsmıştı. Belli etmemeye çalışarak, <<Tam puan aldın,>> dedi.

<<Burada ne kadar kalacaksın?>>

<<Bir hafta ya da biraz daha fazla.>>

<<Keir Brisbane'den geri dönene kadar mı?>>

Regan hiç duraksamadan, <<Evet,>> diye doğruyu söyledi.

<<Demek bir hafta süreyle burada tek başınasın. Yalnız kalmanı istemem. Seni ararım, dolaşırız. Korkma, amacım yakın bir ilişki kurmak değil.>>

İlk kez Regan'ın içinde bir rahatlama olmuştu. Belki de, korkuyla beklediği hafta umduğu kadar kötü geçmeyecekti. Keir gittikten sonra Leonie'nin de evde kalması için herhangi bir neden kalmıyordu. Regan'ın da kalması gerekmiyordu. Don'a inanıyordu, onunla duygusal bir ilişkiye girmeden, arkadaşlık edebilirdi.

<<Bana telefon numaranı verirsen seni ararım. Ne yapacağımı şimdiden bilemiyorum. Artık oturabilir miyiz? Bu kalabalıkta dans etmekten canım çıktı.>>

Keir'le Leonie dans etmemişlerdi. Ama masanın üzerinde duran elerli, birbirlerine anlamlı bir yakınlıkta duruyordu.

Keir, <<Akşamı bu kadar erken sona erdirmek istemezdik, ama Leonie'nin başı çok ağrıyormuş. Tek arabayla çıkmış olmamız ne kötü değil mi?>> dedi.

Taksi çağırımları önerilebilirdi, ama Don sesini çıkarmamayı yeğledi. <<Önemli değil. Zaten burası, benim umduğum gibi çıkmadı.>> Anahtarları Keir'e verdi. <<Arabada buluşuruz,>> diyerek hesabı ödemek için yanarlardan ayrıldı.

Hep birlikte arabaya geldiklerinde Rgean, Leonie'ye döndü. <<Başın nasıl?>> diye sordu.

Onun yerine Keir cevap verdi. <<Başının ağrımadığını biliyorsun, gitmek isteyen bendim.>>

<<Ve istediğini yapmaktan çekinmezsin!>>

<<Don geliyor,>> diye araya girdi Leonie. <<Bizi böyle görmesi iyi olmaz. Ne olduğunu merak edebilir.>>

Regan, <<Bir şey merak edeceğini sanmıyorum,>> diye atıldı. <<Aşağı yukarı her şeyin farkında.>>

Don arabaya girdiği için daha fazla konuşamadılar. Keir soğuk bir tavırla arkasına yaslandı. Ama Regan'ın artık hiçbir şeyi önemseyecek gücü kalmamıştı.

Restorandan erken çıkmalarına karşılık, eve geldiklerinde saat on buçuk olmuştu. Don, Keir'in içki teklifini reddetti.

Başını arabanın penceresinden çıkarıp, <<Pazar gününü unutma,>> diye hatırlattı. <<Seninle paylaşılacak bir kozumuz var, Keir.>>

<<Geleceğim. Yemek için sağol.>>

<<Bir şey değil. Neyse ki yemekler fena değildi.>> Elini sallayarak yola koyuldu.

Leonie, <Ben yatmaya gidiyorum,>> dedi. <<Dönüşte başıma gerçekten ağrılar girdi. Hem, siz ikiniz konurken ben arada kalmak istemiyorum.>>

<<Konuşacak bir şeyimiz olduğunu hiç sanmıyorum,>> dedi Regan. <<Neden hepimiz birden yatmıyoruz?>>

<<Çünkü seninle konuşmam gereken bazı şeyler var. Dinleyip dinlememekte serbestsin,>> dedi Keir kararlı bir tavırla. Sonra Leonie'ye döndü. <<İstedüğün bir şey var mı?>>

Leonie başını salladı. <<Pek de o kadar kötü değilim. Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyiz, Keir.?>>

Regan, <<Ben salona geçiyorum,>> diyerek yanlarından ayrıldı.

Salon karanlıktı. Aceleyle birkaç lamba yaktı. Durum gittikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. Keir ona bu sıkıntıyı çektirmekten ne zevk alıyordu, bilmiyordu, ama bu arada Leonie'yi de küçük düşürdüğünü bilmesi gerekirdi. Keir kendinden başka kimseyi düşünmüyor gibiydi.

Keir birkaç dakika sonra salona girdiğinde, yüzündeki ifade pek değişmemişti. <<Don'a neler anlattın?>>

<<Hiçbir şey. Gerek de yoktu. Kendisi ortada olanlara bakıp bir sonuca varmıştı zaten. Senden hamile kaldığımı ve buraya benimle evlenmeni istemek için geldiğimi sanmış galiba. Korkma, ona böyle bir şey olmadığına inandırdım. Ama buna karşılık, onunla önümüzdeki hafta buluşabileceğimi de söylemek zorunda kaldım.>>

<<Gelecek hafta burada olmayacaksın,>> dedi Keir doğrudan. <<Programımı değiştirdim. Yarın ilk uçakla Brisbane'e uçuyorum, cumartesi burada olacağım. Pazartesi günü de İngiltere'ye doğru yola çıkıyoruz.>>

Regan küçük dilini yutmuş gibi duruyordu. <<Neden fikrini değiştirdin?>> diye sorabildi sonunda.

<<Çünkü senden bir an önce kurtulmak istiyorum.>>

<<Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Artık gidip yatabilir miyim? Sen döndüğünde hazır olurum.>>

Keir buz gibi gözlerle ona bakarak, <<Git,>> dedi.

Odasında yalnız başına kalan Regan, ümitsizlik içinde düşünmeye başladı. Gelecek hafta bu zamanlar Cottam'da olacaktı... Evin elinden alınma korkusu ortadan kalkacaktı. O zaman ne yapacaktı? Zamanını nasıl geçirecekti? Don Crossman'la olmazdı, Leonie'yle de.

Daha fazla yatakta kalamayacağını anlayınca üzerine bir sabahlık alıp havuzun kenarına indi. Hafif bir rüzgar saçlarını dağıttı.

Çıplak ayaklarının altındaki çimenler kadife kadar yumuşaktı. Bahçeyi kumsaldan, alçak bir çit

ayırıyordu. Çiti geçti. Kumlar çıplak parmaklarının arasından kayıyordu. Dalgaların uzandığı ıslak kumlara kadar yürüyüp durdu. Uzun bir süre denize baktı. Birden, yalnız olmadığını fark etti. Arkasına dönünce Keir'i, ellerini düşünceli bir biçimde pantolonunun ceplerine sokmuş, ona bakarken buldu.

<<Yüzmeyi mi düşünüyorsun, yoksa uykunda mı yürüyordun?>>

<<Uyuyamamıştın. Seni uyandırdıysam, özür dilerim.><

<<<Ben de uyuyamamıştım. Ayrıca senin ne amaçla buraya geldiğini merak etmiştim.>>

Regan sinirli bir kahkaha attı. <<Canıma kıymayı düşünmüyordum. Ruhsal dengem yerinde. Mutsuz değilim.>>

Keir'in gözleri tehlikeli bir biçimde parladı, <<Öyle mi? Gözlerimin içine bakıp, bana, hayatta, istediğin her şeyi elde ettiğini söyleyebilir misin?>>

<<Hayır. Ama sen imzayı atar atmaz o da olacak.>> Gözlerini bile kırpmadan ona bakıyordu şimdi. <<Cottam için neler hissettiğimi bilemezsin. Senin için yalnızca ev burası. Evin planını sen çizmişsin, ama senin için bir anlam taşıdığını sanmıyorum.>>

<<Onun da kendine göre bir yeri var. Ama benim için önemli olan içinde yaşayanlardır. Cottam hiçbir zaman dedenin zamanındaki gibi olmayacak bir daha. Hiçbir modern aile ya da alacağın kocalar orasını eski haline getiremez artık.>>

Denizden esen rüzgar, Regan'ın saçını yüzüne düşürdü. Tek eliyle saçını arkaya iterken, <<Peki ne yapmamı önerirsin? Bir buldozer çağırıp, yıktırayım mı?>> dedi.

<<Yo, hayır. Orasını bir düşkünler evine dönüştürebilirsin ama. Yeri ve büyüklüğü ideal. Ya da bir sağlık merkezi olabilir. O zaman John'la karısına da iş çıkar.>>

<<Sus artık, daha fazla duymak istemiyorum!>>

<<Mantıklı konuştuğumu biliyorsun da ondan.>> Birden Regan'ı omuzlarından tutup sarstı. <<Anlamıyor musun, bu ev sürekli para yiyecek. Zamanla babanın bıraktığı paralarla evin giderlerini karşılayamaz olacaksın.>>

Regan'ın kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. Ondan hemen uzaklaşmalıydı... Kaçmalıydı... Onun kendisine acımasına olanak vermeden gitmeliydi.

<<Metresin seni merak etmeden, yanına git sen!>>

Keir'in gözlerinde çıkan şimşekler korkunçtu. Regan ellerinden kurtulup deli gibi kumların üzerinde koşmaya başladı. Kumda ayak sesleri duyulmadığından Keir'in ne kadar yakınında olduğunu anlayamıyordu.

Senin de Keir onu yakaladı. Çelik gibi sert parmaklarıyla onu utup kendine çekti.

<<Seni uyarmıştım, Allahın...>>

Regan birden ona bir tokat patlattı. Sonra çekişmeye başladılar ve Regan yere düştü. Keir de üzerine eğildi, dudaklarını dudaklarıyla örttü.

Regan içindeki kızgınlığın eriyip gittiğini hissetti. Mücadeleyi bırakıp kendini ona teslim etti.

Geçmişı unutmuşlar, sanki hiç ayrılmamışlar gibi birleşmişlerdi.

Kendini ilk toplayan Keir oldu. Yerinden kalkıp üstünü düzeltirken, <<Özür dilemeyeceğim. Böyle bir şey olacağını biliyordun,>> dedi.

<<İkimiz de biliyorduk. Leonie'yi bu nedenle çağırmadın mı?>>

<<Bir işe de yaramadı. İşi olurla bırakmak gerekirdi. Gelmesinin hiçbir yararı olmadı.>>

Sabahlığının kuşağını bağlamakta olan Regan, titrek bacakları üzerinde doğruldu. Her yanı kum içindeydi. <<Merak etme, ona bu geceden söz etmem. Bu işte ben de suçluyum. İzin verirsın senden önce eve gireyim. Artık yanımda olmana dayanamıyorum.>>

<<Oldu.>> Sesi yorgun çıkmıştı. <<Korkma unutursun.>>

Regan ertesi sabah elektrik süpürgesinin sesiyle uyandı. Gece olanlar aklına gelir gelmez içi karardı. Hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Bir eyler yapmalı, olanları unutmaliydi. Keir döndüğü zaman onun yüzüne bakacak kadar kuvvetli olmalıydı.

Leonie havuda yüzüyordu. Betty'yle karşılaşmak istemeyen Regan, çaresiz Leonie'nin yanına gitti. Ama kendinde yüzecek gücü bulamadığından bir şemsiyenin altına girip oturdu.

Leonie havuzdan çıkınca, <<Soru yağmurundan mı kaçtın sende?>> diye sordu. <<Meraktan çatlıyor. Anladığım kadarıyla pazartesi günü karşılaşmışsınız.>>

<<Evet, öyle. Ya sen ona ne dedin?>>

<<İnanacağı bir şey söyleyemedim. Keir'in bizlere dayanamadığı için kaçtığını sanıyor.>>

Regan dikkatli bir biçimde,>> gitti öyleyse,>> dedi.

<<Erkenden gitti. Yüzünden, pek iyi uyuyamadığı belli oluyordu. Cumartesiye burada olacağını sana da söyledi herhalde_>>

<<Evet. Onu bekleyecek misin?>>

<<Hayır. Bugün öğleden sonra gidiyorum.>> Leonie, Regan'ın yanındaki şezlonga uzandı. <<Kocam yarın sabah Los Angeles'den uçakla geliyor, onu karşılamaya gideceğim.>>

<<Kocan mı?>> Regan hayretini gizleyememişti. <<An... anlayamadım.>>

<<Çok basit. Keir, Jimmy'nin iş için gittiğini biliyordu. Tiyatro da kapalıydı. Durumu bana açıklayınca, ben de ona yardım etmeyi teklif ettim.>>

<<Ama ben sandım ki... Sen demiştin ki...>> Aralarında geçen konuşmaları hatırlamaya çalışıyordu.

<<O kadarı benim fikrimdi. Keir ne yapmak istediğini duysaydı öfkeden çıldırırdı,>> diye açıkladı Leonie. <<Senin buraya yalnızca bir imza için geldiğine inanmamıştım. İkinizi bir arada görünce seni biraz kıskandıranın işe yarayacağını düşündüm. Bu şekilde asıl duygularının su yüzüne çıkacağını umdum.>>

Regan ona bakakalmıştı. <<Yani bunarlın hep si bir oyun muydu?>> diye sordu.

<<Oyun demesek de olur. Uzun süredir tanışırız, Keir'i severim. Her ay oyunumuzu seyretmek için Melbourne'a gelir.>>

<<Ama ona aşık olduğunu söyledin.>>

<<Onu severim. Jimmy'den sonra tanıdığım en efendi insandır. Sana yalnız, sanki sen gittikten sonra onu kendime saklayacakmışım gibi davranarak yanılttım. Ama o zaman bile yatmadığımı vurgulamıştım, hatırladın mı?>>

<<Hatırlıyorum.>> İlk duyduğu heyecan sönmüş gibiydi. Artık bunun hiçbir önemi yoktu. Dün gece her şey açıkça ortaya çıkmıştı. Keir onu arzuluyordu, ama hepsi bu kadardı. <<Zahmetine teşekkürler,>> dedi. <<Ama boşuna zaman kaybettin. İmzayı alır almaz onu serbest bırakacağım:>>

<<Neyi imzalayacak söylesene.>>

<<Kağıdı ben de görmedim.>> dedi Regan.

<<Keir'i İngiltere'ye götürmek için bütün bunları uydurmuş olma sakın?>> dedi Leonie yumuşak bir sesle.

<<Hayır. Avukatım söyledi bana.>>

<<Öyle dediyse öyledir muhakkak. Ama bana, Keir'e karşı olan duygularında hala kendini aldatıyormuşsun gibi geliyor.>>

Konu Başlığı: Ynt: Kiralık Koca / Kay Thorpe
Gönderen: bedinur üzerinde Kasım 21, 2007, 03:53:13 ÖS

Onuncu Bölüm

Leonie gittikten sonra ev Regan'a iyice sessiz geldi. Sıcaktan genişleyen çatı tahtalarının gıcırdamasını dinlerken, bu beklemeye daha fazla dayanamayacağını anladı. Keir istese de, istemese de, bu evden gidiyordu.

Taksi kapıya geldiğinde bavulunu kapatıyordu. Mutfak masasının üstüne nereye gittiğini bildiren bir not bıraktı. Betty Cumaya geldiğinde iyice şaşkına dönecekti.

Kent yolunda aniden bastıran bir sağanağa yakalandılar. Üç yıl önce İngiltere'den göç etmiş sürücü, sileceklerinin iyi çalışmaması yüzünden, arabayı bir kenara çekip yağmurun dinmesini beklemek zorunda kalınca küfürü bastı. Bu arada Regan'la konuşmaya başladı.

<<Geri dönmek istediğim çok oldu,>> diye anlatmasını sürdürdü adam. <<Sonra dönüp bakıyorum ve kendime 'neden' diyorum. Ailem burada, çocuklar okullarına alıştı, evim var, her şeyim yolunda.>> Regan'a gülümsedi. <<Tek sorun benim hanımın deniz kayağı yapmaması. Eskiden de denizden hoşlanmazdı, şimdi de yanına bile yaklaşmak istemiyor. Ama çocuklar bayılıyor.>>

<<Ya köpekbalıkları ve yılanlar?>> diye sordu Regan. <<Çocuklara bir zarar vermesinden korkmuyor musunuz?>>

<<Dikkatli olursan onlardan bir zarar gelmez. Burada bulunduğum süre içinde yalnızca iki kez yılanla karşılaştım. Köpekbalığına gelince, gözcü haber verdiği an herkes kıyıya çıkar. Üç kez

başımıza geldi, onlardan birinin de yanlış haber olduğu ortaya çıktı sonradan.>>

<<Değişik bir hayata benziyor.>>

<<Öyle,>> diye cevap verdi adam düşünceli bir tavırla. <<Önemli olan, uyumlu bir insan olabilmek.>> Başını gökyüzüne çevirdi. <<Bulutlar dağılıyor. Yola çıkabiliriz artık.>>

Regan Avustralya'ya ilk indiği gün kaldığı otelde yer ayırtmıştı.Odasına çıkıp balkondaki kodluğa oturdu. Acaba Keir bu ülkeye ilk geldiğinde neler hissetmişti? Herhalde onun için uyum sağlamak oldukça kolay olmuştu. Ancak kendisi gibi şekilci insanlar uyum sağlamakta zorluk çekiyorlardı. Ama bunun hiç önemi yoktu. Nasıl olsa bu ülkede kalmayacaktı.

Kendi kendini aldattığını biliyordu Eğer Keir ona farklı davransaydı, burada kalmayı o da düşünebilirdi. İnsanın nerede olduğu değil, kimin yanında olduğu önemliydi.

Geri kalan günleri, bir turist gibi, kentin görülmeye değer yerlerini dolaşarak geçirmeye başladı. Cuma günü botanik bahçesine gitti. Arkasından bir müzeyi, ondan sonra da, Kaptan Cokk'un Endeavor adlı gemisini dolaştı. Bu ülkede o kadar çok değişik yer vardı ki... Ama insanların çoğu, kendisi gibi İngiliz kökenliydi.

Cuma akşamı kendini Keir'ke karşılaşmaya hazır hissetti. Belki kalbi kırılacak, çok acı çekecekti, ama yapmai gerekenleri yapıp bitirecekti. Dört gün sonra birlikte İngiltere'ye uçacaklar, Keir gerekli kaitları imzalayacak ve sonra da... Ondan sonrasını düşünmek bile istemiyordu.

Akşam yemeğini odasında mı yoksa aşağıdaki restoranda mı yiyeceğini düşünürken telefon çaldı. Telefon eden Don'du.

<<Sydney'de kalabileceğin yalnızca üç otel olduğunu düşündüm. Hepsini arayacaktım, ama seni ilk arayışta buldum,>> dedi. <<Keir'in evinden ne zaman ayrıldın?>>

<<Brisbane'e gittiği gün.>>

<<Ne zaman geri dönüyor?>>

<<Yarın.>>

<<Demek pazara burada olacak. O zamana kadar burada mısın?>>

<<Pazartesi geri dönüyorum, ama pazara sizinle birlikte denize gider miyim, bilemiyorum.>>

<<Öyleyse neden bu geceden vedalaşmıyoruz?>>

<<Ama..>>

<<Aması yok. Saat sekizde seni lobide beklerim.>> Regan'ın itiraz etmesine fırsat bırakmadan telefonu kapattı.

'Onunla çıkmamda ne gibi bir zarar olabilir?' diye mantık yürüttü Regan. Geceyi tek başına geçirmekten çok daha iyiydi.

Lobiye indiğinde Don'u kendisini bekler buldu. Yakındaki lüks bir restorana götürdü Don onu.

<<Manzara çok güzel.>>

<<Fena değildir,>> dedi Don. <<Yemekten önce bir içki alır mıydın?>>

<Regan başını salladı. <<Neden beni aradın?>>

<<Boştum. Sonra senin ev adresini almamıştım:>>

<<Keir 'e sorabilirdin.>>

<<Bu konuyu uzunca bir süre konuşmak bile istemeyebileceğini düşündüm.>> Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. <<Bir açıklamada bulunmuyorsun. Kusura bakma, içimdeki gazeteci ruhu bu galiba. Neyse, pazartesi İngiltere'ye döndüğüne göre, işlerin yoluna girdi demektir.>>

<<Evet, girdi. Şimdi, neden benim adresimi istiyorsun?>>

<<İngiltere'ye gelirsem seni aramak için.>>

<<Böyle bir planın var mı?>>

<<Bir gün olabilir. Oralarda bir inceleme yapmam ve bundan bir yazı dizisi çıkarmam gerekiyor. Belki bana geleneksel İngiliz konukseverliğini gösterirsin diye düşündüm.>>

<<Memnun olurum. Ancak, belki kıza bir süre sonra vereceğim adresten taşınış olacağım.>>

<<Ben yanında kalacağım demedim, ziyaretine geleceğim dedim yalnızca.>>

<<Pekala, bir kağıt ver de yazayım,>> dedi Regan gülümseyerek.

Don, Regan'ın yazdığı adrese baktı. <<Cottam ha? Zenginler sınıfındasın sen de anlaşılan.>>

<<Öyle olsaydım, bunca yolu aşır Avustralya'ya gelmezdim. Yoksa Keir'den para sızdırmayı düşündüğümü mü sandın?>>

<<Düşünmüş olabilirim. Durumu elverişli.>> Bakışları Regan'ın üzerine giydiği ipek elbise ile değerli takılarda dolaştı. <<Yoksul olduğun söylenemez,>> dedi sonunda.

<<Değilim,>> dedi Regan kuru bir sesle. <<Gazeteci ruhun ne zaman pes edecek çok merak ediyorum?>>

<<Sana karşı duyduğum ilginin profesyonel yönümlle hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştim. Benim ilgimi çeken konu, senin gibi bir kızın buraya kadar gelmesi. Bir şey daha var. Pazartesi günkü uçakların yolcu listesine baktım. Senin adınla birlikte Keir'inkini de buldum. Buna ne buyrulur?>>

<<Orası seni ilgilendirmez. Yoksa karına da mı böyle eziyet ettin?>>

Don, işi şakaya vurarak, <<İngiltere'ye, seni ziyarete geldiğim zaman, durumun nasıl olacağını önceden bilmek istedim;>> dedi.

<<Keir kalmayacak. Hafta içinde dönmüş olur.>> Regan havayı değiştirdi. <<Anlaşılan tatilin pek verimli geçmiyor.>>

<<Kitabı mı soruyorsun? Ortaya çıkıyor.>>

<<Kendi kendine mi? Hiç çalıştığını görmüyorum.>>

Bundan sonra konu kapandı ve yemeklerini ısmarladılar. Regan, Don'un kendisini ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmadığı sürece, çok tatlı bir insan olduğunu fark etti. Yemekten sonra otele döndüklerinde, son bir içki içmeye davet edince Regan bunu reddetti.

Don ısrar etmedi. <<Kaç gecedir ben de geç yatıyorum,>> dedi. <<Pazar günü Keir'i yenmem için, bol bol dinlenip formumu korumam gerekiyor. Sen de gelmeye çalış.>>

<<Denerim. Ama belli olmaz.>>

<<Nedenini sormayacağım.>> Sonra, cevap vermesine fırsat bırakmadan yanından ayrıldı.

Cumartesi gününü Regan, otel havuzunda geçirdi. Saat üçe doğru odasına çıktığında, Keir'in geri dönüp dönmediğini merak ediyordu. Bakalım nasıl bir tavır takınacaktı? Ne olursa olsun, pazartesi'nin zor bir gün olacağı şimdiden belliydi.

Banyoya doğru gidince telefon çaldı. Kalbi gılgınca çarpmaya başlamıştı. Koşup telefonu açtı.

<<Eve şimdi geldim,>> dedi Keir sert bir sesle. <<Sen ne zaman buradan ayrıldın?>>

<<Çarşamba günü, Leonie gittikten sonra. Orada tek başıma kalmamı beklemiyordun herhalde?>>

<<Senden hiçbir şey beklememeyi öğrendim ben. Gidene kadar burada kalmanı yeğlerdi.>>

Regan, 'Kırık saat daha. Sonra...' diye düşündü.

<Belki böylesi daha iyi oldu,>> diyen Keir'in sesi geliyordu telefondan. <<Yarın ne yapıyorsun? Bizimle birlikte plaja gelir misin?>>

Yapacak bir şey yoktu. <<Gelirim;>> demekle yetindi.

<<Seni sekiz buçuğa doğru otelinden alırım.>> Bir an duraksadıktan sonra, birden telefonu kapattı.

O cumartesi gecesi Regan'a hepsinden kötü geldi. Ertesi sabah erkenden kalkıp bavullarını topladı. Yalnızca o gün ve ertesi gün giyeceği kıyafetleri bıraktı. Elbisesinin içine mayosunu giydi. Avustralya'ya geleli bir hafta olmuştu, ama ona bir yıl gibi geliyordu. Onu bekleyen sayısız haftaları, ayları ve yılları düşündükçe içi bir tuhaf oluyordu. Kolay olmayacaktı.

Keir sekizi yirmi beş gece geldi. Üzerine bir blucinle keten gömlek giymişti. Arabaya girmesine yardım ettikten sonra direksiyona geçti.>>

<<Güneye gidiyoruz, her şeyi aldın mı?>>

Regan başını sallamakla yetindi. Büyük bir gerilim içerisindeydi. Umduğundan da kötüydü. Her geçen saniye sinirleri daha da geriliyordu. Durmadan Keir'in dudaklarının yumuşaklığı, ellerinin sıcak teması geliyordu aklına. Zamanı geri çevirebilseydi, yine aynı hataları iler miydi?>>

<<Yolculuğun nasıl geçti,>> diye sordu Keir'e.

<<İyi gitti. Onarılın isteklerine ayak uydurabilmek için fabrikayı genişletmemiz gerekecek.>>

<<Siz mi?>>

<<Şirket olacak. Dün gece yönetim kurulunu çağırıp durumu anlattım.>>

Regan dudağını ısırđı. <<Burayı bırakmanın pek zamanı değil galiba?>>

Keir omuzlarını silkti. <<Burada olmam o kadar önemli değil. Korkma, seni yarı yolda bırakmam.>>

Oracıkta ona geręek duygularını anlatmamak için Regan kendini zor tuttu. Hayır artık çok geçti.

Dokuz buğuğa doğru plaja vardılar.

<<Eşyalarını arabada bırak;>> dedi Keir.

Regan üzerindeki elbiseyi çıkarırken Keir de soyunuyordu. Keir sörf tahtasını arabanın bagajından çıkardı. Regan'a bakmadan plaja doğru yürümeye başladı. Regan'da onu izledi.

Birkaç adım sonra Keir, <<Bizimkiler orada.>> diye eliyle işaret etti.

Regan, ilk ve son kez böyle bir topluluğa ve eğlenceye katılıyordu. O yüzden günün tadını çıkarmalıydı. Unutulmayacak bir gün olacaktı. Kumsalda oturanların çoğunu geçen haftadan tanıyordu zaten. Ama bu kez onlar şaşırmıştı.

<<Birkaç günlüğüne burada olduğunu sanıyordum,>> dedi Jane Denver, yağlamakta olduğu sörf tahtasından başını kaldırarak <<Bakıyorum bizden ayrılmadın.>>

<<Yarın gidiyorum. Burada olacağını bilseydim, Keir'den bikinini getirmeni isterdim.>ZA>

<<Bir gün uğrar alırım.>> Hiç tasalanmış bir hali yoktu. <<Sen sörf yapmayacak mısın?>>

<<Sanmıyorum. En azından bu seferlik.>>

<<tekrar geleceğini mi söylemek istiyorsun?>> Neyse ki Jane sorusunun cevabını beklemedi. <<Umarım arayı uzatmazsın,>> diye ekledi.>>

<<Uzatmam.>> Regan, Ker'in onarlı duyamayacak kadar uzakta olmasına seviniyordu. Keir, neredeyse onun kadar uzun ve yapılı bir genç kadınla konuşmaktaydı.

<<Shirley Johnson;>> dedi Jane sorulmadan...<<Olimpiyatlarda en büyük ümidimiz. İnanır mısın, daha on yedi yaşında.>>

<<Yaa, öyle mi? Yüzücü mü?>>

<<Kelebek ve sırt üstü yüzer.>> Jane sörf tahtasını yağlamaya devam etti. <<Sen ne spor yaparsın?>>

<<Tenis oynarım.>>

<<İyi misin bari?>>

<<Şöyle böyle.>>

Jane bir kahkaha attı. <<Bir kez Keir'e sormuştum, o da aynı cevabı vermişti. Oynayınca, çok iyi olduğunu anladım.>>

<<Ben öyle değilim. Zevk için oynarım yalnızca.>>

<<Bu havada gidersen burada barınamazsın. Biz kazanmak için oynarız... hem de her konuda.>>

Don Crossman'ın onlardan yana gelmesiyle Regan cevap vermekten kurtulmuş oldu. Regan'ın yanına oturup, <<Cuma akşamı buraya gelmeye niyetli görünmüyordun;> dedi genç adam.

Keir yakınlarındaydı Onları duyduysa da bir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Kıskanabilirdi, ama Regan'a sahip çıkmadığına göre buna da hakkı yoktu.

<<Büyük yarışı kaçırmak istemedim,>> dedi Regan.

Birden arkasından Keir'ins ensi duyuldu. << Hazır mısın?>> dedi Don'a, sonra da, <<Ya sen, Jane?>> diye ekledi.

Jane başını salayı daha işi olduğunu söyledi. Bunun üzerine iki erkek denize doğru yürümeye başladılar. Don, Keir'den birkaç santim daha kısaydı, ama en az Keir kadar güçlü ve çekiciydi. Regan, 'Neden Don'a aşık olmadım sanki?' diye düşündü. Ama bu doğru değildi, Don'a aşık olmak istemezdi. Sadece, Keir'e duyduğu aşkın bitmesini istiyordu.

İki erkeğin, dalgaların kırılma noktasına kadar yüzmeleri oldukça uzun zaman aldı. Regan, oradakilerden birinin verdiği dürbünle onarlı izlemeye başladı. İstedikleri gibi bir dalga gelene kadar on, on beş dalganın geçmesini beklediler. Sörf tahtalarının üzerine oturmuşlardı, elleri suda, dengelerini sağlamaya çalışıyorlardı.

<<Rn büyüğü gelene kadar beklerler,>> diye açıkladı Jane, Regan'ın sabırsızlandığını fark edince. <<Ne kadar büyük ve hızlı olursa, üstünde ilerlemek o kadar zorlaşır. Don da bunu kanıtlamaya çalışıyor.>>

<<Ya Keir? Ondan daha iyi sörf yaptığını kanıtlamak zorunda mı?>>

<<Bu işi pek önemsediyini sanmıyorum. Ama Don onu rahat bırakmıyor. Eğer yine bugün Keir kazanırsa, Don, yeniden yarışmaları için onun peşinde dolanacaktır.><

<<Keir kazanır mı dersin?>>

<<Kim bilir. İkisi de iyi sörfçüdür,>> Jane gözlerini kısmış, onlardan yana bakıyordu. <<Üçlü bir grup daha var orada. Bak, nasıld a geliyorlar!>>

Regan dikkatini yalnız birisinin üzerinde toplamıştı. Keir, önce sörf tahtasının üzerinde diz çökmüş, sonra da ayağa kalkmış kıyıya doğru ilerliyordu. Regan, 'Onu hep böyle hatırlayacağım,' diye geçirdi içinden.

Dalga gittikçe yükseliyor, Keir'i üzerinden atmak istercesine azgın bir hızla kıyıya doğru yayılıyordu. Keir karaya ulaştığı zaman Regan birden rahatladı. Eğlenceli olduğu kadar da tehlikeli bir spordu bu.

<<Kim kazandı?>> diye sordu birden Jane'e. <<Don'u göremiyorum.>>

Jane bir kahkaha attı. <<<Kiminle ilgilendiğini anlamak hiç de zor değil. Don ikinci dalgayı atlatamadı. Yeniden denemeye hazırlanıyor. Keir bileğinin hakkıyla kazandı bu kez. İşte buraya geliyor.>>

Onlara doğru gelmekte olduğunu gören Regan, gururla, 'İşte benim kocam... onunla gurur duyuyorum,' diyebilmek için neler vermezdi. Belki de gerçekten diyebilirdi, hakkıydı bu onun, ama cesareti yoktu. Eğer bir hafta önce kendine karşı dürüst davranmış olsaydı belki o şansı olurdu.

Ama artık yoktu.

Keir yanlarından geçerken arkadaşları onu kutladılar. Keir onlara gülümsemekle yetindikten sonra Regan'la Jane'in oturdukları yere gelip yanlarına çöktü.

<<Tebrikle,>> demeye zorladı Regan kendisini. <<Bu sporu hiç bilmememe karşın, seyretmesi ok hoşuma gitti.>>

Jane, <<Öyle olmalı. Gözünü bir saniye bile senden ayırmadı,>> dedi. <<Don'a iyi bir ders verdin, Keir.>>

<<Ondan birkaç saniye önce davrandım. Bütün fark burada. Ona ne oldu?>>

<<Sörf tahtasından düştü, sonra geri dönüp yeniden başladı. Don 'yeter' demesini hiç bilmez. Seni bir daha yarışa çağıracaktır muhakkak.>>

<<Şansına küssün. Bir saat sonra kente dönüyorum.>>

<<Pazar günü çalışılır mı?>>

<<Yetiştirmem gereken işler var.>>

<<Haftanın öbür günlerine ne oldu?>>

<<Burada olmayacağım.>>

<<Yenden seyahate mi çıkıyorsun?>>

Keir, Regan'a bakıyordu. <<Benimle birlikte dönmen gerekmez. Don ya da arkadaşlarından biri seni kente getirir. İstersen eşyalarını onun arabasına koyarım.>>

<<Saol:>> Kentte tek başına bir süre daha oturursa çıldıracağını biliyordu. Burada kalmak en iyisiydi.

Jane ikisine de garip garip bakıyordu. <<Gelecek sefere daha uzun kalırsın umarım,>> dedi. <<Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?>>

Regan omuzlarını silkti. <<Kim bilir! Belki de bir daha hiç gelmem.>>

Ama gelmelisin. Keir, onu kandır.>>

Keir, ellerini başının altında, kumlara uzanmış göğü seyreliyordu. <<Kimse Regan'ı bir işi yapmaya kandıramaz,>> dedi nazikçe. <<Eğer bir daha buraya gelirse, bu endi isteğiyle olur. Surf yapacaksan haber ver, bende bir kez daha girmek istiyorum.>>

<<hzırım,>> dedi Jane yerinden kalkıp bikinisini düzeltirken. <<Hadi gidelim.>>

Onlar girerken Don da denizden yeni çıkıyordu. Regan ikisinin durup bir şeyler konuştuğunu gördü, sonra Don, elinde sörf tahtasıyla birlikte kumlara ilerlemeye başladı. Yanına gelince durdu.

<<Yalnız mısın?>>

<<Evet. İkinci kez denemeni göremedim. Bu sefer nasıldın?>>

<<Birinciden daha iyiydim!>> Aldırmıyormuş gibi rahat konuşuyordu. <<Tekrar yarışmak için uzunca bir süre beklemem gerekiyor galiba. Keir biraz önce bana, seni kente bırakıp bırakamayacağımı sordu. Kendisinin işi varmış.>>

<<Bana da söyledi.>> Regan'ın gözlerini denizde ilerlemekte olan iki kişideydi. Don'a döndü. <<Jane'nin erkek arkadaşı yok mu bugün?>> diye sordu.

<<Garry'mi? Geçen hafta ayrıldılar. Zaten birbirlerine uygun değillerdi.>> Regan'a bakıyordu şimdi. <<Onun Keir'de gözü olduğunun farkındasın galiba?>>

<<Öyle mi? İyi bir çift oluşturuyorlar. Kendime gölgelik bir yer bulsam iyi olacak galiba. Tenim sizin güneşinize alışamadı gitti.>>

<<Sen otur burada. Ben bir şey bulurum.>>

Nereden bulduğunu bilmiyordu, ama Don birkaç dakika sonra bir şemsiyeyle geldi. Başkalarının da yardımıyla şemsiyeyi kuma yerleştirdiler. Regan kuma uzanıp gözlerini yumdu. Keir'le Jane, denizden çıkıp yanına geldiklerinde uykuya dalmak üzereydi. Keir'in onu uyandırmamalarını söylediğini duydu. Gözlerini açıp baktığında Keir arabasına doğru yürüyordu.

Günün geri kalan bölümü göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Saat ikiye doğru hep birlikte, yemek yemek için yakınlardaki bir restorana gitmişler, daha sonra Sydney'e dönüp birisinin evinde toplanmışlardı. Kısa bir süre içinde kadınlarla erkekler ayrı ayrı gruplar oluşturmuşlardı.

<<Don'u buradan daha birkaç saat çıkaramazsın;>> dedi Jane saat ona doğru. <<Ben gitmeye hazırlanıyorum. İstersen seni de bırakırım.>>

Regan hiç düşünmeden Jane'nin teklifini kabul etti. Açık havada geçirdiği gün onu yeterince yormuştu, ayrıca Don'la uzun boylu vedalaşmak da istemiyordu. Ona haber bırakıp, Jane'le birlikte dışarı çıktı.

<<Araban olduğunu bilmiyordum,>> dedi yerine otururken. <<Seni başkalarıyla birlikte geliyor sanmıştım.>> Biraz durduktan sonra, <<Erkek arkadaşından ayrıldığını söyledi Don. Bu kesin bir ayrılık mı?>>

<<İkimiz için de,>> dedi Jane. <<Eninde sonunda böyle olacağı belliydi.>> Arabayı çalıştırıp yola koyuldu. <<Futbol oynamaya bayılıyor, bense nefret ederim. Sörfle ilgisi yok, oysa ben su sporlarını severim. Yani, gene de iyi dayandığımız söylenebilir.>>

<<Gelecek sefere daha çok şey paylaşabileceğin birini bulman gerekiyor,>> dedi Regan.

<<Doğru. Eğer serbest olsaydı, Keir'in peşinde olurdum.>>

Regan'ın kalbi sıkıttı. <<Serbest olmadığı kanısına nasıl vardın?>>

<<Altıncı his. İkinizin arasında ne var bilmiyorum, ama bir şeyler olduğundan eminim.>>

Regan bir süre daha sustuktan sonra, <<yarın İngiltere'ye dönüyorum.>> dedi.

Jane, Regan'ın konuşmasını yarıda kesti. <<O da seninle birlikte geliyor. Don bana söyledi.>>

Regan içini çekti. <<Ama İngiltere'de çok kıs bir süre kalacak. Sonra hemen buraya dönecek.>>

<<Sende onunla birlikte dönecek misin?>>

<<Hayır. Durumu daha fazla açıklayamam. Ama eğer istersen kendin Keir'e sorarsın.>>

<<Geri geldiği zaman sorarım.>>

Bundan sonra ikisi de konuşmadılar Regan'ın kaldığı otelin önüne geldiklerinde Jane birden ondan yana döndü. <<Eğer onunla birlikte dönmeye karar verirsen sana bozulmam. Dünyada başka erkeler de var.>>

Regan indi, hiç sesini çıkarmadan, uzaklaşmakta olan arabanın arkasından el salladı.

Konu Başlığı: Ynt: Kiralık Koca / Kay Thorpe

Gönderen: bedinur üzerinde Kasım 21, 2007, 07:17:43 ÖS

On Birinci Bölüm (Final)

Bangkok'taki grev yüzünden Hearthrow alanına rötarlı indiler. Uçaktan indiklerinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Keir hemen bir araba kiralamak için yanından ayrıldı. Yarım saat sonra külüstür bir Renault'yla geldi. Regan önce arabayı kendisinin kullanmasını önerdi. Keir uzun zamandan beri buralarda yaşamıyordu, yollarda, özellikle bu arabayla, zorluk çekebilirdi. Ama Keir arabayı kullanmakta ısrar etti. Yolculuğa çıkmadan önce bir araba ayırtmamış olduğu için kendi kendine söyleniyordu. İlk durdukları yerde Regan, eve telefon ederek, John'a, yola çıktıklarını bildirdi.

Arabaya geri döndüğünde Keir, <<Her şey yolunda mı? Evde yangın filan çıkmamış değil mi?>> diye sordu.

<<Bak, ikimizde yorgunuz, neden beni rahat bırakmıyorsun?>> Gene kendini tutamamış, öfkesini belli etmişti.

Keir ona garip garip baktıktan sonra, <<Pekala, susuyorum,>> dedi. <<Ama öğlen yemeğini yemek istediğin özel bir yer var mı?>>

Regan'ın canı yemek istemiyordu, tek kelime etmeden başını sallamakla yetindi. Bunun üzerine Keir, <<Karnın doyunca daha rahat düşünürsün, sinirlerin de yatışır,>> dedi. <<Uçakta hiç kahvaltı etmedin.>> Regan'ın hala bir cevap vermediğini görünce arabayı çalıştırdı. <<O zaman ben de beğendiğim yeri seçerim.>>

Bir süre yol aldıktan sonra küçük bir lokantada durdu. Hafif bir yemek yediler, ama ikisinin de keyfi yerine gelmemiştir. Tekrar yola koyulduklarında Regan'ın gözleri kapanmaya başladı. Uyanık kalmak için çırpındı. Keir'in de en az kendisi kadar yorgun olduğunu biliyordu. Ama uykuya daha fazla karşı koyamadı ve dipsiz bir kuyuya düşercesine uykuya daldı.

Kendisine birkaç dakika gibi gelen bir süreden sonra gözlerini açtığında, geçmekte oldukları yerlerin hiç de yabancı olmadığını fark etti.

<<Cottam'a çok yaklaşmışız!>> dedi şaşkın şaşkın. <<O kadar uzun uyumuş olamam ben.>>

<<Uyudun,>> dedi keir. <<Hem gayet derin bir uyku içindeydin. Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum, en akıllı işi yaptın doğrusu.>>

<<Senin dinlenmen için arabayı biraz da benim kullanmam gerekirdi. Neden beni uyandırmadın?>>

Keir hafifçe gülümsedi. <<Bir kadının kullandığı arabada nasıl olsa uyuyamazdım. Hem bu senin bildiğin arabalardan değil.>>

Regan, <<Ama ben bu tür arabaları çok rahat kullanırım,>> diye söze başladı, ama tartışacak hali yoktu. <<Sağol. Boynum, omuzlarım biraz tutulmuş, ama kendimi çok daha iyi hissediyorum şimdi.>>

<<Birimizden birinin kendini iyi hissetmesi ne güzel. >> Eliyle boynunu ovuyordu. <<Eve gider gitmez sıcak bir banyo yapıp, hemen yatıp uyuyacağım.>>

<<John'a odaları hazırlamasını söylemiştim.>>

Regan pencereden dışarı bakıyordu. Keir'le ikinci kez karşılaşmalarından sonra aradan çok az bir zaman geçmişti. Üç kısacık hafta, hepsi buydu. Üç hafta içinde bu sona gelmişlerdi işte. Yakında bahar geliyordu, her şey yeniden hayat kazanacaktı, ama onlar için artık bir başlangıç olamazdı. Çok geçti.

Eve doğru ilerlerken birden içinde bir isteksizlik duydu, yalnızca bir taş yığınıydı kendisini bekleyen. Evi satmayacaktı; ama daha yararlı bir amaç için kullanabilirdi. Sözgelimi, Keir'inde söylediği gibi, bir düşkünler yurdu için kiraya verebilirdi. Hasta çocuklar için bir dinlenme yeri de olabilirdi.

John onarlı, her zamanki gibi gayet saygılı bir biçimde, kapıda karşıladı. Çay hazırlamıştı, ne zaman isterlerse, o zaman verebilirdi.

<<Ben kocaman bir bardak viski yeğlerim,>> dedi keir. <<Eğer istersen, yukarıya, banyoya getirebilirsin. Banyoyu doldurup, en az yarım saat kadar kalmak istiyorum. Arkasından da yatıp, kendime gelene kadar uyumak niyetindeyim. Kısacası, uzun bir süre senden hiçbir şey istemeyeceğim. Sen bana yolu göster, yeter.>>

<<ben gösteririm,>> diye araya girdi Regan. <<Bu arada John da viskini hazırlar.>> Bunarlı söylerken merdivenlere doğru yönelmişti. <<Sanırım ben de aynı şeyleri yapacağım. Yarın, gerekli işlemleri yapmamış için bol bol zamanımız olacak.>>

Keir için hazırlanmış olan olda, koridorun en sonunda, Regan'ın odasından uzaktaydı. Keir'in odasına girip, bavullarını yatağın ayakucuna bırakmasını izledi. Nedense bavullarını buraya kadar kendisi taşımakta inat etmişti.

<<Umarım odanda rahat edersin,>> dedi Keir'e. <<Odanın hemen yanında banyon da var.>>

<<Herhalde kullanma talimatı kapının arkasına asılıdır.>> Keir gülümsedi. <<Bana ev sahipliği yapmana hiç gerek yok. Ben senin kocanım. Sonra görüşürüz.>>

Bunun üzerine Regan odadan çıkıp kendi odasına gitti ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı. O odada biraz daha kalsaydı dayanamayacağını çok iyi biliyordu. Çok yorgun ve sinirli olmasına karşılık, Kendini Keir'in kollarına atmak istemişti. Ya şimdi, birden onun odasına gitseydi, acaba ne yapardı? Düşlediği gibi, ona sarılır mıydı? Yoksa onu kendinden uzaklaştırır mıydı? Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Uyandığında odası karanlıktı. Biran kendisini Sydney'de sandı. Başucunda duran fosforlu saat gece yarısını gösteriyordu. Eh, zaman farkının etkisiydi bu. Daha birkaç gün böyle sürüp giderdi.

Yataktan kalkıp pencerenin yanına gitti ve perdeleri açıp dışarıya baktı. Şimdi Sydney'de saat

sabahın onu olmalıydı. Sıcak ve nemli. Orada da kış oluyordu kuşkusuz, ama herhalde burası kadar soğuk olmazdı. Gündüzler belki biraz serin olurdu, ama güneş yine gökte olanca parlaklığıyla çevreyi ısıtırdı.

Ya Keir? Onun yanında kim olurdu? Jane mi? Belki. İyi anlaşılardı herhalde. Doğal olarak Keir ona gerçeği açıklardı. Jane bunu nasıl kabullenirdi acaba? 'Mantıklı bir biçimde', diye düşündü Regan. Keir gibi bir adamla evlenmek için bir süre beklemeyi göze alırdı nasıl olsa.

Birden aç olduğunu fark etti. On iki saattir hiçbir şey yemediği düşünülürse, acıkması normal sayılırdı. Daha bir süre uyuyamayacağına göre, aşağı inip, bir şeyler atıştırması iyi olurdu.

Mutfak evin sağ kanadındaydı. Pırıl pırıl ve modern bir yerdi. Buzdolabının yanındaki küçük lambalardan birini yaktı. Bu saatte öbür lambaları yakmak istememişti. Babası, evi yeniden elden geçirirken, mutfağı da en modern eşyalarla donatmıştı. Ama kullanışlı olmasına karşın, buranın soğuk bir görünümü vardı. Keir'in evindeki mutfak da moderndi, ama bunun yanı sıra, sana yakın ve sıcak bir görünümü de vardı. Mrs. Sullivan'ın bu atmosfer içinde o güzel yemekleri nasıl yaptığını bir türlü anlayamıyordu.

Çaydanlıkta suyun kaynamasını beklerken bir yandan da sandviçini yiyordu. Bu sırada mutfak kapısı yavaşça açılıp kapandı. Üstünde bir bornozla Keir belirdi. Ayakları çıplaktı.

<<Ben de aynı şeyi düşünmüşüm desene. Karnımın guruldamasıyla uyandım. Ne yiyorsun sen?>>

<<Tavuklu sandviç. Buzdolabında ne istersen var.>>

Keir buzdolabının kapısını açtı. <<Soğuk eti daha çok severim. Keskin bıçaklarınızı nereye koyarsınız?>>

Regan uzanıp yandaki çekmecedan istediği bıçağı çıkardı. Bıçağı verirken eli eline değince, ister istemez kasıldığını fark etti. Keir bunun farkına varmış olmalıydı, ama hiçbir şey söylemedi. Loş ışığın altında yüzündeki ifadeyi görmek çok zordu. Çaydanlıktan gelen fokurtu, Regan'a bir kurtarıcı gibi geldi.

Regan ikisi için kahve hazırlayıp bitirdiğinde, Keir de sandviçlerini tamamlamıştı. Regan tavuklu sandviçlerini alıp odasına gitmeyi planlamıştı, ama artık böyle bir şey yapmasının çok ayıp olacağını biliyordu. Ortadaki mutfak masasının sandalyelerinden birini çekip oturdu.

Keir, karşısına oturmuştu. <<Okulda da gece yarısı yemek yerdim,> dedi. Sandviçini büyük bir iştahla ısırdı. <<Dört kişi aynı daireyi paylaşıyorduk ve nedense hep parasızdık. Geceleri bir barı temizleyerek para kazanıyordum. Akşam yemeğini, iş bittikten sonra yerdim.>>

<<Burs alıyordun herhalde?>> dedi Regan. Bunun üzerine Keir'in dudakları büküldü.

<<Evet burs alıyordum. Ama o para yeterli olmuyordu. Arkadaşlardan bazıları ailelerinden harçlık alırlardı, ama benimkilerin parası kendilerine ancak yetiyordu. Bu nedenle kendime bir iş bulmuştum.>>

Regan susuyordu. Gözlerinin önüne, yoksul, ama onurlu genç Keir gelmişti. Onu ilk tanıdığı anda bayağı iyi para kazanıyor olmalıydı... En azından kendi standartlarına göre, Regan'ı götürdüğü yerler hiç de ucuz sayılmazdı. Ayrıca arabası vardı, üstü başı tertemizdi, hatta gelecek için de bir köşeye para ayırmış olmalıydı. Ama bunların hiçbirisi, Regan için yeterli olmamıştı. O zamanlar aşkın ne olduğunu daha bilmiyordu ki...

<<Ne düşünüyorsun?>> diye sordu Keir yavaşça. İlk kez Regan çekinmeden ona cevap verdi.

<<Tanıştığımız ilk geceyi. Seni çok uzun boylu bulmuştum. Ayrıca kendinden çok emin bir halin de vardı.>>

<<fazlasıyla kendinden emin,>> diye doğruladı Keir. <<O zamanlar bunun yeterli olduğunu sanıyordum.>>

<<Benim tarafımdan düş kırıklığına uğratılana kadar mı?>> Regan yarısı yenmiş sandviçini tabağa koydu, artık eskisi kadar aç hissetmiyordu kendisini. <<Ben yatmaya gidiyorum.>>

Rega yanından geçerken Keir onu bileğinden yakalayıp kendine çekti. <<Ama bir konuda hala eminim.>> dedi boğuk bir sesle. <<Seni istiyorum, Regan. Şimdi. Bu gece. Bunun durumumuzu ne kadar karıştıracığı da umurumda bile değil.>>

<<Hayır!>> Sesi çok boğuk çıkıyordu. <<Ben...>>

Cevabı, Keir'in dudaklarını bulmasıyla kesilmişti. Sonra da konuşması için çok geç olmuştu. Keir onu kucağına alırken hiç mücadele etmedi. Başını bornozun örttüğü göğsüne yaslayıp kendini ona teslim etti. Onun erkekçe kokusu burnuna kadar geliyordu. Onu bir kez daha böyle, kollarında taşımıştı, ama Regan o seferinde mücadele halindeydi. Bu gecenin farklı olmasını istiyordu. Bu, uzun yıllar belleğinde kalacak güzel bir gece olmalıydı.

Keir onu kendi yatak odasına götürüp, yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Sanki düşüncelerini okuyormuş gibi, başucundaki lambayı söndürdü. Regan'ın karanlığa ihtiyacı vardı. Bedeni için değil, düşünceleri ve duyguları için... Keir onu yavaşça soymaya başladı. Bir yandan da dudaklarını, göğüslerini boynunu öpüyor, bu arada anlayamadığı şeyler mırıldanıp duruyordu. Sonra bornozunu çıkarıp onun yanına uzandı. Regan'ı güçlü kollarının arasına alıp kendine çekti.

Regan, uyandığı zaman, aralık perdelerden içeri puslu bir sabah güneşi vuruyordu. Yatakta tek başınaydı. Yanındaki yastık hiç bozulmamıştı. Bir an için, dün gecenin bir düş olduğunu sandı. Ama bunlar bir düş olsaydı, dudakları böyle şişmiş olmazdı. Birkaç kez üst üste sevişmişlerdi ve her biri bir öncekinden daha güzel ve zevkli olmuştu. Keir, John'un kuşkulananmaması için yanındaki yastığı düzeltmişti anlaşılan. Bu davranışından dolayı ona teşekkür etmeyi unutmamalıydı.

Böyle bir şeyi hiçbir zaman yapamayacağını çok iyi biliyordu. Dün akşam, geçmişin bir parçası olmuştu artık; bunu bir daha ağızlarına almamaları gerekiyordu. Ani bir çılgınlık anının tatlı anılarıydı olanlar, o kadar... Bugün beraberliklerinin kesin bir sonuca ulaşmasına tanık olacaktı. Keir o kağıtları imzaladıktan sonra, ikisi de kendi yollarına gideceklerdi. Hiç olmazsa gururunu kurarmış olacaktı. Ona, onu ne kadar sevdiğini söylemeye kalkışmamıştı.

Saatine göz attı. Dokuzu geçiyordu. John'un neden kendisini rahatsız etmediğini anladı. Hele mutfaktaki yemek artıklarını gördükten sonra, erkenden kalkmayacaklarını tahmin etmişti demek. Keir neredeydi acaba? Odasında, yatıyor muydu, yoksa geçen seferki gibi kaçıp gitmiş miydi? Belki de kafasını toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Aynı şeyi kendinin de yapması gerekiyordu. Böyle yatakta yatıp kendini kötü düşüncelere kaptırmanın hiçbir yararı yoktu. Keir, dün gece bütün istediklerini elde etmişti.

Duş yapıp giyindi. İşini bitirdiğinde telefon çalmaya başladı. Arayan Fiona'ydı.

<<Demek başardın,> dedi. Sesi sıcak ve neşeli çıkıyordu. <<John geldiğinizi bildirdi bana. Onu kandırman uzun sürmedi değil mi? Yapman gerekenin onu inandırmak olduğu konusunda haklıymışım, değil mi?>>

<<Burada kalmayacak,>> dedi Regan doğrudan. Bu konuyu uzatmanın hiçbir anlamı yoktu artık. <<Matt'ın istediği kağıtları imzalamak için geldi. Dükkanda işler nasıl?>>

Karşısındaki sessizlik hiç de normal değildi. Fiona tekrar konuşmaya başladığında, sesi kederliydi. << <<Dükkan iyi. Regan... seninle konuşmam gerekiyor.>>

<<Daha sonra konuşuruz. Önce Matt'i bulup işleri bitirmem gerekiyor.>>

<<Matt yok. Yani kentte değil. Ailesiyle ilgili bir iş için çağırılmış. Yani erkek kardeşi çok hastamış.>>

<<Yaa!>> Regan çok şaşırmıştı. <<Ne zaman geri döneceği konusunda hiçbir fikrin yok mu?>>

<<Benim bir şeyden haberim yok. Bunu da başkasından duydum.>> Duraksadı, sonra kelimelerin zerine basa basa,,<< Zaten burada olup olmaması hiç önemli değil,>> dedi.

<<Bu söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramadım.>>

<<Zaten ben de senle bu konuyu konuşmak istiyordum. Bunu telefonda görüşemeyiz.>> Sesi kesindi. <<Hemen oraya geliyorum.>>

Regan, konu açıklık kazanmadan Keir'le karşılaşmak istemediğinden, odasında Fiona'nın gelmesini bekledi. Matt'ın, onunla konuşmaya geldiği günkü hali aklına geldi, kuşkulana başlandı. Ona nasıl inanmıştı. Keir'e bütün bunların düzmece olduğunu nasıl anlatacaktı şimdi? Bütün bunarlı bilerek, onu Cottam'a geri getirmek için yaptığını sanacaktı.

Fioa gelir gelmez Regan, kuşkulanamakta haklı olduğunu anladı. Herhangi bir kağıdın imzalanması gerekmiyordu.

<<Matt Swain'i bu işi yapmaya ben zorladım,>> dedi Fiona. << Fikir hiç hoşuna gitmemişti, ama nedenleri konusunda onu ikna edince 'hayır' demeye gücü kalmadı. Seni Keir'in peşinden yollamanın tek yolu buydu. Yoksa böyle bir şey yapmaya yanaşmayacaktın. Eğer ikiniz yeniden bir araya gelerseniz, bir çözüm yolu bulursunuz gibi gelmişti bana. İşlerin umulduğu gibi yürümemesine ne kadar üzüldüğümü bilemezsin.>>

Regan pencerenin pervazına yaslanmış, karşıdaki dağları seyreliyordu. <<Demek o evlilik cüzdanı başından beri amacıma ulaşmam için yeterliymiş,> dedi boşuk bir sesle. <<O kadar yolu da boşuna gidip gelmişim. İyi ama şimdi ona ne söyleyeceğim ben?>>

<<Ona asıl suçlunun kim olduğunu benim açıklamamı ister miydin?>> diye sordu Fiona. <<Bir hata yaptım. Ama herhalde...>> Gözleri Regan'ın yüzündeydi. Onun dudaklarının kısıldığını gördü. <<Yanılmamışın, değil mi? Onu gerçekten geri getirmek istiyordun? Kendisine de söyledin mi?>>

<<Hayır.>>

<<Ana neden?>>

<<Çünkü, o kendine yepyeni bir hayat kurmuş ve orada bana yer yok.>> başını arkadaşına çevirdi. Dudaklarında zoraki bir gülümseme belirmişti. <<Bana hiç ihtiyacı yok, Fiona!>>

Birbirlerine umutsuz gözlerle bakarlarken kapı vuruldu. John'un kahvaltı getirdiğini sanan Regan, <<Girin,>> diye seslendi. Ama kapı açılıp da karşısında Keir'i görünce donup kaldı. Üzerinde spor bir kıyafet vardı. Saçlarının hala ıslak olduğuna bakılırsa, yeni duştan çıkmıştı. Fiona'yı görünce durdu, yüzündeki ifade belirgin bir biçimde değişmişti.

<<Özür dilerim;>> dedi. <<Yanında birisinin bulunduğunu bilmiyordum.>> Fiona'ya dönüp sıcak bir gülümsemeyle baktı. <<Nasılsın bakalım?>>

<<Felaket.>> dedi Fiona hiç çekinmeden. <<Geldiğine memnun oldum Keir. Seni aramak zahmetinden kurtardın beni. Sana bir itirafta bulunmam gerekecek.>>

Rean birden ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızıydı, ama kararlı bir hali vardı. <<Bu işi burada bıraksak nasıl olur? Ona kendim de anlatabilirim?>>

<<Matt Swain'ı imza bahanesiyle peşine takanın ben olduğumu.>> Fiona, Regan'ın araya girmesine fırsat vermeden açıklamaya girişmişti. <<Bilmem beni anlayabilecek misin, ama bu konuda bazı yalnız düşüncelerim oldu. Birbirinizden, gururunuz yüzünden uzak kaldığınızı sanmıştım. Yeniden bir araya gelerseniz, her şey yoluna girer diye düşünmüştüm. Ama bakıyorum da, seni buraya boşu boşuna getirtmişiz.>> Yüzünde pişmanlık dolu bir ifadeyle Kier'e baktı. <<Özür dilemekten başka ne yapabilirim ki?>>

<<Hiçbir şey,>> dedi Keir kuru bir sesle. <<Hiç olmazsa iyi niyetle yapılmış bir davranıştı.>> Gözleri Regan'a kaydı. Bakışları anlaşılmasa da bir ifade taşıyordu. << Bunun seni de sarstığının farkındayım. Neyse ki bavullarımı açma zahmetine katlanmamıştım.>>

<<Ben gidiyorum,>> dedi Fiona hemen. <<Regan, seninle yarın görüşürüz.>> Kapıya doğru yürüdü. Keir onun geçmesi için kenara çekildi. <<Fona, <<Burnumu bir daha kimsenin işine sokmayacağım>> diyerek çıktı.

<<Demek Cottams enin artık. Tebrikler. Ne yazık ki bunu dün gece bilmiyordun. En azından kendini küçük düşürmekten kurtarmış olurdun.>>

Regan öfkeli gözlerle ona bakıyordu. <<Yoksa dün gece, seni burada tutmak için mi seninle yattığımı sanıyorsun?>>

<<Tümüyle değil tabii... Kendime de pay ayırıyorum. Ama başka türlü olsaydı bu kadar istekli olur muydun diye de merak etmiyor değilim.>>

Regan'ın içinde bir öfke kasırgası koptu. Ne söylediğini farkına bile varmadan, <<Evin canı cehenneme! Senin de canın cehenneme, Keir!>> dedi. <<Buradan çık git. Geldiğin yere dön! Seni bir daha rahatsız etmem artık!>>

Keir yerinden bile kıpırdamamıştı. Garip bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. <<Evle ilgili sözlerini bir daha tekrarlar mısın?>> dedi.

Artık çok geçti. Kelimeler ağzından çıkmış, gerçek duygularını ortaya koymuştu bir kere. Varsın Keir de gerçek duygularını bilsindi. Artık ne önemi vardı sanki? <<Cottam beni hiç ilgilendirmiyor artık,>> dedi. <<Ne komik değil mi? Altı yıl önce, beni sevdiğini söylediğin zaman seninle alay etmiştim.Şimdi aynı şeyi sen bana yapabilirsin. Ama ne olur bunu başka bir yerde yap, yüzüme karşı değil. Buna dayanacak gücüm olduğunu hiç sanmıyorum.>>

Keir hala yerinden kımıldamamıştı. Yüzünde, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bir ifade vardı.

<<Kulaklarıma inanamıyorum,>> dedi sonunda. <<Söylemek istediklerini doğru anlayıp anlamadığımı bilemiyorum.>>

<<Her şeyi açık açık söylememi mi istiyorsun benden?>> Acı bir kahkaha attı. <<Neden olmasın? Hiç olmazsa bu kadar yolu boşuna gelmiş olmazsın.>> Bir eliyle, alnına düşen saçları geri itti.

<<Arkandan geldim, çünkü gelmem gerekiyordu. Cottam sadece bir bahaneydi. Sana aşık olmam iki günümü aldı. Hayır...>> Başını salladı. <<Bu da tam olarak doğru değil. Seni hep sevdim. Seni kahvede gördüğüm an bile bunun farkındaydım, ama bir türlü kabullenmek istemiyordum. Belki de Leonie haklıdır. Belki de o teklifi, parayı reddetmen için yaptım. Hesaba katmadığım tek şey öyle birden beni bırakıp gitmendi. Umdum... ve bekledim ki...>> Sustu. Boğazına bir yumru tıkanmıştı sanki. Yutkundu. <<Ne düşündüğüm çok mu önemli? Sen de öcünü aldın. Bana hak ettiğimden fazlasını ödettin. Çünkü sen her şeyi başından beri planlıyordun, ama ben öyle yapamadım. O zamanlar çok genç ve şımarıktım. O zamanlar, hayatta para ve mevki dışında şeylerin de olabileceği aklımın uzundan bile geçmemişti. Ama şimdi bunları öğrendim. Bunları da bana sen öğrettin.><

<<Regan.>> Sesi çok yumuşaktı. İnanılmayacak kadar yumuşak. <<Sus artık sevgilim. Ben de seni başından beri seviyorum. Ama yaptıkların bana o kadar acı vermişti ki, öç alıp, hiç acı çekmeden Avustralya'ya döneceğimi sanmıştım. Ama işler hiç de öyle olmadı. İlk gün havuzun kenarına geldiğin anı hatırlıyor musun? O zaman, orada durmuş, seni ve bu işe yeniden nasıl başlayabileceğimizi düşünüyordum. Birden kafamı çevirdim ve seni orada gördüm. Bir an seninde benimle aynı duygular içinde olduğuna inandım.>>

<<Ama ben, Cottam konusunu açarak bütün ümitlerini suya düşürdüm, değil mi?>> Sesi titriyordu. Hala emin değildi. <<Eğer söze başlamak yerine sussaydım, bana düşlerini, gelecek için ümitlerini açacak mıydın?>>

Keir gülümsedi. <<Söylemeyecektim belki, ama davranışlarımla göstermeye çalışacaktım.>>

Regan onun yanına gitmiş, kollarının arasına girmişti. Yarı ağlayarak, yarı gülerек başını onun göğsüne yasladı. <<Tanrım, ben ne kadar büyük bir aptalmışım meğer!>>

<<Ben de övünülecek şeyler yaptığımı söyleyemem.>> Alnını öpüyordu. <<Sana yaklaşmamın tek yolu vardı ve onu sonuna kadar kullanma niyetindeydim.>> Parmaklarıyla Regan'ın çenesini tuttu, başını kaldırdı. <<İşin aslına bakarsan, o anda seni her zamankinden daha çok istiyordum. Ama öyle bir ilişki kurmanın doğru olmadığını düşünerek, Leonie'yi yardıma çağırdım:>>

Rgan, keir'in yüzünü okşamaya başladı. <<Ama o seni ne kadar sevdiğimi anlamıştı. Bana bunu söyledi.>>

<<keşke bana da söyleseydi,>> diye inledi Keir.

<<Ona inanır mıydın acaba?>>

<<Belki. Biliyorsun kadınlar bu konularda erkeklerden daha hassastırlar.>> Gözlerinde muzip parıltılar vardı. Regan'ı öptü.

Onu kollarına alıp yatağa doğru götürürken Regan, <<Kapı,>> diyebildi. <<Birazdan John kahvaltı tepsisiyle gelir.>>

Cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan, Keir gidip kapıyı kilitleyerek yanına dönmüştü bile.

<<John işini hallettim. Şimdi biz kendi işimize bakalım artık,>> dedi boğuk bir sesle.

Ve... dün gece bir harikaysa, bu sabah ondan daha iyi oldu.

Regan, başını Keir'in omzuna dayamış, gelecekteki mutluluk dolu günleri düşünüyordu. Altı yıl önce olanlar için pişmanlık duymanın hiçbir anlamı yoktu artık. Olan olmuştu. Şimdi yalnızca geleceği düşüneceklerdi.

<<Bu ev konusundaki sözlerin içten miydi? Diye mırıldandı Keir.

<<Evet. Sullivan'lar için üzülüyorum. Ama onların rahat etmeleri için de elimden geleni yapacağım. Bu evi hasta çocuklar için bir bakımevi haline dönüştürmeye ne dersin? Bir fon kurup, onun sağladığı parayla işletebiliriz. Babamdan bana kalan paraya hiç ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Senin gibi, başarılı bir kocam varken...>>

<<İkimize de yetecek kadar param var. Hatta üçümüze ya da dördümüze bile. Ama bu İngiltere'de olmaz, Regan. Ben işimi Avustralya'da kurdum.>>

<<Biliyorum. Benim yerim senin yanındır. İstersen, dünyanın öbür ucuna kadar seni seve seve izlerim.

SON